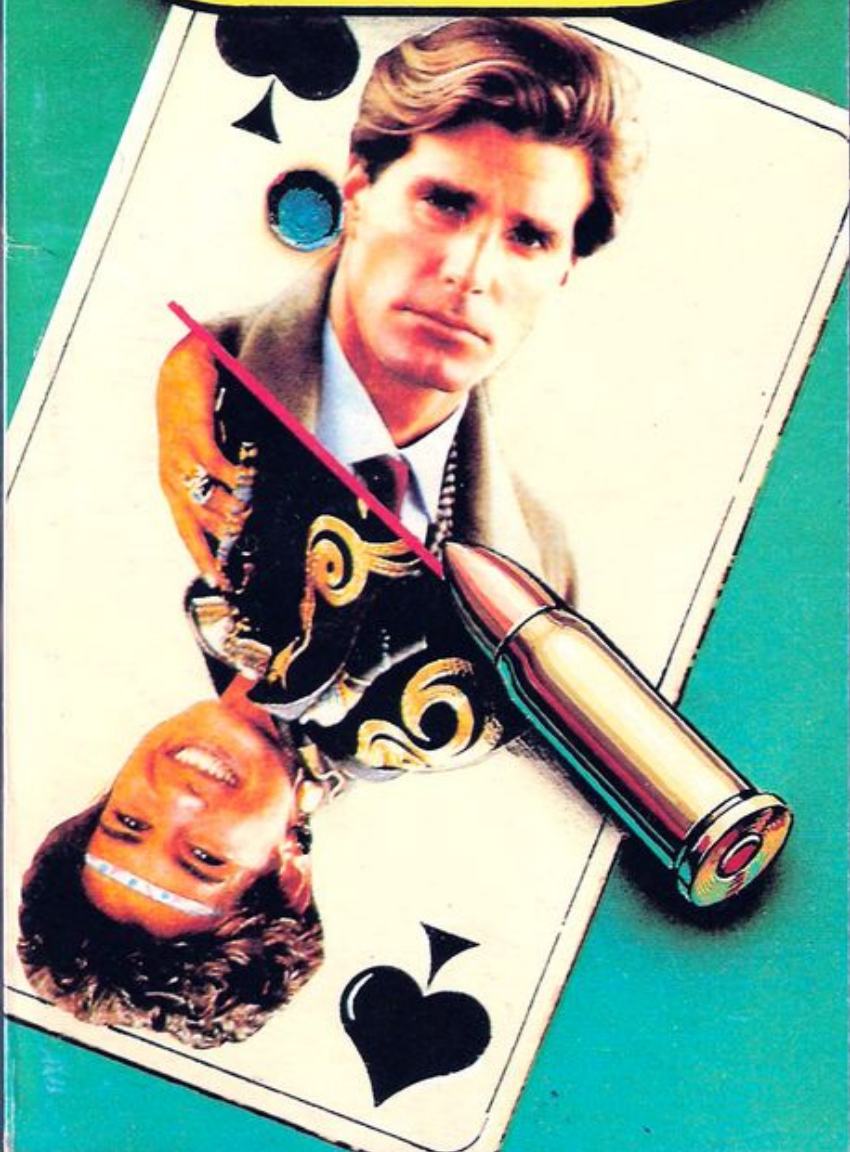

ЧЕИС

ИСКАШ ЛИ ДА ОСТАНЕШ ЖИВ?

Джеймс Хадли Чейс

Искаш ли да останеш жив?

ПЪРВА ЧАСТ

Не бяха спали повече от час, когато Мег се събуди стресната. Повдигна глава от раницата, която ѝ служеше за възглавница, и неспокойно огледа необзаведената, осветена от луната стая. Паяжини се спускаха нагъсто като гирлянди и един гигантски паяк се разхождаше по тавана.

– Призрачно място – беше казала на Чък, когато влязоха. – Само за духове.

Но Чък нямаше никакво въображение и се изсмя.

– О'кей... значи ще си правим компания. По-добре, отколкото при комарите.

Озоваха се в тази изоставена къща, защото се отклониха от магистрала 4, за да потърсят място за ношуване. Свършиха парите скоро след като напуснаха Гоулдц, град на лимоните и картофите. Чък бе опитал да се хване на работа в една от консервните фабрики, но удари на камък. Дългата до раменете коса, брадата и напластена-та миризма чак от Джаксънвил, където се бе къпал за последен път, го бяха превърнали в човек без всякакви изгледи за успех.

Изоставената къща се намираще сред запуснат двор с нискостеблени палми и нацъфтели храсти. Сградата беше двуетажна в южноколониален стил и пред портала имаше шест квадратни колони. Къща на богат човек, която навремето трябва да е била доста представителна.

Мег я разглеждаше с любопитство и се чудеше кой ли е бил собственикът ѝ и защо след това никой не я е купил.

– Какво те интересува? – отвърна Чък, когато тя сподели мислите си. Отиде до входната врата и ритна тежкия железен катинар. Вратата хлътна и се отвори. Едното крило се откърти от пантите и падна с трясък, като вдигна облак задушлив прах.

Мег се отдръпна.

– Не искам да спя тук... призрачно е.

– О, я млъквай! – Чък не беше в настроение да слуша приказките ѝ. Чувстваше се гладен, уморен и потиснат. Хвана я за ръката и я придърпа в сивокафеникавия мрак.

Решиха да спят на горния етаж, защото на долния прозорците бяха заковани с дъски. Лунната светлина, която се процеждаше през мръсните стъкла, бе достатъчна, за да разопаковат багажа си. Широката стълба беше внушителна. Мег си представи как някоя Скарлет О'Хара слиза по

нея в цялото си великолепиe, а в голямата зала долу я чакат куп обожатели.

Не каза на Чък какво си мисли. Знаеше, че той само ще се присмее. За него съществуваше предимно настоящето. Дори и бъдещето беше като гола стена.

А сега, когато ненадейно се събуди, сърцето ѝ взе да бие лудо. Тя се заслуша.

Къщата изглеждаше като жива. Вятърът откъм Бискейнския залив тихо стенеше под стрехите. Разкъсаните тапети загадъчно прошумоляваха. Дървенията скърцаше, а долу под напора на вятъра се люлееше врата и пантите ѝ скрибуцаха зловещо.

Мег остана така известно време, после си легна отново. Погледна към Чък – лежеше по гръб, с полуотворена уста, а кичур от дългата му мръсна коса се беше залепил на лицето. Дори от мястото, където лежеше, тя усещаше миризмата му, но това не ѝ пречеше. И тя самата сигурно миришеше. Щяха да се оправят, когато стигнат морето и се изкъпят.

Погледна нагоре към тавана, протегна дългите си крака и опипа едрите си гърди под тънкия мръсен пуловер.

Вече беше свикнала със суровия живот. Имаше много предимства: най-малкото беше свободна да ходи където си иска и да живее както си иска, а това за нея беше важно.

Мислеше за баща си, застрахователен агент с незначителни доходи, и за досадната си майка. До седемнайсетгодишна живя с тях, но още на четиринайсет беше решила, че в момента, в който действително поиска да се махне, ще го направи. Животът на средната класа не бе за нея – задушаваше я. И когато срещна Чък, настъпи разривът.

Беше четири години по-голям от нея. Един ден бе отишла сама на кино: нещо, което рядко правеше, тъй като имаше много приятели. Но точно тази вечер ѝ се искаше да остане сама. Каза на родителите си, че ще ходи на кино в центъра на града. Винаги трябваше да им казва с кого се среща и винаги лъжеше, защото знаеше, че са твърде тъпи, за да проверят. Лъжеше дори когато излизаше с Шърли, като ги мотаеше, че излиза с Една. Доставяше ѝ удоволствие да лъже родителите си. Чудеше се дали те изобщо я слушат, когато говори. Често си мислеше ще изрекат ли нещо по-различно от обичайното „приятно прекарване, скъпа, и да не закъсняваш!“, докато се блещят пред телевизора, ако например им каже, че има среща с Франк Синатра.

Филмът беше пълна скука и тя си тръгна по средата. Като усети топлия нощен въздух и разбра, че е само девет, тя съжали, че бе излязла

от киното. Нямахме какво да нрави освен да се прибере вкъщи, но мисълта да гледа телевизия с родителите си я изпълни с ужас.

– Компания ли си търсите?

Чък се беше появил от тъмнината и стоеше пред нея. Мег го огледа преценяващо. Вече беше правила всичко, което тинейджърка може да направи с мъж, без да загуби девствеността си. Харесваше боричкането в колите, където държеше краката си плътно кръстосани и приемаше всичко без онова единствено нещо. Майка ѝ толкова често я поучаваше да си няма работа с непознати, че предупреждението беше станало досада и предизвикателство.

Чък беше несъмнено привлекателен. Нисък, набит и мускулист. Дългата му червеникава коса и брада ѝ харесваха. Безгрижната грозота на лицето му го правеше привлекателен. Неговата мъжественост я възбуждаше.

Тя си спомни как отидоха на плажа и плуваха голи. Чък се отнасяше толкова естествено към голотата си, че у Мег изчезна всякакъв срам да се съблече.

Когато стигнаха водата той ѝ каза: „Хайде да поплуваме“. Свали дрехите си преди Мег да разбере какво става и гол се затича към морето. След моментно колебание тя го последва, като се подчини на неговата решителност.

Първото им сексуално изживяване беше истинска експлозия.

Въпреки че имаше много недостатъци, Чък знаеше как да се отнася с жените.

– Харесвам те, Мег – каза той, докато лежах един до друг изтощени и отпуснати. – Имаш ли някакви пари?

Тя щеше да разбере, че парите и сексът са единственото, което го интересува. Имаше спестени 300 долара, подарявани от заможни приятели. Бе събирала тези пари години наред за „черни дни“, както се изразяваше майка ѝ. Това не беше „черен ден“, но защо да се тревожи?

Чък ѝ каза, че иска да отиде във Флорида. Заради слънцето. Не, не правел нищо. Когато свършвал парите, се хващал на работа – каквато и да било работа – и след като спечелел достатъчно, напускал. Това бе добър начин на живот и Мег си мислеше същото. С триста долара ще живеят вечно, каза Чък. Какво ще каже да тръгне с него. Мег това и чакаше. Беше намерила интересен мъж, който мислеше като нея. Силен, здрав, безразсъден и любеше страхотно.

Уговориха се да се срещнат на автобусната спирка на Грейнхаунд на следващия ден, за да заминат за Флорида.

Когато на другия ден сутринта майка ѝ излезе на пазар, тя си приготви багажа за къмпинг, написа бележка, че повече няма да се връща, задигна още петдесет долара от баща си, пазени също за черни дни, и напусна дома си завинаги.

С нейните триста долара и петдесетте на баща ѝ не живяха вечно, както бе предрекъл Чък. Една от многобройните му слабости беше силният копнеж по комара. Мег седеше с разтуптяно сърце, докато Чък радостно хвърляше зарове с двама младежи, с които се бяха срещнали по пътя за Джаксънвил. Когато остана с последните им петдесет долара, Мег с разтреперан глас му каза, че е време да престане.

Двамата младежи погледнаха Чък. По-големият каза: „Да не се хвашаш на глупостите на твоята женска?“

Чък сложи широката си ръка с къси пръсти върху лицето на Мег и така я блъсна, че тя се просна на земята с трясък, от който ѝ излезе въздухът. Докато дойде на себе си, Чък вече беше проиграл всичките им пари, а двамата младежи бяха изчезнали в тъмнината.

– Че за какво са парите? – изръмжа ѝ той, когато тя му се развика. – Млъквай! Ще спечелим още... винаги може да се намерят пари!

Те се хванаха да берат портокали, трепаха се в жегата цяла седмица и едвам събраха 30 долара. После напуснаха и отново продължиха към Маями.

Парите им не стигнаха за дълго, след като си купиха билетите и храна. Сега вече нямаха нищо, а Мег беше гладна. Не бяха яли дванайсет часа, освен един мазен хамбургер, но въпреки всичко тя все още не съжаляваше. Този начин на живот: да ходиш мръсен, гладен, бездомен – бе много по-добър, отколкото да живееш в мрачния затвор, в който властват родителите ти.

Може утре да се намери нещо – си помисли. Тя вярваше на Чък. Отново легна да спи и пак се стресна.

Някой ходеше долу в салона! Мег чу ясно скърцането и сърцето ѝ започна бясно да бие. Тя се обърна към Чък, хвана го за рамото и леко го разтърси:

– Чък!

Той изръмжа, блъсна ръката ѝ и понечи да се обърне на другата страна, но тя отново го разтърси.

– Чък!

– О, за Бога! – той се събуди и се надигна. Миризмата му я накара да сбърчи нос дори в този момент. – Какво има?

Като го стисна за ръката, тя усети яките му мускули и отново се

успокои... Физическата му сила страхотно я впечатляваше.

– Слушай! – прошепна тя.

Той се отърси от ръката ѝ и скочи на крака. Тихо отиде до вратата и внимателно я отвори. Тя гледаше широкия му гръб. Неговата фигура и неговата непоколебимост ѝ помагаша да преодолее страха. Той се ослушва доста дълго, после затвори вратата и се върна при нея.

– Да. Права си. Долу има някой... може да е ченге.

Тя се ококори.

– Ченге ли?

– Влязохме в чужда къща. Ако е някое любопитно ченге... Той задъвка долната си устна. – Могат да ни пипнат за скитничество.

– Не пречим на никого... какво ти скитничество? Чък не слушаше. Той извади нещо от задния си джоб и го бутна в ръката на Мег.

– Прибери го в панталона си. Ако е ченге, не трябва да го намира у мене.

– Какво е това?

– Нож, глупачке! – Той отиде до вратата и леко я отвори. Мег го видя как излиза и спира в началото на стълбите.

Тя се загледа в кокалената дръжка на ножа и в хромираното копче и го натисна с пръст. Сепна се, когато чу шракването и изскочи блестящото острие, дълго три инча. Нямахше представа как да го прибере обратно, затова стана, пресече стаята и скри ножа под куп плесенявали тапети. После отиде при Чък. Той ѝ махна да мълчи. И двамата стояха неподвижни и се ослушваха. Мег чуваше единствено бързото биене на сърцето си.

– Ще слеза долу – прошепна Чък.

Тя го хвана за ръката.

– Не!

Не стана нужда да го убеждава повече. Стори ѝ се, че и той е уплашен също като нея, и тя леко се разочарова. Продължиха още известно време да стоят и да се ослушват и тогава чуха стъпки в стаята, вляво от салона. После някаква смътна фигура влезе в салона. Видяха червеното огънче на цигара и Чък си отдъхна. Разбра, че който и да е неканения посетител, не е ченге. Ченгетата не пушат, когато са на работа.

– Кой е там? – попита, а за Мег гласът му прозвуча рязко и грубо.

За момент настъпи тишина. Те виждаха как призрачната фигура стои неподвижна, после ги заслепи лъч от силно джобно фенерче, и двамата неволно се отдръпнаха. Лъчът се задържа върху тях секунда-две и след това угасна, като ги остави заслепени.

– Донеси ми ножа – прошепна Чък.

Мег се запрепва из стаята, изтича до купчината тапети и откри ножа.

– Видях, че вратата е отворена – каза мъжът отдолу, когато Мег се върна – и влязох.

Чък стисна дръжката на ножа с горещите си изпотени пръсти.

– Тогава си излизай – изръмжа той. – Ние сме първи и правото е наше. Чупи се!

– Мястото е достатъчно за всички, нали? Имам храна. Не ми се яде сам.

Мег чу как червата ѝ къркорят. При мисълта за ядене устата ѝ се напълни със слюнка. Тя стисна Чък за рамото. Той загрея. И той като нея умираше от глад.

– Мислех, че си ченге – каза. – Качвай се.

Те видяха как мъжът излезе от салона, отиде в стаята и се върна с раница. Започна да се изкачва по стълбата, като си светеше с фенерчето.

Чък го зачака с ножа в ръка, а Мег избута обратно в стаята. Тя се спря на вратата и сърцето ѝ биеше неспокойно, когато мъжът се изкачи.

Чък се взря в него. Всичко, което успя да види, беше високата му фигура – с една глава по-висок от него, но строен и не толкова широкоплещест. Не е много силен, реши Чък и малко се успокои.

– Я да те видя – каза той грубо. – Дай ми фенера.

Мъжът му го подаде. Чък го взе и освети лицето му.

Мег се вцепени, като го видя. Беше индианец от племето семиноли. Беше срещнала няколко такива индианци по пътя след Джаксънвил и разпозна гъстата синкаво-черна коса, тъмната кожа, високите скули и малките черни очи. Беше 23 – 24 годишен, хубав, но застиналото му безизразно лице и спокойствието му я караха да се чувства неловко. Носеше жълта риза на бели цветя, тъмносин панталон, а кафявите му крака бяха обути в сандали с въжени подметки.

Стоеше неподвижно, за да даде на двамата възможност да го огледат. На светлината на фенерчето на Мег ѝ се стори, че очите му пламтят.

– Кой си ти? – попита Чък и насочи лъча към земята.

– Името ми е Поук Тохоло – каза мъжът. – А ти?

– Чък Роджърс... а това е моето момиче – Мег.

– Хайде да ядем.

Чък освети пътя към стаята. Мег вече беше влязла и седеше до раницата си, а стомахът ѝ се свиваше от глад.

Поук стовари раницата си на земята, клекна, отвори я, извади две свещи, запали ги и ги залепи на пода. После извади печено пиле и няколко парчета шунка от найлонов плик.

– Ей! Откъде си взел всичко това? – ококори се Чък. Не можеше да си спомни кога за последен път беше ял пиле.

Поук го погледна.

– Какво те засяга?

Раздели сръчно пилето на равни части с нож с кокалена дръжка.

Ядоха, без да разговарят, с настървение и с удоволствие. Мег забеляза, че той поглежда Чък, но нито веднъж не погледна към нея.

Когато свършиха, Чък се облегна на лакти.

– Приятел! Беше страхотно! Накъде си тръгнал?

Поук извади пакет цигари.

– Парадайз Сити. А ти?

– Маями вероятно.

Запалиха цигари от свещите.

– Имаш ли работа? – попита Поук. Седеше с кръстосани крака и с ръце на коленете.

– Ще намеря нещо.

– Така ли мислиш? – Поук го погледна. – Ченгетата не си падат по безделниците.

– Аз ли съм безделник?

– А не си ли? Мръсен си и воняш.

Мег трепна. Беше сигурна, че Чък ще нападне индианеца с ножа, и се изненада, когато той си остана на мястото.

– По-добре безделник, отколкото дивак – каза Чък. – Мислиш си, че ти ще си намериш работа?

– Не ми трябва работа.

Чък се превърна целият в слух.

– Значи имаш пари?

Поук кимна.

– Колко? Десет долара? На бас, че нямаш и толкова!

– Утре си купувам кола.

Дъхът на Чък изсвистя между зъбите.

– Кола? Каква кола?

Поук сви рамене.

– Нещо евтино... втора ръка. Имам нужда от кола.

– За Бога! – Чък изгледа индианеца. – Хей! Защо не ни вземеш и нас? Да дойдем с теб до Парадайз Сити... какво ще кажеш?

Като слушаше, Мег се възхити от хладнокръвието на Чък. Той беше прав, разбира се. Ако не питаш, не получаваш.

– Защо да ви взимам? – попита Поук след известна пауза.

– Какво губиш? Не е забавно човек да пътува сам. Ще ти правим компания.

Поук стана, занесе си раницата в другия край на стаята, далеч от тях двамата, и седна.

– Да не си глух? – настоя Чък. – Какво губиш?

– Ще си помисля. Сега искам да спя. Загаси свещите... струват пари. – И Поук се излегна на пода.

Чък и Мег си размениха погледи, като видяха как индианецът се обърна настрани, с гръб към тях, и сложи глава на раницата.

Мег се наведе напред и загаси свещите. Мракът се сгъсти около тях. Минаха няколко минути, докато очите им привикнат към лунната светлина. Поук, изглежда, вече спеше. Дишаше бавно и равномерно.

Чък и Мег си легнаха. Уморена и с уталожен глад, Мег потъна в сън, но не и Чък. Той лежеше неподвижно, а умът му усилено работеше.

„Дали индианецът блъфира? Дали възнамерява да си купи кола? Ако е така, парите трябва да са или в него, или в раницата.“

Чък се изпоти. Трябва да има най-малко двеста долара!

Късите му дебели пръсти обхванаха дръжката на ножа. Нямах да е трудно. Само ще препълзи през стаята, един удар с ножа и всичко ще да свърши.

За Чък убийството не беше нещо непознато. Само първото е от значение, а той вече имаше две зад гърба си. Защо да не станат три?

После се сети за Мег и се намръщи. Не трябваше изобщо да я взима. Със сигурност тя не би му позволила да убие индианеца. Пръстите му стиснаха по-силно ножа. Двеста долара! Е, ако Мег не се съгласи, ще сподели същата участ. Той щеше вече да е много далече, когато открият телата им – ако изобщо ги открият.

Избърса потното си лице с опакото на ръката. Да, ще го направи! Но не сега. Индианецът спеше леко. По-късно, когато потъне в дълбок сън... тогава ще действа.

– Чък?

Гласът на индианеца го накара да се смръзне.

– Спя леко и имам пистолет. – Той замълча и после продължи. – Утре ще говорим.

– Пистолет!

Чък отпусна дръжката на ножа. Този негодник сякаш му беше

прочел мислите.

– О, я млъквай! – изръмжа той. – Искам да спя.

– Ще говорим утре.

Накрая Чък заспа дълбоко.

На закуска Поук извади още шунка, стар хляб и бутилка кока-кола.

Ядяха мълчаливо, но Мег долови, че Поук отново наблюдава Чък, черните му очи блестяха, сякаш той се опитваше да си състави някакво мнение за него.

Когато свършиха, Чък рязко попита:

– Като купиш тази кола, ще ни вземеш ли?

Поук отиде до раницата си, извади електрическа самобръсначка и джобно огледало. Подпря огледалото на рамката на прозореца и започна да се бръсне.

Чък стисна юмруци и лицето му пламна.

– Не чу ли какво казах? – озъби се той.

Поук го погледна и продължи да се бръсне. Когато свърши, каза: „Още мисля.“ Почисти самобръсначката, прибра я и извади кърпа и едно парче сапун.

– Каналът е отгътък пътя. Ще дойдеш ли?

Сърцето на Чък заблъска. Това беше шансът му! Далеч от Мег! Щеше да убие този индианец, да се върне и да й каже, че се е удавил. Можеше и да не му повярва, но поне нямаше да присъства.

– Разбира се.

Излезе след Поук от стаята. Когато слязоха долу, каза:

– По дяволите! Забравих си кърпата.

Поук го изгледа с непроницаемо лице.

– Кажй й да не си прави труда. Парите са у мене.

Той прекоси салона и излезе на слънце.

Чък се върна в стаята, лицето му беше червено от гняв. Успя да открие една мръсна кърпа в раницата си, когато Мег каза:

– Мислиш ли, че ще ни позволи да го придружим?

– Откъде да знам, по дяволите! – изръмжа Чък и излезе от стаята.

Догони Поук, който вървеше напред през гъсталаците към канала.

Чък си помисли: „Ще го нападна, когато се съблечем. Не искам да се цапам с кръв, едно коляно в слабините и после ножа.“

Те стигнаха до канала. Водата искреше на слънцето. От другата страна, в далечината, Чък видя магистрала 27, която водеше към Маями. В този ранен час нямаше коли.

Свали си мръсната риза и размърда мускули. Поук се отдалечи.

Съблече се и се запъти към брега на канала.

Чък го погледна и видя, че на тънкия му кръст имаше колан, на който висеше найлонова торбичка. Торбичката изглеждаше издута и Чък присви очи; после изведнъж усети страх, когато погледът му се премести върху тялото на Поук. Никога не беше виждал такава фигура. При всяко движение се очертаваха мускулите. Тялото му сякаш беше излято от гъвкава стомана и Чък внезапно загуби увереност в собствената си сила. Може би нямаше да е толкова лесно да се справи с този индианец. Ръката му посегна към задния джоб и пръстите му стиснаха дръжката на ножа.

Той видя как Поук се гмурна в канала и заплува с мощни удари към другия бряг. Чък се обърна с гръб, извади от джоба си широка еластична лента и я препаса на кръста си. После затъкна ножа под нея. Свали си панталона, изрита обувките и се хвърли. Беше несръчен плувец и не се чувстваше добре във водата. Видя, че Поук беше легнал по гръб и се носеше по повърхността. Чък заплува към него. Един мощен удар в гърдите щеше да свърши работа, но трябваше да успее да му свали колана преди тялото да потъне.

Вече беше на няколко ярда от Поук. Стоеше изправен във водата.

– Много е гот, нали – каза дрезгаво.

Поук кимна.

Чък замахна още веднъж, за да се приближи повече. Разстоянието помежду им се стопи, когато изведнъж Поук изчезна. Там, където бе допреди малко, имаше само леки вълнички.

Като прокллинаше наум, Чък зачака, а очите му оглеждаха повърхността на водата. Изведнъж усети как в глезените му се впиват пръсти сякаш от стомана и го теглят надолу; устата и ноздрите му се напълниха с вода. Той започна да ритя бясно и да се мята, усети как хватката отслабна и пръстите освободиха глезените му. Изплува на повърхността, като плюеше и дишаше тежко. Когато отвори очи, видя Поук, който се отдалечаваше от него. Ножът, прикрепен на кръста му, беше изчезнал!

Чък се насочи към брега. Забрави всякаква предпазливост – изпитваше само разочарование и гняв. Поук лесно бе успял да му се измъкне. Той беше вече на брега, когато Чък изпълзя от водата.

С яростен рев Чък се нахвърли върху индианеца като връхлитащ бик – с наведена напред глава, а дебелиите му пръсти бяха свити. Поук се извъртя настрана и когато Чък профуча слепешком покрай него, го спъна и го сдруса на земята.

Хвърли се отгоре му, затисна с коляно гърдите му и Чък видя

собствения си нож в ръката на индианеца. Блестящото острие докосна гърлото му. Чък се сви от страх. Погледна искрящите очи и с ужас си помисли, че това е краят.

Поук го наблюдаваше, върхът на ножа опираше в кожата му.

– Искаш да ме убиеш? – попита тихо. – Не лъжи! Каж ми!

– Исах парите – изпъшка Чък.

– Толкова много ли ти трябва пари, че си готов да убиеш човек?

Изгледаха се, после Поук стана и се отдръпна. Чък се изправи с усилие. Трепереше и пот се стичаше по лицето му.

– Искаш моите пари? – попита Поук. – Ако успееш да ги вземеш, твои са. – Той потупа найлоновата торбичка. – Двеста и двацет долара. – Погледна ножа, после го хвана за острието и го подаде на Чък. – На!

Чък объркан взе ножа. Поук го гледаше.

– Вземи ми парите, ако можеш.

Чък погледна индианеца. Бляскавите очи и спокойствието на змия, която се готви за нападение, го уплашиха. Нервите му не издържаха. Ножът се изплъзна и падна на тревата.

– Значи не си глупав – каза Поук. – Иди да се измиеш. Вониш.

Уплашен, Чък взе парчето сапун, което Поук му подаде, и отиде до водата. Когато се изми и се избърса, Поук вече седеше на брега облечен и пушеше.

Той погледна към Чък, който обличаше мръсните си дрехи, и му махна с ръка. Като хипнотизиран заек Чък се приближи и седна до него.

– Търсех човек като тебе – каза Поук. – Мъж без съвест. Щеше да ме убиеш за двеста и двацет долара... А колко ли души можеш да убиеш за две хиляди?

Чък облиза устни. Този индианец беше побъркан. Спомни си момента, когато ножът щеше да му пререже гърлото, и потръпна.

– Ти си една занемарена свиня – продължи Поук. – Мръсен, гладен, смрадив. Виж мене! Когато поискам нещо, го получавам. Бръсна се, защото откраднах самообръсначка. Пилето и шунката откраднах от магазин на самообслужване. И тези пари откраднах. – Той потупа торбичката на кръста. – Двеста и двацет долара! Знаеш ли как ги откраднах? Много лесно. Един мъж ме качи в колата си и аз го заплаших. Имам пистолет. Когато хората се страхуват, те плащат. Единственото, което се наложи да направя, бе да му покажа пистолета – и той ми даде парите. Много просто. Страхът отключва портфейлите и чантите на богатите. – Обърна се и изгледа Чък. – Имам рецепта за внушаване на страх.

Чък не разбираше. Единственото, което искаше, бе да се махне

далеч от този индианец. Беше сигурен, че е луд.

Поук извади един пакет цигари от ризата си и го почерпи.

Чък се поколеба, взе една и запали.

– Разкажи ми нещо за себе си – рече Поук. – Само без лъжи. Мисля, че мога да те използвам. Разправи ми за себе си.

– Да ме използваш? Какво искаш да кажеш?

Имаше гадното усещане, че индианецът не блъфира. Две хиляди долара!

– Какво ще правя?

– Разправи ми за себе си.

Сигурен, че няма какво да губи, Чък започна.

Призна, че е почти неграмотен. Можел да чете, но писането му било трудно. Майка му била проститутка. Не знаел кой е баща му. На осем години станал водач на банда деца, които крадяли от магазините. После се превърнал в сводник на майка си. Непрекъснато го преследвала полицията и на 18 години убил едно ченге. Това ченге било най-омразното в целия квартал и най-накрая Чък успял да го хване в клопка и да го премаже с железен лост. На двайсет се сдърпал с един, който си въобразявал, че може да оглави бандата на Чък. Имало борба с ножове и Чък победил. Тялото на младежа набутали в една бетонобъркачка и костите и Плътта му отишли в основите на нов жилищен блок в бедните квартали. Краят на майка му бил жесток. Открил я с прерязано гърло. Оставила му сто долара и той изчезнал от квартала и станал скитник. Скитал се в продължение на цяла година, живеел където падне. Живеел тежко, без да дава пет пари за нищо.

Чък изхвърли фасата от цигарата в канала.

– Това е положението. А какво разправяш за двете хиляди долара?

– Значи си убил двама души – загледа го Поук. – Ако дойдеш с мен, ще има още убийства. Това притеснява ли те?

– Не искам да си хващам белята – отговори Чък след дълго мълчание. – Кажи за мангизите.

– Това ще бъде твоят дял.

Чък пое дълбоко въздух.

– А каква е работата?

– Нещо, което планирам от месеци: една идея, която ще има успех, но не мога да се справя сам. Кажи ми за мацката, която е с тебе. Мога ли да използвам и нея?

– Мег? – Чък сви рамене. – Избяга от къщи. Добра е в леглото. Нищо друго не знам за нея.

– Мога да я използвам.

Чък присви малките си очи в размисъл. После с неохота поклати глава.

– Няма да се навие да убива.

– Трябва ми момиче. Това е част от плана. Можеш ли да я навиеш?

– Знам ли, по дяволите? Не ми е ясно за какво говориш. Каква е тая работа?

Поук втренчи поглед в него. Блестящите черни очи продължаваха да изнервят Чък.

– Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

– Какви ги дрънкаш? Разбира се.

– Току-що каза, че не искаш да си хващаш белята.

– За две хиляди долара съм навит и белята да си хвана. Та каква е работата?

Поук продължаваше да го наблюдава.

– Ако ти кажа, а после промениш решението си и се откажеш, няма да си тръгнеш жив оттука. То е нещо, което замислям от доста време. След като веднъж ти кажа, няма да е само моя тайна, нали? Или си вътре, или си мъртъв.

В ръката му Чък видя пищов с късо дебело дуло. Изглеждаше като някаква магическа джунджурия. Той трепна. Пистолетите го плашеха.

– Помисли си – Поук погледна към пистолета. – Ако си във от играта, ставай и си заминавай, а аз ще си намеря някой друг. Ако си вътре, но-добре да не си променяш решението.

– И каква ще ми е ползата – попита Чък, колкото да печели време.

– Вече ти казаха... две хиляди долара.

– А тия убийства... сигурни ли са?

– Ще бъдат три... и ще бъдат сигурни. Всичко съм подготвил. И аз не искам да си хващам белята, въпреки че моят дял е по-голям от твоя.

„Две хиляди долара!“ – Чък се зачуди какво ли ще прави с толкова пари.

– Навит съм. Добре. Казвай.

Поук прибра пистолета в задния си джоб.

– А малката?

– Остави на мене. Ще я навия.

– Страхът е ключът, който отваря портфейлите и чантите – каза Поук. – Открил съм рецепта за внушаване на страх.

Като гледаше безизразното кафяво лице, бляскавите черни очи и неестественото спокойствие на индианеца, Чък изведнъж понечи да го

спре. После отново се сети за парите.

Струйка пот се стече от челото му, спусна се по носа и капна на брадата му.

Слушаше индианеца и както го слушаше, разбра, че от него лесно може да се измъкнат пари.

– Трябва ни пушка с оптичен мерник – заключи Поук. – Има един оръжеен майстор в Парадайз Сити. Ще бъде лесно. Вземем ли я, вече сме в играта.

– Познаваш ли града? – попита Чък.

Странна горчива усмивка се плъзна по устните на Поук.

– Да. Едно време живеех там. Да, знам го.

Чък беше любопитен. Беше разказал на индианеца за себе си – има право да научи нещо за него. – Работил ли си там? Поук стана.

– Отивам да купя кола – и изгледа Чък. – Навит ли си?

Чък кимна.

– Навит съм.

– Говори с малката. Ако не си сигурен в нея, ще я оставим. Ще намерим друга.

– О'кей.

Чък погледна Поук, който отиваше към магистралата, после вдигна кърпата и неспокоен се отправи към изоставената къща.

Мег вече се беше изкъпала в канала и сушеше косата си, когато Чък дойде и седна до нея на брега.

Преди половин час тя нетърпеливо беше го попитала дали Поук ще ги вземе със себе си.

– Измий се – беше казал Чък. – Ще говорим по-късно.

Сега, щом седна до нея, тя повтори въпроса си.

– Ще тръгнем ли с него?

– Аз ще тръгна – каза Чък, без да я поглежда.

Мег изпусна кърпата. Усети страх и изстина.

– Ти? Ами аз?

Чък отскубна шепа трева и я хвърли във въздуха.

– Може би отсега нататък за теб ще е по-добре да се оправяш сама.

– Какво искаш да кажеш? – Мег се изправи на колене. – Няма да ме зарежеш, нали?

Като видя паниката в очите ѝ, Чък потисна усмивката си. Той легна, сложи ръце под главата си и загледа синьото небе.

– Слушай, малката, писна ми да живея така. Трябват ми мангизи. – Извади смачкан пакет цигари от ризата си. – Искаш ли?

– Чък, няма да ме оставиш, нали?

Той бавно запали цигара.

– Просто ме изслушай! За да получиш малко мангизи, трябва да рискуваш – каза накрая, когато тя коленичи до него и го погледна ужасена. – Не искам да те въвличам и затова може би ще е по-добре да се разделим.

Мег затвори очи:

– Искаш да кажеш, че вече не ме искаш... Писнало ти е от мене?

– Не съм казал такова нещо, нали? – Чък смукна от цигарата и изпусна дима през носа. – Не разбираш ли? Мисля за теб, харесвам те и не искам да те забърквам в нещо опасно. Не искам да те загубя, но съм абсолютно сигурен, че няма да имаш нерви за всичко това, така че по-добре да се разделим.

– Всичко това? Какво искаш да кажеш... всичко това? – Гласът ѝ изтъня.

– Поук се е хванал с една страхотна работа. Има нужда от мен, а също и от момиче. – Чък се възхищаваше от начина, по който се справяше с положението. – Играта може да загубее. Може да свърши с двайсет години зад решетките.

Мег изстина. Значи те замисляха престъпление! Беше с Чък от два месеца и въпреки че той често говореше за кражби, никога не беше посягал. Предполагаше, че ако би го насърчила, щеше да го направи, но тя винаги го молеше да не върши такива неща – дори когато понякога оставаха гладни. Разбра, че този индианец му бе повлиял. С приказките си го теглеше към пропастта.

– Чък! – Тя го хвана за ръката. – Хайде да се махнем! Нека си тръгнем преди да се е върнал. Той е ненормален, казвам ти. Ще си намерим работа двамата. Досега се справяхме чудесно. Ще работя за теб... ще...

– О, я млъквай! – изръмжа Чък. – Отивам с него, така че недей да ми хленчиш и да ми плещиш глупости. Ти върви си намирай работа... щом ти харесва. Искаш да слънчасваш и да береш проклетите портокали до края на живота си... добре. Давай!

Мег видя, че е безмислено да го разубеждава. Тя потисна тръпнеща въздишка на отчаяние. Да бере портокали? Какво друго ѝ оставаше освен ако не реши да се прибере къщи. Помисли за родителите си – храна три пъти на ден, ежедневие: ставане, работа в офиса на баща ѝ, писане на машина, лягане, пак ставане и отново в офиса.

– И ще ти лепнат двайсет години, така ли? – попита тя.

Чък смачка цигарата.

– О, разбира се, ако играта загубее, а то няма да стане, но не ми пука. Искам бързо да спечеля пари и това е начинът да ги спечеля бързо! Поук каза, че ще ти даде петстотин, ако участваш. Той смята, че ще го направиш, а аз му казах, че няма. Казах му, че това не е в твоя стил. – Той се почеса по брадичката. – Казах му, че не ти стиска.

За Мег парите нямаха никакво значение, но че оставаше сама, имаше. След двата месеца с Чък вече не можеше да си представи живота без него.

– Какво трябва да правя?

Чък извърна глава, за да не може тя да види самодоволната му триумфираща усмивка.

– Каквото ти се каже! Слушай, колкото по-малко знаеш, толкова по-добре и за теб, и за мен. Ще дойдеш с нас само и единствено ако правиш това, което ти казва Поук, без да задаваш въпроси и без да спориш. Получаваш петстотин. Когато всичко свърши, ще отидем в Лос Анжелос.

– Но Чък, това не е честно! Не разбираш ли? Не знам в какво се забърквам! – Мег удари с юмруци коленете си. – Казваш, че може да се намеря в пандиза за двайсет години, а не искаш да ми кажеш нищо... не е честно!

– О, така е, разбира се, но това е предложението. – Чък стана. – Или се навиваш, или се отказваш, малката. Помисли си. Ние с Поук тръгваме след около половин час. Твоя си работа дали ще дойдеш с нас.

Вече беше сигурен, че се е хванала на въдицата.

– Чък...

– Какво има?

– Вярваш ли му?

– Не вярвам на никого, дори на теб – отвърна Чък. – И никога не съм вярвал, но знам, че Поук е човек, от когото лесно може да се измъкнат пари. Знам, че аз и той ще спечелим набързо, и само това ме интересува. Имаш половин час. – Той я изгледа. – И запомни, един път влезеш ли в играта, оставаш... няма мърдане... разбра ли?

И си тръгна.

Мег остана дълго време да седи, втрещена в изкръщата повърхност на водата в канала. Поук я плашеше. Знаеше, че е зъл и малко откачен. Знаеше също, че ще загуби Чък, ако каже не. В края на краищата, реши тя, ако се закучи, ще сложи край на живота си. На собствения си живот, единственото нещо, което действително притежава. Единственото нещо, което наистина ѝ принадлежи. Малко повече хапчета, едно прерязване

на вените с острието на бръснач и край... По-добре така, отколкото да остане тук без Чък, без пари, съвсем сама.

Тя стана и тръгна към изоставената къща. Чък беше прибрал багажа си; седеше на най-горното стъпало, а в пръстите си държеше цигара. Погледна я с малките си очи, присвити от дима.

– Ще си приготвя багажа – каза тя. – Идвам с теб.

– Ще правиш ли каквото ти се каже... без въпроси?

Тя кимна.

Усмивката на Чък изведнъж стана топла и приятелска.

– Чудесно. Знаеш ли какво?

– Какво?

– Не ми се искаше да те загубя.

Мег усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. Това беше най-хубавото нещо, което някога ѝ е било казвано. Начинът, по който се озари слабото ѝ бледо лице, подсказа на Чък, че е казал точно това, което трябва. Той се изправи и тя се хвърли в прегръдките му. Той обхвана с ръце малкия ѝ задник и я притисна силно до себе си.

– О, Чък... Дали всичко ще се оправи? – Усети я как трепери. – Страх ме е. Този индианец... той е луд... Сигурна съм.

– Остави го на мен, малката. Отивай да си прибереш багажа.

Двайсет минути по-късно Поук Тохоло спря пред тях с един стар буйк с подвижен покрив. Макар че беше малко смачкан, хромираните му части блестяха. Беше обикновена кола, която не се набива на очи, тъмносиня, с тъмносин стъклен покрив, а тапицерията от избеляла червена кожа – кола, която нямаше да се забелязва сред хилядите други, дето се движеха по магистрала 4.

Като видя Чък и Мег, които седяха на стълбите с готови раници, Поук разбра, че Чък добре си е свършил работата. Той слезе от колата и отиде при тях.

– О'кей? – понита и погледна Мег.

Тя кимна и усети как нещо в нея се свива, когато срещна черните му блестящи очи.

Той се обърна към Чък.

– Първо ще спрем във Фулфорд. Ще се обръснеш и ще се подстрижеш. Когато стигнем Парадайз Сити и тримата ще изглеждаме като почтени хора в отпуск. Трябва да си изперете дрехите.

Чък се намръщи. Той се гордееше с дългата си коса и с брадата си.

– О'кей. Както кажеш.

Взе двете раници и тръгна с Поук към колата.

Искаш ли да останеш жив?

Мег остана още да седи, усещайки слънчевите лъчи върху лицето си, а после, когато чу, че Поук е запалил двигателя, покорно сви рамене и отиде при тях.

ВТОРА ЧАСТ

Детективът I ранг Том Лепски нахлу в стаята на детективите в полицейския участък на Парадайз Сити, както подобава само на мъж, висок десет фута. Бе получил повишение I ранг предния ден – повишение, за което се беше потил последните осемнайсет месеца. Новината дойде съвсем навреме, за да му даде възможност да направи малко празненство. Купи една орхидея на жена си Карол, заведе я на скъп ресторант, малко се понапи и завърши вечерта за собствено удоволствие – Карол извърши най-доброто, на което беше способна от първата им брачна нощ насам.

Лепски, висок, мършав, със строги сини очи, бе амбициозно и хитро ченге, със самочувствие малко по-високо от действителните му постижения.

Сержант Джо Биглър, доайенът на детективите, се занимаваше с ранната сутрешна работа. Той се облегна на стола, когато видя Лепски, и каза доста саркастично:

– Градът е в безопасност. Сядай, Том. Отивам да хапна.

Лепски, който наистина никога не схващаше сарказма, запретна ръкави и пристъпи към бюрото на Биглър.

– Почини си, сержант. Ще свърша каквото има. Нещо ново за Фред?

Сержант Фред Хес от отдел „Убийства“ лежеше в болница със счупен крак. Ако той не беше главната опора в отдела, счупеният му крак щеше да предизвика голям смях в участъка. Хес имаше шестгодишен син, Фред Хес младши, известен в квартала като Чудовището от Мелбърн Авеню, улицата, на която живееха. Та детето метнало котето на някаква гадна стара мома на едно дърво – просто за майтап. От неудобство Хес се качил на дървото, за да свали котето пред погледите на възхитените съседни, само и само да не се среща лице в лице със старата мома. Но клонът се счупил, Хес паднал доста болезнено на земята и си счупил крака. Котето, разбира се, слязло без ничия помощ, а Фред Хес-младши се надвесил над баща си, който стенел с мъртвешка усмивка на уста, и се чудел защо е цялата тази паника. Само бързината, с която избягал, го спасила от вбесения баща, който се хвърлил да му издръпа ухото.

– Фред? – Биглър се ухили. – Самосъжалява се. Сестрите се

оплакват от езика му, но върви към подобрене. Ще го изпишат след около две седмици.

– Ще му се обадя – каза Лепски. – Не искам да се притеснява. Като знае, че аз поемам работата му, ще се успокои.

Биглър изглеждаше смутен.

– Недей да го правиш. Трябва да се върне бързо. А с това обаждане само ще влошиш артритата му.

Когато Биглър излезе, Лепски погледна към детектив II ранг Макс Джейкъби, който преглътна една усмивка.

– Чу ли го какво каза? – попита той. – Мислиш ли, че ми завижда?

– А има ли някой, който да не ти завижда, Том? Дори и аз ти завиждам.

– И ти? – Лепски беше очарован. – Да – той сви рамене. – Ами това е положението. Изглежда ще трябва да свикна. Нещо да се е случило?

– Нищичко. Полицейският бележник е празен.

Лепски се разположи по-удобно на стола.

– Това, което искам, е едно пикантно убийство... сексуално убийство. Докато Фред го няма, това може да е големият ми шанс. – Той запали цигара и се загледа в празното пространство. – Знам, че Фред не е глупав, но същото важи и за мен. Сега, когато получих повишението, Карол вече ми натяква да съм станел сержант. Жените никога не са доволни. – Той се прозя и поклати глава. – Щастлив си, че не си женен.

– Да не мислиш, че не знам – разпали се Джейкъби. – Аз съм за свободата!

Лепски се намръщи.

– Не мисли, че критикувам брака. Много неща може да се кажат за него. Млад човек като тебе трябва да се ожени. Ти...

Телефонен звън го прекъсна.

– Виждаш ли? – захили се Лепски. – Появя ли се, и нещо се случва. – Той грабна слушалката.

– Полицейски участък. Детектив I ранг Лепски слуша.

Джейкъби скри усмивката си.

– Дай ми сержант Биглър – излая мъжки глас.

– Сержант Биглър е в почивка – каза Лепски и се намръщи. Коя ли е тази мижитурка, дето си мисли, че е по-добре да говори с Биглър, отколкото с него. – Какво има?

– Хартли Данвас се обажда. Капитан Теръл там ли е?

Лепски се изпъна на стола.

Хартли Данвас беше не само експерт по балистика в Областната

прокуратура, но и собственик на луксозен магазин за оръжия, който обслужваше богатите клиенти с всевъзможни оръжия за лов – човек, който освен че беше важна клечка в града, бе и личен приятел на шефа на Лепски.

– Не, мистър Данвас, шефът още не е дошъл – каза Лепски, който съжали, че се е обадил. – С нещо да ви бъде полезен?

– Бързо изпрати някой компетентен човек тука долу. Извършено е нахлуване с взлом – каза Данвас рязко. – Предай на капитан Теръл, че искам да го видя, когато дойде.

– Разбира се, мистър Данвас. Самият аз ще дойда, господин Данвас – каза Лепски. – Тръгвам веднага, господин Данвас. – И той затвори телефона.

– Значи беше Хартли Данвас – каза Джекъби, като гледаше право пред себе си.

– Да... Има неприятности. Обади се на шефа. При Данвас е извършен взлом. – Лепски се изправи и толкова силно бутна стола назад, че той падна с трясък на пода. – Кажу ми, че Данвас го вика, че аз съм се заел със случая. – Той излезе.

Хартли Данвас, висок, слаб и прегърбен, приближаваше петдесет и пет години и притежаваше самоувереността и арогантността на човек, който има милиони.

– Кой си ти, по дяволите? – попита той, когато въведоха Лепски във великолепния му кабинет. – Къде е Биглър?

Лепски не беше в настроение да го командват. Тази мижитурка може да е голяма клечка, но пък Лепски беше I ранг.

– Аз съм Лепски – каза със служебен тон. – Разкажете ми за взлома. Данвас присви очи.

– А, да, чувал съм за вас. Теръл дойде ли?

– Уведомен е. Най-обикновен взлом, мога и аз да се заема, шефът е зает.

Данвас изведнъж се засмя.

– Да... разбира се. – Той се изправи. – Ела с мен.

Пресече големия магазин, спусна се надолу по някакви стълби и отиде в склада.

– Оттук са влезли.

Лепски погледна малкия прозорец, обкован със стоманена решетка. Решетката беше откъртена и висеше на цимента.

– Стоманен кабел, кука и кола – каза Лепски и погледна през

прозореца към тясната алея, която водеше за паркинга. – Лесна работа. Какво са взели?

– Така ли са направили? – Данвас започна да гледа на Лепски с по-голямо уважение. – Взели са една от най-добрите ми пушки – ръчна изработка, с телескопичен мерник и със заглушител, струва петстотин и шейсет долара.

– Друго липсва ли?

– Кутия със сто патрона за пушката.

– Къде стоеше пушката?

– Ще ти покажа.

Данвас. Тръгна обратно към магазина.

– Беше в тази витрина – спря пред една тясна стъклена кутия върху щанда. – Не е трудно да се вземе. Само трябва да се повдигне стъкления капак. Не съм го пипал. Може да има отпечатьци от пръсти.

– Да. Ще доведе момчетата и ще претърсим навсякъде за отпечатьци – каза Лепски, но като гледаше излъсканата стъклена кутия, знаеше, че това ще бъде само за да спазят процедурите. Който е взел пушката, е бил с ръкавици.

Няколко часа по-късно шефът на полицията Теръл, Биглър и Лепски седяха около бюрото на Теръл и пиеха кафе.

– Никакви улики, никакви отпечатьци... изключително професионална работа – каза Биглър, след като прочете рапорта на Лепски. – Изглежда нашият човек е знаел какво търси. Имало е куп други пушки, които е можел да вземе. Дори са били по-скъпи.

Теръл, едър мъж с метално-сива коса, поглади квадратната си челюст:

– По-голяма част от пушките на Данвас са спортни, а това е пушка с оптичен мерник. Защо му е трябвало да вземе точно нея?

Лепски се размърда нетърпеливо.

– Пушката е ефективна: с оптичен мерник и със заглушител. Може да е някой хулиган – видял я е от витрината и са го засърбели ръцете. Данвас каза, че пушката била изложена от цял месец!

Теръл кимна.

– Може би, но това е пушка за професионален убиец.

– Продължавам да мисля, че е някое хлапе.

– Ако наистина е така, тогава е действал като професионалист – каза Биглър.

– Какво толкова? Всяко проклето хлапе, което гледа телевизия, знае, че се слагат ръкавици и че решетката на прозореца може да се

изкърти с кука – изсумтя Лепски.

– Уведоми пресата. Не мисля, че ще помогнат, но ги уведоми. Дай им снимка на пушката... Данвас положително има някоя – каза Теръл.

Когато Лепски отиде при бюрото си и вдигна телефона, Биглър каза:

– Том може и да е прав... Не е изключено да е някой хлапак, който не се е стърпял и е откраднал пушката.

Теръл се замисли. Спомни си, че когато беше тинейджър, всяка събота следобед ходеше в магазина на Данвас – по онова време шеф беше бащата на Хартли – и гледаше втрещено една пушка с оптичен мерник, за която копнееше. Жадува за нея три седмици и после изведнъж престава да се интересува. Може и да е било някое хлапе, което си е мечтало по същия начин и не се е стърпяло.

– Надявам се да е прав, но цялата работа не ми харесва. Това е оръжие за професионален убиец.

Дин Маккуин беше президент на корпорация за консерви и стъкло във Флорида, концерн за милиони долари, който снабдяваше с опаковки овощарите от Флорида. Маккуин беше висок шест фута, със стоманено-сива коса и със златисто-кафяв загар на лицето. Той товареше с много работа и себе си, и работниците и постигаше добри резултати. Беше се женил три пъти, и трите му съпруги го бяха напуснали, тъй като не успяваха да издържат на характера му, начина на живот и изискванията му. Маккуин живееше по часовник. Сутрин ставаше в 7.00, прекарваше половин час в гимнастическия салон в мазето на разкошната си къща, разположена сред два акра градини с цветя; вземаше душ в 7.31, закушваше в 8.00, до 9.00 диктуваше и в 9.03 тръгваше с ролс-ройса за службата. Точно установен ред, който никога не се променяше.

През трите години, откакто му беше секретарка, Марта Делвайн не знаеше случай, в който да е закъснял и секунда, и тази слънчева лятна сутрин, когато той слезе по широката стълба за трапезарията, тя знаеше, че остава една секунда до 8.00, без да си гледа часовника.

Марта Делвайн, 37 годишна, висока, мургава и без никакъв чар, седеше на масата за закуска, а в ръката си държеше сутрешната поща.

– Добро утро, мистър Маккуин – каза тя и сложи писмата на масата.

Маккуин кимна. Не обичаше излишните приказки. Седна и си сложи салфетка, докато Токо, неговият предан японски слуга, наливаше кафето и сервираше бъркани яйца и агнешки бърбечета.

– Има ли нещо специално? – попита Маккуин, след като съдвка едно бърече.

– Нищо важно – каза Марта. – Обичайните покани. – Тя спря за момент, поколеба се и после продължи. – Има нещо странно.

Маккуин набоде друго бърече и се намръщи.

– Нещо? Странно? Какво искаш да кажеш?

Тя сложи пред него половин лист евтина хартия.

– Това беше в пощата.

Маккуин извади бифокалните си очила, сложи ги и се загледа в листа. Имаше следното съобщение, написано с печатни букви:

Р.И.П.

09.03.

Екзекутора

– Какво е това, по дяволите? – попита Маккуин рязко.

Токо, изправен зад стола му, направи гримаса. По тона на гласа той разбра, че сутринта започва зле.

– Не знам – каза Марта, – помислих, че ще искате да го погледнете.

– Но защо? – Маккуин я погледна стръвнишки. – Не виждаш ли, че е написано от някой луд! Не знаеш ли по-добре и от мене какво се прави в такива случаи, вместо да ме безпокоиш? Това е преднамерен опит да бъде провалена закуската ми! – Той хвърли листа на пода.

– Съжалявам, мистър Маккуин.

Маккуин се завъртя на стола и гневно погледна към Токо.

– Тази препечена филия е студена! Какво ви става на всички тази сутрин? Донеси ми друга!

В 9.03 беше свършил да диктува, гневът му все още тлееше, когато излезе наперен навън на слънце, където го очакваше ролс-ройса.

Брант, многострадалният му шофьор на средна възраст, чакаше до вратата на колата с шапката под мишница. Марта Делвайн излезе на стълбите да изпрати Маккуин.

– Ще се върна в шест. Холидей ще дойде. Каза, че ще дойде към шест и половина, но го знаеш какъв е, никога не е точен...

Това щяха да бъдат последните думи, които Дийн К. Маккуин прознасяше. Марта запази ужасяващия спомен от последната секунда до гроб. Тя стоеше близо до Маккуин и гледаше нагоре към него, когато видя как високото му чело се превърна в разкашкана маса кръв и мозък. Малко парче мозък отхвъркна върху лицето ѝ и потече надолу по

бузата. Кръвта му изпръска бялата ѝ пола. Той падна тежко, а куфарчето с документите се стовари върху мраморните стъпала, отвори се и се разсипа.

Парализирана от ужас, Марта видя как масивното тяло на Маккуин се търкаля надолу по стълбите, усети ужасното лигаво нещо по лицето си и започна да пищи.

* * *

Доктор Луис, съдебният лекар, слезе по стълбите в салона, където го очакваха Теръл, Биглър и Лепски. Луис беше нисък, набит, плешив, с лунички и с талант, на който Теръл разчиташе.

Позвъняването дойде, след като Лепски вече беше вдигнал на крак пресата по повод на откраднатата пушка. Обади се Стив Робъртс, патрулиращ полицаи, който докладва, че чул писъци от къщата на Маккуин и отишъл на проверка. Сигналът му накара Теръл, Биглър и Лепски да се втурнат веднага надолу към полицейската кола, а Джейкбъби оставиха да алармира отдел „Убийства“. Докладът не събуди и най-малкото съмнение у Теръл, че става дума за убийство и не на кого да е, а на един от влиятелните граждани – нещо, което не се беше случвало в Парадайс Сити от много време.

Пристигнаха едновременно с линейката, а след пет минути дойде и доктор Луис.

Сега вече тялото пътуваше към моргата.

– Как е тя? – попита Теръл.

– Упоена е – каза Луис, като спря в подножието на стълбите. – Няма да можете да говорите с нея поне 24 часа. Почти е откачила.

Теръл никак не се учуди, след като беше научил подробностите и бе видял тялото на Маккуин.

– Някакви предположения, докторе?

– Далекобойна пушка. Сега отивам да изследвам куршума. Бас държа, че е свръхмодерна пушка с оптичен мерник.

Теръл и Биглър си размениха погледи.

– Откъде е стреляно?

– Отгоре.

Теръл излезе с Луис на терасата. Те огледаха околността.

– Някъде оттам е било – каза Луис и посочи с малката си дебела ръка. – Аз тръгвам. Твой проблем е да откриеш гълъбчето. – И той влезе вътре.

Биглър се присъедини към Теръл.

Те двама отново огледаха района. Големи кестени ограждаха имението на Маккуин, след тях имаше магистрала, после празно пространство, а в далечината се виждаше жилищен блок с плосък покрив.

– Страхотен изстрел – каза Биглър, – ако са стреляли оттам. – Няма откъде другаде... огледай наоколо – каза Теръл. – Нали чу Луис – свръхмодерна пушка с оптичен мерник... може би е на Данвас.

– Може би. След като Луис изследва куршума, ще разберем.

– Том! – Теръл се обърна към Лепски. – Вземи колкото хора искаш и претърсете онзи жилищен блок. Провери покрива и свободните апартаменти. Ако няма свободни, провери ги всичките. Знаеш какво трябва да направиш и без да ти казвам.

– О'кей, шефе!

Лепски взе четирима от отдел „Убийства“, качиха се в колата и отпашаха към жилищния блок.

– Хайде да отидем да поговорим с шофьора и с японца – каза Теръл.

– Виж кой пристига – изпъшка Биглър.

Висок мъж със сива коса слезе от колата си. Някой му беше казал някога, че прилича на актьора Джеймс Стюарт, и оттогава той бе усвоил неговите маниери. Беше Пит Хамилтън, репортер от криминалната хроника на „Парадайз Сити Сън“ и на местната телевизия.

– Ти се оправяй с него, Джо – каза Теръл с крайчеца на устните си. – Не му казвай за пушката. 33 Мълчи си. – Той влезе в къщата.

Хърбърт Брант, шофьорът на Маккуин, не можа да каже нищо. Беше изпаднал в шок и още трепереше. Теръл разбра, че само ще си загуби времето с въпросите, но Токо, японският слуга, който не бе видял убийството, напълно се владееше. Той връчи на Теръл бележката, която Маккуин така презрително беше хвърлил на пода. Описа навичките и характера му. Информацията, която той даде, бе полезна и можеше да се използва.

Биглър далеч нямаше същия късмет с Хамилтън.

– О'кей... знам, че току-що е станало – нетърпеливо каза Хамилтън, – но сигурно имате някаква следа, за която да се хванете. Маккуин е важна личност. Убит е... като Кенеди! Не виждаш ли, че това е най-страхотната новина от години в този скапан град?

– Разбирам, че новината си я бива – каза Биглър, като премяташе парче дъвка в устата си, – но откъде ти дойде наум да намесваш Кенеди? Маккуин не е президент на Съединените щати.

– Ще получи ли някаква информация, или не? – попита Хамилтън.

– Ако науча нещо, Пит, ще го имаш – отвърна любезно Биглър. – Но в момента няма нищо.

– Тази пушка с оптичен мерник, която беше открадната от Дан-вас... може ли убийството да е извършено с нея?

Биглър сви рамене.

– Само предположения. Разследваме тази възможност.

– Кога ще имате нещо за мен?

– След няколко часа. Ще дадем пресконференция следобед в участъка.

Хамилтън изгледа Биглър съвсем безизразно.

– О'кей... това ли е най-доброто, което можеш да ми кажеш?

– Естествено.

Хамилтън се спусна по стълбите към колата си. Биглър гледа след него, докато той потегли, и после влезе в къщата, за да разбере докъде е стигнал Теръл. Той обикаляше и слушаше Токо. Когато Токо започна да се изчерпва, Теръл го отпрати. След като останаха сами с Биглър, Теръл му показа бележката.

Биглър я разгледа и прошепна:

– Смахнат.

– Може да е прикритие.

И двамата мъже знаеха, че луд с пушка е по-ловък от всички други убийци и е най-трудно да бъде притиснат до стената.

Биглър прибра бележката в найлонов плик.

– Ще я занеса на момчетата в лабораторията. – Той тръгна към колата и спря. – Хамилтън е настроен враждебно както винаги. Научил е за пушката. Чака ни голяма шумотевица.

– Знам.

Теръл тръгна към колата си.

Не бяха минали и пет минути, след като си отидоха, и Пит Хамилтън спря отново пред къщата. Той говори с Токо, фотографът му направи снимки и потеглиха, когато другите двама репортери от конкуренцията профучаха бясно по алеята.

Хамилтън успя да хване телевизионните новини в 11.00. На екрана се появиха снимки на откраднатата пушка, на къщата на Маккуин и на жилищния блок в далечината. Хамилтън разказа на зрителите за бележката от Екзекютора.

– Кой е този човек? – попита той. – Дали ще нанесе друг удар?

* * *

Мотелът Уелкъм се намираше зад магистрала 4, на един черен път на три мили от Парадайз Сити. Петнайсетте занемарени бунгала, всяко с отделен гараж, бяха собственост на госпожа Бърта Харис, чийто съпруг бе загинал по време на корейската война.

Бърта, едра и отпусната, приближаваше шейсетте. Мотелът осигуряваше прехраната ѝ – парите за ядене, както тя казваше, и тъй като не правеше нищо друго освен да яде, мотелът можеше да се смята и за печеливш.

Обикновено хората наемаха бунгало за една нощ, така че тя остана изненадана, когато предната вечер пристигна прашен буик и един почтен индианец с тих Глас обясни, че той и приятелите му са в отпуск и биха искали, ако е възможно, да наемат две бунгала за една седмица, а може би и за повече.

Бърта остана още по-доволна, когато той не се пазари за цената. Съгласи се с такава готовност, че тя съжали: как не бе искала повече. Достави ѝ удоволствие и фактът, че индианецът предплати за цялата седмица и за двете бунгала, но тя малко се смути, когато видя, че приятелите му са бели – един млад мъж и едно момиче; После обаче си каза, че това си е тяхна работа.

Индианецът се регистрира в книгата като Хари Люкон, а другите двама записа като господин и госпожа Джек Алън.

До ресторанта ги заведе цветнокожият помощник на Бърта, негър с гъста вълниста коса, който се наричаше Сам. Той беше около осемдесет и пет годишен и имаше грижата да поддържа бунгалата относително чисти и да приготвя ужасни манджи, когато му се кажеше, а това се случваше рядко. След като ядоха спаружени хамбургери и разкашкан ябълков пай и ги поляха обилно с бира, гостите се прибраха в бунгалата и Бърта забрави за тях.

Другите трима гости на мотела – възрастни търговски пътници – си легнаха в 10 часа. Настъпи тишина. Поук Тохоло почука на вратата на Чък и двамата мъже заговориха тихо; Мег се опитваше да чуе какво си приказват. После Чък ѝ нареди да си ляга, а те с Поук тръгнаха към Парадайз Сити с буика.

По уверения начин, по който Поук караше, когато стигнаха града, Чък разбра, че той го познава като петте си пръста.

Едва след като обиколиха една от търговските сгради няколко пъти, му обясни за какво става дума.

Беше подготвил всичко. На задната седалка на колата имаше стоманена кука и дълъг стоманен кабел. Щеше да бъде детска игра да

изтръгнат решетката от склада на магазина за оръжие.

Докато Чък, леко запотен и нервен, пазеше на тъмната алея, Поук се промъкна през прозореца. След около минута той подаде пушка с оптичен мерник и кутия с патрони. Чък ги взе и ги сложи под седалката на колата.

Те се върнаха в мотела.

– Върви да лягаш! – каза Поук, като спря пред бунгалото на Чък. – Не й казвай нито дума... разбра ли?

Чък слезе от колата.

– Какво смяташ да правиш?

– Ще разбереш – отвърна тихо Поук, потегли и се изгуби в тъмнината.

Чък завари Мег в леглото; беше будна и го чакаше с нетърпение.

– Къде бяхте? – попита го тя, докато гледеше как се съблича.

Той се мушна в голямото легло до нея и я прегърна.

– Къде беше? – повтори тя, борейки се с него. – Не си играй с мене. Не си се мил, свиня такава! Дори зъбите не си си измил!

– К'во от това? – каза Чък и я събори по гръб.

Спаха до 9.50. Докато правеше кафе, Мег видя през прозореца Поук, който пристигна с колата и я прибра в гаража.

– Цяла нощ ли не се е прибирал? – попита тя и сипа кафето в чашите.

– Защо не го попиташ? – каза Чък.

Това я накара да млъкне.

После Чък се обръсна и взе душ, а Мег гледа рекламите по телевизията.

Докато се сапунисваше, Чък си мислеше за Поук. Мислеше си и за пушката. Поук не се беше прибирал цялата нощ. Каза, че ще има три убийства. Чък с тревога се запита дали Поук не е използвал вече пушката.

Той още се решеше в банята, когато на екрана се появи Пит Хамилтън и съобщи за убийството на Маккуин. Чък влезе в стаята тъкмо когато Хамилтън разказваше за бележката, която получил Маккуин.

– Слушай – каза Мег развълнувана.

– И така, има убиец в нашия град... може би е някой луд. Нарича себе си Екзекутора. Какъв е мотивът му? Ще убие ли някой друг? Снощи е открадната свръхмощна пушка с оптичен мерник от известния магазин „Данвас“. С откраднатата пушка ли е убит Маккуин? Ето снимка на пушката, снабдена с телескопичен мерник и със заглушител.

Като я видя, Чък трепна.

Хамилтън продължи:

– Погледнете внимателно снимката. Ако сте виждали някъде у някого такава пушка, веднага се обадете в полицейския участък. Дийн Маккуин е един от най-известните граждани. Той...

Чък смени темата.

– Кой го е грижа? – Постара се гласът му да прозвучи естествено. – Хайде да разгледаме града.

Мег го изгледа. Беше преbledнял, по челото му имаше капчици пот, а очите му шареха. Тя усети как по гръбнака ѝ пропълзват тръпки.

– Какво има?

Чък си облече ризата.

– Какво да има? Нищо няма... Не искаш ли да разгледаме града?

– Това е убийство... този мъж... Екзекутора... Ние нямаме нищо общо с това, нали, Чък?

Чък си обу панталона.

– Да не си се побъркала? Какво общо може да имаме?

Не я погледна в очите.

– Тогава защо гледаш така? Май имаме нещо общо! – Мег се отдръпна от него. – Защо той не се прибра цялата нощ? И откъде са всичките тези пари, дето ги обещава?

Чък разбра, че това е моментът на разрива. Сега или никога!

– О'кей! – каза той яростно. – Прибирай си багажа! Предупредих те!... Казах ти да не задаваш въпроси... вече си вън от играта! Махай се! Събирай си проклетия багаж! Вън от играта си!

Мег се сви и протегна безпомощно ръце към него.

– Не! Ела с мене, Чък. Той е лош! Сигурна съм! Ела с мене!

– Чу какво казах! Прибирай си багажа! Вече си вън! Тя седна на неоправеното легло и подпря главата си с ръце.

– Не мога да остана сама, Чък... Добре... забрави за това. Няма да задавам въпроси. Не искам да си отивам.

Допрял ухо до тънката като хартия дървена стена на бунгалото си, Поук Тохоло слушаше.

Чък знаеше, че е победил, но сега му беше времето да я сложи на мястото ѝ.

– Писна ми от тебе – каза ѝ той. – Мога да си намеря куп момичета. По-добре изчезвай! Айде... събирай си багажа!

Тя само дето не запълзя в краката му.

– Моля те, Чък... От нищо не ми пука. Няма да задавам повече

въпроси. Ще правя каквото ми кажеш. Обещавам!

Чък се престори, че се колебае, а накрая кимна.

– О'кей. Да го забравим. Да отидем да разгледаме града, а?

– Да – каза тя с благодарност. – Да, моля те.

– Ще поискам от Поук колата.

Изведнъж тя отново се паникьоса.

– Няма да му кажеш... нали?

Той се захили от злорадство. Това, че почти запълзя пред него, погъделичка самолюбиего му.

– Няма да му кажа. – Той я хвана за брадичката с късите си потни пръсти и я стисна така, че тя потръпна.

– Но запомни, малката, това е последният ти шанс.

Той излезе от бунгалото и почука на вратата на Поук. Поук отвори и го пусна вътре. След като затвори вратата, двамата се изгледаха.

– Чух всичко – каза Поук меко. – Справи се добре. Заведи я с колата на плажа. Не я оставяй да сучае. Аз си лягам. – Извади двацет долара от задния си джоб. – Вземи ги... и я успокой. – Замълча. Големите му искрящи очи се мъчеха да прочетат мислите на Чък. – Довечера ще ми трябваш. Ще тръгнем в 11.

Чък се вцепени и устата му пресъхна.

– Второто?

Поук кимна.

Чък погледна настрани, докато говореше:

– Ти се справи сам с първото. За какво съм ти сега?

– Този път ми трябваш. Заведи я на плажа и я забавлявай добре.

Чък кимна, поколеба се и излезе от бунгалото.

Поук затвори вратата след него и дръпна резето. Изчака, докато Чък и Мег потеглят с буика, а после отиде до леглото, вдигна матрака и извади пушката.

Седна на края на леглото и се захвана да я чисти.

* * *

Беше малко след 14.00 часа, когато Теръл успя да прочете всички рапорти, които бяха струпани на бюрото му от сутринта. Той остави Биглър да отговаря на телефона. Историята на Хамилтън по телевизията предизвика експлозия в града и телефоните в участъка звъняха непрекъснато. Богаташите в града бяха разглезени и много нервни. Отнасяха се към полицейските служители като към слуги. Сякаш полицията беше създадена единствено за тяхната сигурност. Какво се прави за

откриването на този луд? – питаха ядосано, невъздържано, дори заплашително. Не осъзнават ли, че този тип може да убие и някой друг? Какво се прави?

Биглър се справяше с позвъняванията по своя си безпристрастен и уверен начин: с неизменната цигара в уста и чашата кафе до себе си.

Като слушаше различните гласове, които му проглушаваха тъпанчетата, той си помисли, че наистина Хамилтън бе започнал кампанията, и изпита желание да го изрита в задника.

Лоусън Хедли, кметът на града, бе разумен човек. Той се обади на Теръл.

– Може да е някой луд – каза Теръл – или пък безразсъден. Докато не получи информация, не мога да ти кажа нищо. Ще събера рапортите до 15.00 часа. Ако искаш да се включиш, Лоусън, ще се радвам да те видя.

– Ще дойда, Франк. Стана много лошо, че проклетият Хамилтън създаде такава паника преди да разберем какво всъщност се е случило.

В 15.00 часа Теръл, Хедли и Биглър бяха седнали до бюрото на Теръл.

– Пушката на убиеца е била открадната от магазина на Данвас снощи – каза Теръл. – Балистичната експертиза потвърждава. Убиецът е стрелял от жилищния блок, от терасата на мансардата. Както знаете, мансардата е собственост на Том Дейвис, който е на почивка някъде из Европа. Няма го от три месеца и явно убиецът е знаел това. Асансьорът тръгва от подземния гараж и стига право до апартамента. С подходящи инструменти не е трудно да качиш асансьора догоре. Съвсем проста работа. Убиецът е влязъл в гаража, качил се е в апартамента на Дейвис, излязъл е на терасата и е чакал Маккуин да се покаже. Портиерът на блока пристига към 6.00 часа. Предполагам, че убиецът е дошъл по някое време през нощта и е чакал. Портиерът закусва в 9.30. Сградата остава без пазач между 9.30 и 10.15. Тогава убиецът се е измъкнал.

Хедли прокара ръка по оредялата си коса.

– Струва ми се, че всичко е планирано внимателно от много дълго време.

– Може би, или пък е запознат с ежедневните порядки. Склонен съм да мисля, че е знаел точно кога да стреля, кога да си тръгне, а и това, че Дейвис няма да бъде там.

– Значи е някой от местните.

– Така изглежда.

Хедли се размърда неспокойно.

– Какво друго знаете?

– Тази бележка... странно. Това е предупреждение. Пуснато е миналата вечер. Не мога да го разбера. Предупреждава Маккуин, че ще го убие. Защо?

– За да получи известност – каза Биглър. – И наистина я получи.

– Може би. Добре, получи я. Момчетата от лабораторията изследваха бележката. Няма отпечатьци от пръсти, писана е с химикалка, а хартията се намира и в най-евтиния магазин. Няма за какво да се хванем освен за самото съобщение.

Теръл извади бележката и я подаде на Хедли:

– Както виждаш, написано е грозно и с печатни букви. Това, което е важно, е времето – 9.03. Доколкото можах да разбера, единствените хора, които знаят точно това време, са секретарката, шофьорът и слугата. Те не са замесени. Сигурен съм. Възможно е Маккуин да се е похвалил пред приятели за точността си. Ще проверя. Логично е да се допусне, че убиецът живее или е живял тук и знае много неща за навигацията на местните хора. Фактите. Знаел е, че Дейвис е в отпуск, знаел е кога закусва портиерът и че Маккуин излиза от къщи точно в 9.03. Това малко ни помага, но не е достатъчно. Няма да ви казвам, че Маккуин не е от хората, които се харесват, и има много врагове в бизнеса. Проклет да съм, ако вярвам, че някой от партньорите му ще тръгне да го убива, но може и да греша. Тази бележка може да е само димна завеса, но имам чувството, че не е! Подозирам, че е луд, който има зъб на някого, живее тук и скоро пак ще се появи.

Хедли попи всичко и попита:

– И какво ще предприемем?

Теръл се наведе напред и сложи ръце на бюрото си.

– Иска ми се да вярвам, че това, което кажа, ще си остане между нас. Засега няма да предприемаме нищо. Разбира се, още даваме вид, че се занимаваме със случая, ще правим справки и т.н., и т.н., но не може много да се направи. Ще показваме снимката на пушката на хората, ще разровим личния живот на Маккуин и ще говорим с приятелите му, но не вярвам това да ни отведе далеч. Едно явно немотивирано убийство е истински костелив орех. Ще чакаме и да се надяваме, че убийството ще остане изолиран случай.

Хедли се смръзна.

– Предполагаш, че може да има и второ убийство?

– Сам си отговори. Надявам се, че не. Ще проучим мотивите. Ще проверим всички, които са се карали с Маккуин, а те не са малко. Ще се

опитаме да открием дали някой наистина му има зъб... може би от работниците му. Ако имаш някакви идеи, Лоусън, сега е моментът да ги кажеш.

Хедли загаси пурата си в пепелника и стана.

– Не... разбирам положението. Добре, продължавай да действаш, Франк. А аз ще се върна в офиса и ще започна да наливам масло в огъня... поне това мога да направя.

Когато той си тръгна, Теръл си допи кафето, запали лулата си и погледна към Биглър.

– Да се размърдаме, Джо... Всички да се заемем със случая. Не вярвам да се открие каквото и да било, но трябва да направим нещо.

– Слушам. – Биглър се изправи. – Мислиш ли, че ще има още убийства, шефе?

– Надявам се да няма.

– А аз мисля, че ще има. Имаме си работа с някой откачен. – Биглър поклати глава. – Фред е щастливец. Нямам нищо против да лежа в болница със счупен крак точно сега.

– Онзи ще направи грешка... всички правят грешки – каза Теръл, но гласът му не звучеше убедително.

– Въпросът е кога. Точно така... кога?

Те се погледнаха, а после Биглър отиде в стаята на детективите.

* * *

Лепски знаеше, че вечерта по това време съседите му излизаха навън в градините, за да пръскат листните въшки с ДДТ или пък да подкастрият моравите, и реши да ги ядоса.

Профуча с колата по улицата с 50 мили в час и рязко удари спирачки пред портата; колата спря със стържещ звук и той почти щеше да изхвъркне през предното стъкло. Ако не друго, поне се изфуках, помисли си, като изскочи от колата, но може би това внезапно спиране бе твърде показно, за да е безопасно. Лепски тръшна вратата на колата и усети как всички съседи бяха оставили работата си и го гледаха с ококорени очи, докато минаваше по градинската алея към входната врата. Когато мушна ключа в ключалката, той реши, че сцената е минала добре. Всички от улицата вече знаеха от жена му за повишението. Сега беше времето да покаже на тези нещастници какво значи „детектив I ранг“ в действие.

За нещастие се опитваше да отключи вратата с ключа от колата. Ако беше успял да нахлуе въщи, като тръшне входната врата, щеше да предизвика впечатление, което да се обсъжда. Но загубеното време,

докато разбере, че е сбъркал ключа, осуети ефекта от цялото изпълнение. Той търсеше ключа и проклинаше, когато вратата се отвори.

– Защо беше нужно да караш така? – попита строго Карол Лепски.
– Не разбираш ли, че даваш лош пример?

Той се вмъкна покрай нея, затвори с ритник и тръгна към банята.

– Претрепвам се от работа за нищо – провикна се и тръшна вратата.

Карол въздъхна. Беше 27-годишна, висока, мургава, хубава и винаги постигаше това, което искаше. Преди да се омъжи за Лепски, беше чиновничка в Американ Експрес в Маями, където се занимаваше с богатите, уреждаше сделките им и им даваше съвети. Тази работа я беше направила много самоуверена и донякъде деспотична.

Тя смяташе съпруга си за най-добрия и най-умния детектив в участъка. След 6–7 години предвиждаше той да стане шеф на полицията. Не му го беше казвала, но го тласкаше от повишение към повишение. Бе станал I ранг. Следващата стъпка щеше да е сержант.

Лепски излезе от банята, като бърсеше драматично несъществуващата пот от челото си.

– Хайде да пийнем по нещо – каза той и се тръшна на един стол. – Имам само пет минути... колкото да си сменя ризата.

– Ако ще ходиш пак на работа, Лепски, няма да пиеш! Ще ти донеса една кола.

– Искам си проклетото питие... голямо уиски с много лед.

– Какво толкова си се разработил? – попита тя и седна на дръжките на стола.

– Аз? Не съм се разработил! Какво те кара да смяташ, че съм се разработил? – Изпи половината кола и се намръщи. – Какво ще кажеш да сипеш една глътка скоч в това нещо?

– Не. Изглеждаш и се държиш така, сякаш имаш много работа. Аз също не стоях без работа. Не откъснах очи от телевизора. Този убиец... Екзекутора... какво става?

– Луд. Какво да ти кажа: това е най-лошото, което можеше да се случи. Слушай, Карол. Нито дума на никого! Знам, че твоите приятели като те нагрябят, си въобразяват, че ще получат информация от първа ръка, но не им казвай нищо.

– Но какво има за казване? И дете идиотче ще разбере, че този човек е луд. Какво става? Намерихте ли го вече?

Лепски се засмя. Смехът му прозвуча фалшиво.

– Все още не. Цяла нощ ще обикалям да провеждам разни проклетни разпити. Обичайната проверка. Градът е уплашен. Трябва да се правим

на много заети, а всъщност това си е чиста загуба на време, но не казвай на никого.

– Имам една следа, Лепски. – Карол реши да се възползва от случая, че съпругът ѝ е в задънена улица, за да го тласне към новото повишение. – Като чух Хамилтън по телевизията тази сутрин, отидох до Мексиейбъл Бесинджър. Сигурна бях, че ако някой може да разгадае този случай, това е тя.

Лепски настръхна, после разкопча яката на ризата си.

– Тази стара лъжкия? Ти си откачила! Виж какво, скъпа, дай ми чиста риза. Ще бъда навън цяла нощ. Я ми направи няколко сандвича. Какво има в хладилника? Дали е останало от онова говеждо?

– Слушай, Лепски – каза строго Карол, – Мексиейбъл може да е стара, но не е лъжкия. Енергична е. Казах ѝ колко е важно за теб и...

– Почакай за момент! – Лепски седна напред на стола и я изгледа мнително. – Да не си ѝ дала уискито ми? – Той скочи и се втурна към барчето. Бутилката „Къти Сарк“ липсваше. Той се обърна и погледна укорително жена си. – Дала си на тази стара бъчва уискито ми!

– Мексиейбъл не е стара бъчва! Естествено, обича да си пийва от време на време. Да, дадох ѝ уискито... и без това, Лепски, мисля, че пишеш твърде много.

Лепски разхлаби връзката си.

– Няма значение колко пия. Искаш да кажеш...

– Мълчи! Искам да слушаш! – гласът на Карол се извиси.

– О, да, разбира се – Лепски прокара пръсти през косата си. – Не е нужно да ми казваш нищо. – Той си свали връзката и я замачка в ръце. – Ти отиде при нея, тя извади проклетата си кристална топка и за една бутилка от най-хубавото уиски ти каза кой е убил Маккуин... нали?

Карол изпъна рамене.

– Точно така. Тя може би ще помогне за залавянето на убиеца. Видя го в кристалната топка.

Лепски издаде звук, наподобяващ пневматична бормашина, хвърли връзката на земята и я стъпка.

– Не се надувай толкова – каза Карол студено. – Понякога си мисля, че имаш манталитет на разглезено дете.

Лепски затвори очи, но накрая успя да се овладее.

– Да... Може и да си права. Чудесно... Нека забравим за Мексиейбъл. Хайде да ми направиш няколко сандвича. Бих искал от говеждото... ако е останало.

– Прекалено много мислиш за ядене – каза Карол. – Ще ме

изслушаш ли? Мекситейбъл видя този мъж! Индианец е. Облечен е с шарена риза на цветя и има още двама души с него – мъж и жена, но тях не можа да ги види ясно.

– Така ли? – попита Лепски подигравателно. – Това не ме изненадва. Щом тази стара пияница си сложи веднъж ръцете на бутилката, не може да види нищо ясно. – Той стана. – Отивам да се избърсна и да си сменя ризата. Ще направиш ли тези сандвичи?

Карол удари с юмруци по коленете си. Имаше моменти – и този бе един от тях, – когато можеше да драматизира нещата също както Лепски.

– Но не виждаш ли, идиот такъв, че това е следа... съществена следа? – викна тя бясна. – Защо си толкова ограничен? Знам, Мекситейбъл е стара, но има способности... тя е медиум.

– Идиот ли ме нарече? – попита Лепски и се надигна.

– Чу ли какво ти казах? – Карол избухна, а очите й искряха.

– Чух, че ме нарече идиот – отвърна Лепски. – Отивам да си сменя ризата. Ако е останало от говеждото, искам сандвичи. – И отиде в спалнята.

Когато излезе от банята с чиста риза, след като се беше изкъпал и обръснал, Карол го чакаше с пакет сандвичи. Той погледна пакета, който тя му подхвърли.

– Говеждо?

– Да, за Бога!

– Горчица?

– Да.

Той се усмихна.

– Ще се видим по някое време, скъпа. Просто забрави за тази стара пияница. – Целуна я по бузата и изхвъркна по алеята към колата си.

Щеше да изкара една безмислена нощ в обиколки по улиците, в даване на въпроси, в посещения на нощни клубове, на които Маккуин е бил член, за да разбере, както и другите детективи, че страхът обхваща града – страх, който се разнасяше като радиоактивен прах.

ТРЕТА ЧАСТ

Детективът II ранг Макс Джейкъби се занимаваше със среднощната канцеларска работа. Докато дежуреше на телефона, той класифицира куп рапорти по убийството на Маккуин, които непрекъснато пристигаха, и отдели сеното от плявата, преди да ги представи на Теръл сутринта.

Имаше още двама полицаи, които му правеха компания: и двамата бяха умни, но без опит. Червенокосият се казваше Дъсти Лукас, а тумбестият – Роки Хамблин. Те се прозяваха над още повече рапорти.

– Тия приятелчета със сигурност са носели кожени обувки – отбеляза Дъсти и се пресегна към следващия рапорт. – Представяте ли си, ето четирийсет и третият рапорт – нищо.

Джейкъби, който се чувстваше по-старши и трябваше да дава пример, вдигна глава и го сгълча:

– Това е полицейската работа. В четирийсет и четвъртия може да намерим това, което търсим.

– О, нима! – възкликнаха и двамата новобранци. – Кого се опитваш да будалкаш, Макс?

Тогава иззвъня телефонът.

Джейкъби се пресегна към слушалката и погледна към стария стенов часовник. Беше 22.47.

– Полицейският участък: Джейкъби – каза отсечено.

– Имам нужда от помощ – рече мъжки глас, несигурен, но властен. – „Чайките“, крайбрежния булевард. Изпратете бързо някой.

– Кой се обажда? – попита Джейкъби, след като драсна адреса в един бележник.

– Малкълм Ридъл. Има мъртва жена... изпратете бързо някого.

Джейкъби знаеше по-важните хора в града. Малкълм Ридъл беше президент на яхтклуба, председател на операта, а жена му се смяташе за седмата най-богата жена във Флорида. Това го правеше известна личност.

– Да, мистър Ридъл – Джейкъби се изпъна на стола. – Веднага ще изпратим полицаи. – Той вече гледаше електронното табло, за да види къде са патрулиращите коли. – Ще ми кажете ли повече подробности?

– Извършено е убийство – каза Ридъл направо и затвори.

За секунда Джейкъби се свърза с патрулиращия полицай Стив

Робъртс, който отговаряше за района близо до Крайбрежния булевард.

– Бързо тръгвай към „Чайките“ на Крайбрежния, Стив – му каза. – Малкълм Ридъл съобщи за убийство. Аз ще алармирам отдел „Убийства“. Просто контролирай положението, докато дойдат.

– Слушам – каза Робъртс, а в гласа му се прокрадна тревожна нотка. – Веднага тръгвам.

Следващите няколко минути Джейкъби беше зает на телефона, двамата новобранци го гледаха с ококорени очи. Обади се първо на Биглър, който тъкмо си лягаше. Когато чу, че е замесен Малкълм Ридъл, каза на Джейкъби да се обади на Теръл.

– Къде е Лепски? – попита Биглър, като се пребори с една прозявка. – Досега трябва вече да се е прибрал. Изпрати го там – нареди той и затвори.

Биглър и Лепски пристигнаха едновременно в малкото луксозно бунгало. Надали някой можеше да се усъмни в предназначението му, като видеше дискретните разцъфнали храсти, които почти го скриваха от погледа. Очевидно бе, че е любовно гнезденце. Гледаше към морето, отзад го закриваше мангрова горичка, а от двете страни – високи цъфнали храсти.

Патрулната кола на Робъртс беше паркирана под една палма. Едрото червенобузо ченге изскочи от тъмнината и се присъедини към Биглър.

– Погледнах, сержанте – каза ченгето, – после си излязох. Ще ви хареса – отново е Екзекутора.

Биглър изруга шепнешком и тръгна по пътеката към отворената врата. Направи знак на Лепски и Робъртс да останат по местата си.

Намери Малкълм Ридъл в люлеещ се стол в големия хол. Той бе едър човек към шейсетте, загорялото му чувствено лице беше толкова хубаво, че човек можеше да го вземе за кинозвезда. По лицето му бе написано пълно отчаяние, което потресе Биглър. Той познаваше Ридъл, харесваше го и знаеше проблемите му. Знаеше, че жена му е уличница. Дори като се имаше предвид, че след автомобилната катастрофа тя прекарваше живота си в инвалидния стол, все пак си оставаше уличница.

Ридъл вдигна глава, когато Биглър влезе в стаята.

– А, Джо... радвам се, че си ти. Забърка се дяволска каша. – Той махна с ръка към вратата в другия край на хола. – Тя е там.

– Успокойте се, мистър Ридъл – каза внимателно Биглър и тръгна към вратата на спалнята. Лампата светеше. Огромното легло заемаше почти цялата стая.

Жената лежеше по корем на леглото гола. Опитният поглед на Биглър забеляза найлонов конец около врата, после очите му се плззнаха по дългия загорял гръб.

От края на врата до бедрата беше изписано с лъскава черна боя:

ЕКЗЕКУТОРА

Биглър дълго време стоя загледан в тялото с напрегнато и застинало изражение на лицето, после мина през хола, без да обръща внимание на Ридъл, и излезе навън на топлия нощен въздух.

– Отново нашият човек – каза той на Лепски, – започвай работа. Извикай оперативна група. Аз ще отведа Ридъл.

Лепски кимна и отиде да се обади в участъка от колата.

Биглър се върна в бунгалото.

– Всеки момент ще загъмжи от журналисти. Нека да ви заведе у вас, мистър Ридъл.

Ридъл се изправи с усилие на крака.

– Не искам да се прибирам вкъщи... все още не. Сигурно трябва да ме разпиташ. Ще си взема колата... карай след мен. Ще отидем до Мала Бей... там ще е по-спокойно.

Десет минути по-късно Ридъл паркира колата под една палма. Мала Бей беше любимо място за плаж през деня, но през нощта винаги беше пусто.

Биглър го последва и двамата мъже седнаха на пясъка един до друг. След дълго мълчание Ридъл каза:

– Истинска каша, нали? За мен всичко е свършено. Защо ли този кучи син се е захванал с мен? – Той взе цигарата, която Биглър му предложи, и двамата запалиха. – Ако не ми се беше спукала гумата, нищо нямаше да се случи. Това е съдба, предполагам. Винаги отивам в бунгалото преди Лиза, но тази вечер се спуска гумата и тя е пристигнала преди мен.

– Ще ми разкажете ли по-подробно, мистър Ридъл? – каза Биглър. – Всичко трябва да излезе наяве. Съжалявам. Трябва да науча всичко, което знаете. Този луд може да убие отново.

– Добре... питай каквото те интересува.

– Коя е тази жена?

– Лиза Мендоза. – Ридъл се загледа в светещия край на цигарата. – Знаеш каква е жена ми. Разбира се, не бива да го правя, но няма да съм вечно млад... така да се каже, искам да се налудувам като за последно.

Попаднах на Лиза. Между нас пламна искра. Тя беше прекрасен човек и бе самотна също като мен. – Гласът му стана несигурен и той замълча. – Това е. Купих бунгалото. То беше нашето любовно гнездо... нали така се пише по вестниците?

– От дълго време ли имате бунгалото?

– Осемнайсет месеца... или деветнайсет... там някъде. И двамата знаехме, че няма да продължи вечно... но нима има нещо вечно?

– Колко често се срещахте?

– Всеки петък вечерта. Беше фиксирано... както и този петък.

– Тя не живееше в бунгалото, нали?

– Боже мой, не! Използвахме го само петъчните вечери. Тя си имаше къща. Избрахме петък, тъй като тогава жена ми винаги си ляга рано. В събота се забавляваме и тя има нужда от повече почивка.

– Кой друг знаеше за тази среща, мистър Ридъл? Имам предвид кой друг освен вас и мисис Мендоза?

Ридъл го погледна неразбиращо:

– Как така кой е знаел?

– Доверявали ли сте се на някого... на някого от вашите приятели?

– Що за странен въпрос?

Биглър вдървя от нетърпението си.

– Не е толкова странен. Вие мислите за това, което ви се е случило. Аз си мисля за убиеца, който е убил два пъти и може да убие отново. Той е знаел навиците на Маккуин. Струва ми се, че е знаел и вашите навици. Тази ваша връзка беше ли тайна? Бяхте ли се доверили на някого?

Ридъл замислено загаси цигарата в пясъка.

– Да... разбирам. Съжалявам. Проявих се като голям егоист. Разбирам за какво намекваш. Да, споделял съм с няколко много близки мои приятели, но те никога не биха...

– Не казвам, че са те, но може би чрез някой от тях е изтекла информация. Мога ли да знам кои са?

Ридъл потърка челото си.

– Първо: Хариет Грийн, секретарката ми. Тя нае бунгалото. Дейвид Бентли – пътуваме по море с него, той е най-добрият ми приятел. Тери Томпсън – директор на операта. Приятел е на Лиза. Той знаеше за връзката и я одобряваше. – Ридъл спря за момент и се замисли. – Люк Уилямс: той ми е алиби за петъчните вечери. Трябваше да бъдем на боулинг. Жена ми нямаше нищо против. Смяташе, че боулингът ми се отразява добре.

Биглър записваше имената в тетрадката си на бляскавата лунна

светлина.

– Казахте, че сте спугали гума.

– Да... отидох да си взема колата и видях, че едната от предните гуми е спукана. Бейтс, шофьорът ми, има свободен ден, така че аз смених гумата. Не разбирам много от такива неща, така че доста се забавих. Обикновено отивах в бунгалото към девет часа. Не се притесних. Знаех, че Лиза ще ме чака. Стигнах трийсет и пет минути по-късно. И я открих. Това е. Нещо друго?

Биглър се поколеба. Възможно ли беше Ридъл да се е скарал с жената и да я е убил? Би ли могъл да изрисува гърба ѝ, за да отвлече вниманието от себе си? Като видя нещастното му лице, съмненията му се разсеяха.

– Не, отидете си вкъщи, мистър Ридъл. – Той се изправи. – Шефът ще поиска да ви види. Ще ви изпратим веднага двама полицаи, за да ви пазят от журналистите.

– Благодаря – Ридъл стана и погледна Биглър. – Голяма каша, нали? – Той се поколеба, после подаде ръка. Леко изненадан, Биглър я пое. – Благодаря за разбирането.

– Всичко ще се уреди – каза Биглър.

– Да.

Ридъл се обърна, качи се в колата и потегли.

Биглър се намръщи. После разтърси глава, качи се в колата и зави обратно към бунгалото.

* * *

Сам в малкото задушно бунгало, Поук Тохоло слушаше коментатора на малкия екран. Чък и Мег бяха излезли. Поук беше казал на Чък да я изведе на танци и да я задържи по до късно.

Дебел развълнуван мъж размахваше микрофона като говореше, а зад гърба му се виждаше любовното гнездо. След няколко мига от бунгалото изнесоха тялото на Лиза Мендоза на носилка, покрита с чаршаф, и го понесоха към спрялата линейка.

– И така, Екзекутора нападна отново – каза драматично коментаторът. – Първо Дийн Маккуин, един от най-известните граждани, бе застрелян вчера, сега пък е удушена Лиза Мендоза, позната на любителите на музиката в града като чудесна цигуларка, а тялото ѝ е осквернено от подписа на убиеца. Няма човек в нашия град, който тази нощ да не си задава въпроса: не дали този луд ще нападне отново, а – кога ще нападне отново и коя ще бъде следващата жертва. При мен е шефът на

полицията Теръл...

Поук се усмихна. Създава се чудесна атмосфера, помисли си той. Слушаше речта на Теръл, с която онзи се опитваше да спре паниката, и знаеше, че разглезените богаташи няма да се успокоят. Сега беше нужно само още едно убийство, за да се предизвика наистина абсолютна паника, толкова необходима за осъществяването на плана му да държи града под свой контрол.

Този път Чък трябваше да има по-голямо участие, мислеше си Поук. Досега единственият му принос бе да помогне за открадването на пушката и да спуска гумата на Ридъл. Това бе необходимо, за да осигури достатъчно време на Поук да стигне до бунгалото и да завари жената сама. Но следващото убийство щеше да е по-различно. За Чък беше дошло времето да изработи обещаните пари: трябваше да е замесен до такава степен, че да не може да се откаже.

Поук насочи вниманието си отново към екрана.

Коментаторът пони нотното си лице с кърпа и погледна към камерата.

– Току-що разбрах, че мистър Малкълм Ридъл е мъртъв. Това ще ви шокира така, както шокира и мен. След като е бил разпитан от полицията, мистър Ридъл си е тръгнал към къщи и очевидно е изгубил контрол над колата си. Колата е изхвъркнала от скалата в морето при Уест Пойнт.

Поук стана и се протегна. Нещата се развиваха още по-добре, отколкото се бе надявал. Той си погледна часовника. Беше малко след полунощ. Загаси телевизора, свали си ризата на цветя и панталона и отиде в банята. Няколко минути по-късно облече избеляла червена пижама, легна си и загаси лампата.

Мислите му се върнаха към момента, в който проникна в бунгалото. Ключалката на задната врата не му създаде проблеми. Той зачака в тъмнината. Тя пристигна в 21.25. Той вече знаеше часа от приглушения разговор между Люк Уилямс и друг член на клуба, който успя да чуе, докато им сервираше. Поук стоеше зад драпираната завеса в голямата спалня. Видя я като се събличаше. Тя хвърли чорапите небрежно на пода и те паднаха на няколко стъпки от мястото, където той се криеше. Смяташе да използва ръцете си, но след като тя сама предостави оръжието, той се възползва.

Шумът от паркиране на кола прекъсна мислите му. Той стана тихо от леглото и надникна през пердетата.

Чък и Мег вървяха към бунгалото си. Чу трясането на вратата и

приглушените им гласове.

Поук отново се изтегна на леглото.

Утре... последното убийство... а после жътвата.

Лежа известно време буден и мислеше. Нещата вървяха точно както ги беше планирал. След около седмица мангизите щяха да потекат.

Все още мислеше за парите, когато се унесе и заспа.

* * *

Лампите светеха в апартамента на кмета Хедли на върха на сградата на градската управа.

Часът беше 2.33.

Хедли току-що се бе отървал от Рит Хамилтън и петима други журналисти. Те го бяха подложили на безмилостни критики, които го бяха накарали да побеснее, да пребледнее и да се изпоти. Съпругата му Моника, четиридесет и три годишна жена майчински тип, чувствителна и хубава, седеше на стол далеч от него. Шефът на полицията Теръл седеше насреща му.

– Лосън, скъпи, трябва да опиташ да се успокоиш – каза Моника утешително, – не е хубаво за теб така да се вълнуваш. Знаеш...

– Да се успокоя? – Хедли избухна. – Да се успокоя! Не разбираш ли, че това проклето нещо може да ми коства работата? Ще ми казваш да се успокоя! С откачен убиец на свобода в града!

Моника и Теръл си размениха погледи.

– Но, скъпи, дори да си загубиш работата това ли е най-важното?

Хедли стисна юмруци, въздъхна и подтисна раздражението си.

– Не разбираш, Моника. Моля те... отивай да си легнеш. Искам да говоря с Франк.

– Но аз наистина разбирам, Лосън.

– Не, не разбираш! Не можеш да схванеш, че целият град експлодира.

– Така ли? – Тя стана, грациозно се приближи до големия панорамен прозорец и погледна към небостъргачите, които ограждаха градската управа. От толкова много прозорци само няколко светеха.

– Бих казала, че повечето хора са си легнали и отдавна спят. Единствените, които експлодират доколкото виждам, са шепа журналисти и ти.

– Моника, много те моля, отиди да си легнеш.

– Да, разбира се. – Тя се усмихна на Теръл и отиде до вратата. – Лосън е голям общественик, Франк – каза оттам и излезе.

Последва дълго мълчание, после Хедли се обади:

– Моника не може да разбере какви усложнения се крият зад всичко това. Не е нужно да ти казвам, че утре и ти, и аз можем да останем без работа, нали?

Теръл извади лулата си и започна да я пълни.

– Така ли? – той погледна Хедли. – Изчаках, за да ти кажа нещо, Лосън. Сега Моника я няма и ще ти го кажа. Според мен ти се държиш като старица, която си въобразява, че под леглото ѝ се крие мъж.

Хедли почервения.

– На мен ли говориш? – попита той, но под твърдия поглед на Теръл успя да овладее нервите си. – Не можеш да ми кажеш такова нещо.

– Вече го казах – отговори Теръл. – А сега за разнообразие би ли ме изслушал? – Той замълча, Докато си запали лулата, и когато почувства удоволствието, продължи. – От петнайсет години съм шеф на полицията. Вършил съм си работата и знам това, както и ти го знаеш. Че някакъв си луд, който е на свобода, е убил двама души, не е причина за паника, а ти точно това правиш. Би трябвало да знаеш, както и аз знам, че във всеки град от време на време се явява по някой луд и в това няма нищо необичайно.

Хедли потри с пръсти челото си.

– Но сега става в Парадайз Сити!

– Вярно. А с какво е по-различен Парадайз Сити? Ще ти кажа. Парадайз Сити е мястото, където живеят едни от най-богатите, най-арогантните, най-вулгарните и най-неприятните хора в цялата страна. И така, убиецът пристига: лисица сред златни гъски. Ако се беше случило в някой друг град, изобщо нямаше да си правиш труда да прочетеш за това.

Хедли се опита да запази спокойствие в гласа:

– Мое задължение е да защитавам хората, на които служа! Не ми пука какво става в друг град! Има значение само това, което става тук.

– И какво става тук? Някакъв си побъркан убил двама души. С паникьосване няма да го открием.

– Само седиш и си приказваш – ядосано каза Хедли. – Но какво вършиш?

– Ще го открия. Ще ми отнеме известно време, но ще го открия. Струва ми се, че в момента но начина, по който се държите и ти, и журналистите, създавате атмосферата, която цели убиецът.

Хедли се облегна на стола.

– Какво искаш да кажеш? Внимавай какво говориш! Досега ти и

хората ти не сте направили нищо, с което да повлияете на когото и да било! Две убийства! И какво знаем? Нищо! Какво искаш да кажеш с това, че съм създавал атмосфера, която целял убиецът? Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Абсолютно невъзмутимо Теръл кръстоса дебелите си крака:

– Живея в този град по-голямата част от живота си. За първи път надушвам страх. Усещал съм мирис на пари, секс, корупция, скандали и пороци, но никога страх... а сега чувствам страха.

Хедли направи нетърпелив жест:

– Пет пари не давам за това! Обвиняваш ме, че създавам атмосфера, която цели убиецът... изрази се по-ясно!

– Запитвал ли си се какви са мотивите за тези убийства? – попита Теръл. – Защо убиецът си прави сам реклама? Когато имам случай на убийство, се питам какъв е мотивът. Убийство без мотив се разкрива трудно. И така, аз се питам, какъв мотив се крие зад тези убийства.

Хедли се отпусна назад на стола.

– Какво ме гледаш? Това е твоя работа, по дяволите!

– Правилно. Моя работа е. – Теръл изпусна дим от лулата си. – Нито едно убийство не е извършено без мотив. Когато човек има работа с луд, мотивът е неясен, но съществува, ако го търсиш достатъчно старателно. Маккуин беше типичен представител на този град. Лиза Мендоза беше музикантка. Няма връзка между тях двамата, освен една – тяхната смърт служи като средство за реклама на мъж, който нарича себе си Екзекутора. Името е измислено умно... име, което има въздействие. С такава име се влиза по заглавията на вестниците. Докато не открия нещо друго, мисля, че това е мотивът... да създаде паника в града.

– О, глупости! – каза грубо Хедли. – Защо един луд ще иска да създава паника?

– Точно това прави – отвърна спокойно Теръл. – Не казвам, че съм прав, но без друго, за което да се захвана, и като гледам ситуацията, само това може да бъде мотивът.

Хедли размишлява дълго и после бутна стола назад.

– Уморен съм. За тази вечер ми е достатъчно. Съжалявам, че избухнах, Франк. Добре... ще се съглася с теб. Няма нужда да ти казвам какво ще стане утре. – Тъй като Теръл не отговори, Хедли замълча. Замисли се за утрешните вестници, за непрестанното звънене по телефона и за неприятностите, които щеше да забърка Пит Хамилтън в телевизионните новини в 10.00. – Наистина ли смяташ, че откаченият иска да предизвика страх в града?

– Той вече го е предизвикал. Не е ли така?

– Тогава какво да правим?

– Зависи от теб – каза Теръл. Той се наведе напред, за да изчисти лулата си в пепелника. – Преди да се прибера в участъка искам да знам дали все още си на моя страна.

– На твоя страна ли? – Хедли го изгледа. – Разбира се, че съм на твоя страна!

– Така ли? – Теръл вдигна очи, лицето му беше безизразно. – Преди малко ми говореше как ще си загубя работата. Искаш ли нов шеф на полицията?

Хедли се сепна:

– Защо, по дяволите, ще искам нов шеф на полицията? Ако има някой, който може да хване това копеле, това си ти!

Теръл стана.

– Правилно. Ако има някой, който може да го хване, това съм аз. Тогава да пресечем паниката.

– Точно това трябваше да му кажеш, Франк! – каза Моника през отворената врата. – На него така трябва да му се говори!

Двамата мъже се обърнаха и чак сега разбраха, че тя беше слушала през цялото време.

Хедли изведнъж се успокои. Изглеждаше засрамен.

– Женска работа! Ще ме заместиш ли, Франк?

Теръл също се успокои. Той смигна на Моника.

– Ако си нямах жена, щях да те отменя – каза той. – И двете са еднакво добри. – Той тръгна към вратата.

Хедли попита с несигурен глас:

– Искаш ли да дойда в участъка утре?

– Винаги си добре дошъл, Лосън – каза Теръл и замълча. Докосна Моника по ръката, взе асансьора и слезе долу, за да застане лице в лице с телевизионните камери, които го очакваха.

* * *

Джак Андерс, портиерът на крайбрежния Плаза хотел – най-хубавия в града, – стоеше на червения килим пред внушителните мраморни врати: проникателните му сиви очи изучаваха булеварда, а големите му ръце бяха сплетени зад гърба.

Андерс беше ветеран от Втората световна война, носител на няколко значителни бойни медала, а сега – почитана личност на булеварда. Беше портиер на Плаза от двайсет години.

Беше мъртво време сутринта, така че Андерс не се притесняваше. След около два часа щяха да започнат да пристигат колите за предобеден коктейл и той щеше да е абсолютно ангажиран да отваря вратите на колите, да инструктира шофьорите къде да паркират, да сваля за поздрав островърхата си шапка към постоянните посетители, да отговаря на идиотски въпроси, да дава информация и да събира бакшиши. Никой от клиентите на Плаза хотел не си представяше, че може да разговаря с Андерс, без накрая да се раздели с еднодоларова банкнота. Но в този час, 9.30, той не очакваше някой да потърси услугите му и съответно си почиваше.

Полицаят Пади Макнийл, едър, възрастен ирландец, който се грижеше да няма объркване на трафика по булеварда и въобще да наблюдава възрастните и богатите, дойде при Андерс.

Двамата мъже бяха приятели. Приятелството им бе укрепнало през годините. Андерс стоеше на пост пред хотела по всяко време, а Макнийл кръстосваше булеварда и на всеки два часа идваше до хотела да си почине и да си побъбри.

– Какво става с нашия приятел... Екзекутора? – попита Андерс, когато Макнийл се приближи. – Слушах по радиото. Всичките ми стари сладурчета са подмокрили гащите.

– Твоите стари сладурчета не са единствените – каза мрачно Макнийл. – В момента животът е адски тъп. Благодарен съм, че съм в движение. С изключение на дузина стари хаймани, всички останали търсят този кучи син. Сутринта пристигнаха два пълни камиона с мъже от Маями. Сума ти народ. Какво ли ще знаят тия типове от Маями за града ни.

– Мислиш, че е вярно това, което казва Хамилтън? – попита невинно Андерс. Той обичаше да дразни Макнийл.

– Хамилтън? – изсумтя Макнийл. – Никога не го слушам този бърборко... само създава неприятности. – Погледна изпод вежди Андерс. – Какво е казал?

– Че бил маниак, склонен към убийства и озлобен към богатите.

Макнийл бутна шапката си напред, за да се почеше отзад по главата.

– Не е нужно да имаш склонност към убийства, нито пък да си маниак, за да мразиш богатите – каза той след кратък размисъл. – Аз самият не мога да кажа, че обичам богатите.

Андерс скри усмивката си:

– И от тях има полза.

– Така е! Бих искал да съм на твоето място.

– Не е толкова лошо – Андерс се опитваше да не изглежда самодоволен. – Но трябва да знаеш как да се държиш с тях. Мислиш ли, че ще хванете този откачен?

– Аз ли? – Макнийл тръсна глава. – Нямам нищо общо. Далеч съм от залавянето на когото и да било. Аз съм като теб... давам го по-спокойно... но шефът ще го хване. Теръл има глава на раменете си. Но, разбира се, ще отнеме време.

Блестящ ролс в пясъчен цвят спря отпред, Андерс остави Макнийл, бързо пресече червения килим и отвори вратата на колата.

– Добро утро, Джак. – Дебелият хубавец, който слезе от ролса, бе Родни Бранзънстейн. Той беше преуспяващ общински адвокат, който идваше всяка сутрин да се среща с клиенти, които живееха в хотела.

– Да си виждал госпожа Дънк Браулер?

– Много е рано за нея, сър – отвърна Андерс. – Ще дойде след около петнайсет минути.

– Ако те попита за мен, ѝ кажи, че не си ме виждал. – Бранзънстейн плъзна един долар в протегнатата ръка на Андерс и влезе в хотела.

Докато шофьорът откарваше ролса, Макнийл се приближи до Андерс.

– Някога не си ли се опарвал, Джак? – попита го загрижено.

– Не и аз – каза бързо Андерс, – но не се заблуждавай. Това се учи с години.

– Така ли? – Макнийл поклати глава. – Обикалям този дяволски район от толкова време и никой не си е и помислил да ми пусне някой долар.

– Това се дължи на моята личност, а ти нямаш късмет – поясни Андерс.

Дребна жена с небесносиня коса, силно гримирано лице и натезали от диамантени пръстени старчески ръце излезе от хотела, олюлявайки се.

Андерс веднага отиде при нея.

– Мисис Клейтън! – възкликна той. Макнийл бе поразен от удивлението, изписано на червеното му, осеяно с капиляри лице. – Къде смятате да ходите?

Малката жена превзето се усмихна и погледна с обожание Андерс.

– Мислех да направя една много кратка разходка.

– Мисис Клейтън! – Безпокойството на Андерс накара дори Макнийл да се притесни. – Доктор Лоуенстейн позволил ли ви е да излизате на кратки разходки?

Дребната жена се почувства виновна.

– Честно казано, Андерс, не.

– И аз така си помислих. – Андерс нежно я хвана за лакътя и я поведе обратно към хотела. – Седнете спокойно, госпожо Клейтън. Ще накарам господин Беван да се обади на доктор Лоуенстийн. Не мога да ви пусна да излизате ей така напосоки, нали?

– Мили Боже! – промърмори Макнийл така впечатлен, че се прекръсти.

Няколко минути по-късно Андерс се върна и отново застана на червения килим. Макнийл беше все още там – дишаше тежко, а малките му ирландски очички се бяха изцъклили.

– Това беше госпожа Хенри Уилям Клейтън – каза му Андерс. – Старият ѝ мъж хвърли топа преди пет години. Остави ѝ пет милиона долара.

Макнийл широко отвори очи.

– Искаш да кажеш, че тази стара торба кокали струва пет милиона?

Андерс се намръщи.

– Ей, ирландец, не бива да говориш с неуважение за старите хора.

– Добре де! – Последва дълго мълчание, после Макнийл каза: – Ти просто я избута, нали?

– Така трябва да се държиш с тях. На нея ѝ харесва. Знае, че аз съм единственият, който се грижи за нея.

– Има ли много други подобни в това свърталище? – попита Макнийл.

– Хотелът е претъпкан. – Андерс поклати глава. – Смахнати стари хора с прекалено много пари... тъжно е.

– Никак не ми е тъжно – каза Макнийл. – Ти си се оправяй с тях. До скоро. – Той замълча, после погледна Андерс. – Колко ти бутна?

Андерс му намигна.

– Служебна тайна, Пади.

– Човече, май съм си сбъркал занаята. – Макнийл въздъхна и тръгна надолу по булеварда, зашляпа по тротоара с големите си крака.

* * *

Поук Тохоло лежеше върху плоския покрив на нощния клуб Пелота и гледаше през оптичния мерник на пушката как едрият полицаи се отдалечава.

Поук седеше на покрива от три часа. Четириетажна-та сграда беше почти на хиляда ярда от крайбрежния Плаза хотел. Той бе пристигнал с

буика в 6.00, час, в който можеше да е сигурен, че никой няма да го види как слиза от колата с пушката.

Познаваше клуба: беше една от най-старите сгради в града. На задната стена имаше повесена желязна аварийна стълба, която туристите зяпаха с учудване.

За Поук изкачването на покрива не беше нито опасно, нито трудно, но когато легна, скрит зад малкия перваз на покрива, той знаеше, че слизането ще бъде много по-трудно. Дотогава булевардът щеше да е оживен, съседните сгради изпълнени с хора и той рискуваше да го видят, но бе подготвен да поеме риска.

Погледна си часовника. 9.43. После отново погледна през оптичния мерник и започна да изучава булеварда. Трафикът се увеличаваше. Появиха се хора, които се движеха в постоянен поток нагоре и надолу по булеварда. После видя Чък и кимна в знак на одобрение. Бе пристигнал навреме: малко по-рано, но това нямаше значение. Беше облечен с чиста карирана риза в бяло и червено и със сив панталон. Изглеждаше като всеки друг от младите туристи, които се тълпяха в града по това време. Той се разхождаше и четеше вестник.

Поук леко завъртя винта на телескопичния мерник и приближи съвсем лицето на Чък. Видя го, че се поти. Естествено. Чък имаше трудна задача, също толкова опасна, колкото и на Поук.

Поук отново погледна часовника си. Само още пет минути, помисли си той и насочи оптичния мерник към входа на Плаза хотел. Взе на мушка главата на Андерс и се успокои, че изстрелът ще бъде точен.

Без да подозира нищо, Андерс разглеждаше булеварда, кимаше на онези, които му кимаха, докосваше островърхата си шапка към тези, които го поздравяваха, и се перчеше на слънце.

Откакто на мода дойдоха мини-полите, разголените кореми и прозрачните рокли, животът на Андерс стана много по-интересен. Той поглеждаше с одобрение жените, които минаваха наперено покрай него. Като портиер разчиташе за прехраната си на старите, дебелите и богатите, но това не означаваше, че бе загубил интерес към дългите крака, качливите потрепващи задници и големите гърди.

Тогава се появи мисис Дънк Браулер.

Андерс я очакваше. Тя се появяваше неизменно по едно и също време. Той я поздравя по най-добрия начин, със сияеща, мека и приятелска усмивка: усмивка, която пазеше само за специални хора.

Мисис Дънк Браулер бе ниска, пълна и приближаваше седемдесетте. Може би пълна е меко казано. Редовното хранене по пет пъти на ден

през по-голямата част от нейните шестдесет и седем години бе успяло да покрие иначе дребното ѝ тяло с такава тлъстина, която би смутила и слон. Тя беше една от многото ексцентрици, дето живеят непрекъснато по хотели. Ясно беше и без да се казва, че е богата: точно колко никой не знаеше, но фактът, че живееше в един от най-хубавите апартаменти на хотела за 300 долара на ден, сам по себе си говореше, че е доста добре осигурена.

Откакто преди четири години загуби съпруга си, когото обожаваше, тя си купи от един кучкарник поми-ярка за два-три долара. Андерс смяташе, че са я изиграли. Всъщност кучката беше предана, но според него ѝ липсваше изисканост.

„Майката на тази кучка би трябвало да се срамува от себе си“ – сподели той с помощник-портиера, когато обсъждаха кучето.

Но за мисис Дънк Браулер Люси – така се казваше кучката – беше нейното дете, нейното най-скъпо същество, приятелка и компаньонка, и Андерс, който разбираше слабостите на хората, приемаше този факт.

Ето защо, когато мисис Дънк Браулер, облечена в бяла ефирна роба, а на главата с огромна шапка с изкуствени черешки, кайсии и лимони, се появи, за да изведе Люси на редовната ѝ разходка, Андерс си влезе в ролята.

– Добро утро, мадам – поздрави той с поклон. – Как е мис Люси тази сутрин, мадам?

Мисис Дънк Браулер грейна от удоволствие. Тя смяташе Андерс за много мил човек и толкова внимателен, а интересът му към Люси изпълваше сърцето ѝ с радост.

Кучката погледна Андерс с прехранените си отегчени очи, после прилекна и направи малка локвичка на червения килим.

– О, скъпа! – Мисис Дънк Браулер погледна безпомощно към Андерс. – Трябваше да изведе миличката ми малка по-рано... вината е само моя.

Килимът трябваше да се махне, за да се почисти, и да се сложи друг, но това не засягаше Андерс. След като „тази приятелка“ си плащаше 300 долара на ден, защо да се притеснява?

– Случва се, мадам. Сутринта е чудесна за разходка.

– Да... прекрасна утрин. Докато Люси закусваше, слушах птиците. Те...

Това щяха да са последните думи, които мисис Дънк Браулер прозвоняше. Куршумът проби смешната ѝ шапка и се заби в мозъка ѝ. Тя се свлече на земята като ранен слон.

Андерс погледна само за частица от секундата към мъртвата жена в краката си и после тренираният му войнишки ум взе връх. В миналото беше виждал толкова много хора, застреляни в главата от снайперисти, че веднага разбра какво се е случило. Той се завъртя, а острият му поглед започна да изучава покривите на сградите в далечината. Докато жени пицяха, мъже викаха и се блъскаха, докато коли спираха със свистене, Андерс забеляза един мъж, който се скри зад ниския перваз на покрива на нощния клуб в края на булеварда.

– Джак!

Без да спира, Андерс погледна през рамо. Той видя полиция Макнийл, който троваво вървеше след него.

– Там горе е проклетникът! – задъхано каза Андерс и посочи към покрива на нощния клуб. – Хайде, Пади! Ще го хванем!

Но възрастта, спокойният живот и прекалено многото глътки „Къти Сарк“ вече си бяха взели своето. Крачките му започнаха да стават несигурни, когато Макнийл го настигна.

– Видях го! – изпъшка Андерс. – Аварийният изход, Пади!

Макнийл изсумтя, мина тежко покрай Андерс, а голямата му ръка извади пистолета от кобура. Хората го зяпаха и бързо се отдръпваха от пътя му. Никой не му се притече на помощ. Това си беше работа на полицията – защо да се излагат на опасност.

Когато Поук Тохоло започна да се спуска надолу по аварийната стълба, Макнийл изскочи иззад сградата. Те се видяха едновременно. Макнийл забеляза, че индианецът държи в ръката си пушка.

Той спря – гръдният му кош, подобен на бъчва, се надигаше от тичането – и вдигна пистолета. Когато пръстът му докосна спусъка, усети мощен удар в гърдите, който го изхвърли във въздуха и Макнийл тежко падна по гръб.

Поук прескочи останалите десет стъпала наведнъж и хукна към паркинга. Макнийл се надигна и насочи пистолета. Точно тогава Поук погледна назад през рамо. Той видя насочения пистолет и отскочи, когато Макнийл стреля, после се прицели и застреля Макнийл в главата. След това рязко се обърна и затича към паркинга. Черните Му очи оглеждаха за някоя опасност. Видя дузина коли. След минута откри една незаклучена. Плъзна се на задната седалка, затвори вратата и се сви долу.

Поук вече се беше скрил, когато Андерс – задъхан, с мораво от напрежение лице – дойде на паркинга и откри тялото на Макнийл.

Кратък поглед бе достатъчен, за да разбере, че на Макнийл вече

Никой не може да му помогне. Той грабна пистолета му, пресече паркинга и се отправи към отсрещния изход, сигурен, че убиецът е отишъл натам.

В същото време трима мъже се приближиха неохотно към паркинга. Като видяха Андерс с пистолет в ръка и познаха по униформата, че е портиера на хотел Плаза, те събраха кураж и го последваха.

Без особено вълнение Поук изчака да се отдалечат, после извади носната си кърпа и внимателно избърса пушката. Трябваше да я остави, помисли си той със съжаление. Вдигна седалката на колата и пхна пушката. На паркинга се струпаха още повече хора. Сирените на полицейските коли и на колите на бърза помощ вдигаха отвратителен шум. Поук се измъкна от колата и без да бърза, се приближи към тълпата, която заобикаляше мъртвия полицаи. Никой не му обърна внимание: хората го смятаха за един от тях. Той все още стоеше и зяпаше с останалите, когато паркингът се изпълни с полицаи. Поук се остави да го подберат заедно с всички други и щом стигна булеварда, бавно и спокойно тръгна към буика.

Докато се разиграваше всичко това, Чък с плувнало в пот лице се присъедини към хората, събрани около тялото на мисис Дънк Браулер. Никой не обръщаше внимание на кучето й Люси, което стоеше на ръба на бордюра и гледаше объркано и озадачено. Чък се наведе към кучето и го хвана за нашийника. Люси не обичаше непознати. Тя се отдръпна. Чък с ругатни я сграбчи. Никой не го забеляза.

След като полицията възстанови реда и няколко души от персонала на хотела покриха с чаршаф тялото на мисис Дънк Браулер, всички се разотидоха. Едва тогава помощник управителят на хотела – също любител на кучета – се сети за Люси. Именно той откри етикета за багаж, привързан към нашийника й. На етикета с печатни букви бе изписано:

ЕКЗЕКУТОРА

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Новината за убиеца, който се разхожда на свобода в града, по-известен от Монте Карло с ленивите си богаташи, заемаше изцяло първите страници на вестниците. Чуждестранни журналисти, независими телевизионни екипи и други подобни нахлуха в града като лешояди. Те завладяха всички хотели, мотели и бяха готови да спят и в палатки, ако всичко се заеме.

Мъжът, когото репортерите преследваха, беше портиерът Джак Андерс, който единствен бе успял да зърне Екзекутора, но преди да се доберат до него, той изчезна от сцената. След кратка консултация с управителя на хотела кметът Хедли го убеди, че за него ще е по-добре за известно време да отиде при брат си, който живееше в Далас. Андерс се оказа достатъчно умен, за да се съгласи с предложението. Старите и капризни богаташи нямаше да се отнасят мило с него, ако станеше телевизионна звезда. Тяхно беше правото да са център на вниманието, а не на някакъв си портиер.

Преди да се изнесе тайно от града, Андерс бе разпитан от Биглър в присъствието на Теръл и Хедли.

Биглър знаеше, че си има работа със стар войник: мъж с остър ум, на чиято наблюдателност можеше да има пълно доверие. Също така знаеше, че Андерс няма да засилва нещата, за да се прави на важен, както щяха да направят много хора в този град. Сигурен беше, че на фактите, които му дава Андерс, може да разчита.

– Не бързай, Джак – каза Биглър. – Хайде отново да повторим. – Той погледна към бележките, които си беше водил. – Значи мисис Браулер винаги излиза в 9.45, така ли е?

Андерс кимна.

– Това установен ред ли беше?

Андерс отново кимна.

– Този ред откога съществува?

– Откакто е при нас... от около пет години.

– Мисис Браулер беше известна личност. Казваш, че била ексцентрична... нали така?

– Да, такава беше.

– Следователно много хора може да са знаели, че излиза от хотела по това време.

– Да.

– О'кей, Джак. Това го изяснихме. Сега да преминем към изстрела. Ти говореше с нея, тогава се случи. Хайде, повтори отново!

– Както вече ви казах – видях рана на главата ѝ и от начина, по който падна, разбрах, че е стреляно със скорострелна пушка. Огледах се – има само едно или две места, където е възможно да се скрие снайперист, но най-подходящото е покривът на Пелота клуб. Погледнах натам и го видях.

– Сега нека разгледаме по-внимателно този момент – рече Биглър. – Току-що ни каза, че си мернал убицеа. Разкажи ни по-подробно за това. Този път не те питам за факти. Питам те за впечатления. Разбираш ли? Не се притеснявай дали впечатлението ти е вярно или погрешно. Просто сподели впечатленията си.

Андерс се замисли за момент.

– Видях едно движение. Не видях мъжа... само движение. От това движение разбрах, че горе има мъж. Знаех, че този мъж е снайперистът, заради начина, по който веднага се скри... и го последвах.

– Не за това те питах – каза търпеливо Биглър. – Това вече го каза. Видял си движение и си знаел, че там горе има мъж. О'кей, сега те питам какво е впечатлението ти за този мъж.

Андерс погледна притеснено към Теръл и Хедли, после се обърна отново към Биглър.

– Казвам ви фактите – подчерта той.

– Фактите са тука. – Биглър потупа тетрадката. – А сега искам открито да изкажеш мнението си. Мернал си мъж, който се скрива зад перваза. Бял ли беше или цветнокож? Не мисли за това, просто ми кажи впечатлението си. Пет пари не давам дали си нрав или не. Бял ли беше или цветнокож?

– Цветнокож. – Андерс спря и поклати глава. – Не знам защо казах това. Не знам. Видях само едно движение. Казвам ви, не видях мъжа.

– Но имаш впечатлението, че е цветнокож?

– Не знам. Да... може би. Може да е бил загорял от слънцето. Не мога да се закълна. Вгълпих си, че е тъмен.

– Как беше облечен?

Андерс започна да се притеснява.

– Как мога да знам? Казах ви...

– С бяла риза, с черна или с шарена?

– Може би шарена. – Андерс се потърка по потната брада. – Опитвам се да ви помогна, но не искам да ме карате да ви разправам лъжи.

Биглър погледна към Теръл, който кимна.

– О'кей, Джак, благодаря – каза той. – Много ни помогна – разпитът приключи.

Когато Андерс си отиде, Хедли каза:

– И на това му викаш помощ? Ти на практика го убеди да лъжесвидетелства.

– Андерс има трениран ум – каза спокойно Теръл. – Има впечатляващо бойно досие. По-скоро бих повярвал на неговите впечатления, отколкото на така наречените солидни доказателства на случайни свидетели. Андерс ни беше от полза.

Хедли сви рамене и стана.

– Три убийства! И какво знаем? Нищо!

– Това е твоето мнение, но не и моето – каза Теръл. – Виж какво, Лосън, ти не разбираш полицейската работа. В момента имаме една конкретна и една абстрактна улика. Знаем, че този мъж не работи сам. Някой е спукал гумата на Ридъл, за да може убиецът да завари Лиза Мендоза сама. Някой е вързал етикет на кучето на мисис Браулер... Тоест знаем, че мъжът има помощник. Сега имаме и известно подозрение, че този мъж е цветнокож. Казваш, че не разполагаме с нищо, обаче аз не съм съгласен.

– Но какво значи това? – попита Хедли. – Този луд...

– По-спокойно, Лосън. Ела с мен. – Той стана, хвана Хедли за рамото и го поведе по коридора към стаята на детективите. Всички бюра бяха заети. Всеки детектив разговаряше с по някой свидетел. Един беше видял как са застреляли мисис Дънк Браулер, друг беше чул за убийството на Маккуин, трети пък знаеше подробности за Ридъл и любовницата му. Любопитни хора с обществено съзнание, които копнееха да дават информация, в повечето случаи безполезна, но част от нея можеше да насочи полицията по следите на Екзекутора. Опашката от свидетели се виеше по коридора, спускаше се надолу по стълбите и стигаше чак до улицата.

– Един от тези хора, а може да не е само един, вероятно е попаднал на някаква следа. Това е полицейската работа, Лосън. Рано или късно ще го пипнем.

– Междуременно той може да убие някой друг.

– Рано или късно ще направи грешка... всички правят.

– И какво да кажа на журналистите?

– Че продължаваме да разследваме. Нищо друго. Това е много важно... Ако трябва някого да обвиняваш, обвини мен. Кажи им, че правим

каквото можем.

Хедли кимна, после слезе по стълбите покрай дългата опашка от потни, търпеливи хора, за да се срещне с очакващите го репортери.

Теръл се върна в кабинета, където чакаше Биглър. Двамата се погледнаха.

– Е, той си отиде. Да видим с какво разполагаме досега – каза Теръл и седна. Той се пресегна към листа, на който си беше водил бележки от разпитите. – Вече започва да се оформя някаква картина: не кой знае каква, но все е нещо. Още не ми е ясен мотивът. И трите жертви са първокласни бриджбори и членове на клуб 50. – Той вдигна глава. – Какво ни е известно за клуб 50?

Биглър познаваше Парадайз Сити много повече от Теръл и Теръл знаеше това. Достатъчно беше само да му зададе някакъв въпрос за сграда и той винаги успяваше да даде точен отговор.

– Клуб 50? Супер снобски... членовете са много подбрани. Встъпителната вноска е около 15 000 долара, а абонаментът е два пъти повече. Ако те приемат, смятай, че си от хайлайфа, но трябва да играеш бридж на професионално ниво.

– Е, Маккуин, Ридъл и мисис Браулер бяха членове... това може би означава нещо... а може и нищо да не означава. Трябва да говорим с някой от клуба. Именно там може да се крие мотивът. Друго, което ми прави впечатление, е това, че убиецът е запознат с начина на живот на жертвите. Знаел е, че мисис Браулер излиза от хотела в 9.45. Знаел е, че Маккуин винаги излиза от къщи три минути след девет и че Лиза Мендоза отива в бунгалото в петък вечер. Всичко това подсказва, че мъжът е местен.

Биглър кимна.

– Така че започваме да търсим човек, който разполага с тази вътрешна информация. Може би е сервитьор в клуба. Ще изпратя наши хора да разговарят с онези, чийто имена ни даде Ридъл преди да умре.

Теръл посегна към лулата си.

– Мислиш ли, че може да е цветнокож, Джо?

– Предположенията ни съвпадат, а и Андерс май смята така.

Телефонът иззвъня. Теръл сграбчи слушалката, слуша известно време, изръмжа и каза:

– О'кей... благодаря... донесете ми рапорта – и затвори. – Мелвил. Изследвали са пушката. Маккуин и мисис Браулер са застреляни с нея, но разбира се, няма отпечатьци. Данвас я е идентифицирал. Това не ни помага особено.

- Освен факта, че негодникът вече няма пушка – изтъкна Биглър.
– Това няма да му попречи да открадне друга, нали? – каза Теръл и запали лулата си.

* * *

Ако имаше нещо, което Лепски да мрази повече от всичко друго, то беше да провежда разпити и да пише рапорти. Считаше, че всеки, който идва, за да бъде разпитан доброволно, би трябвало да е в лечебница за душевно болни. Но той приемаше факта, че това е полицейската работа. Когато можеше да я избегне, я избягваше, но когато му я натрапваха, както в случая, се примиряваше с положението и някак успяваше да запази спокойствие. Гледаше с отчаяние безкрайния низ от хора, които с нетърпение очакваха да бъдат разпитани.

Макс Джакъби седеше на съседното бюро. Току-що се беше справил с един словоохотлив старец, който бе видял как умира мисис Дънк Браулер. Единственото, за което говореше дядката, бяха изкуствените плодове на шапката ѝ. Опитваше се да убеди Джакъби, че убиецът е бил враждебно настроен към плодовете по шапката ѝ. Най-накрая Джакъби успя да се отърве от него. В същото време Лепски отправяше една възрастна дама, която обясняваше как прекрасното куче на мисис Дънк Браулер било видяло убиеца и не можело ли полицията да направи нещо по въпроса.

Детективите се спогледаха.

– Как сме? – попита Джакъби с уморена усмивка.

Със самочувствието на старши Лепски го изгледа намръщено.

– Такава е полицейската работа. Трябва да се копае дълбоко, докато се открие вода.

Джакъби поклати глава с престорен интерес.

– Ние това ли търсим?

Дебел възрастен мъж с дрипави дрехи се тръшна на стола пред Джакъби, който със сподавен стон посегна към нов лист хартия.

– Да, мистър? Вашето име и адрес?

Малоумници! – мислеше си Лепски. Цели три часа за нищо! Някакви си глупави тиквеници му проваляха целия следобед. Той класира и последния рапорт и като посегна за цигара, го лъхна парфюм. Вдигна поглед и видя момиче, което бе седнало незабелязано на стола отсреща и го гледаше загрижено с широко отворени очи.

– Изглеждате много напрегнат и уморен, горкичкият! – каза госпожицата.

Лепски усети как слабините му потръпват. Тя беше такава кукла, каквато можеше да се види единствено по страниците на „Плейбой“. Кукличка, която можеше да съживи мъртвец: разкошна блондинка с големи теменужени очи и с такива мигли, които можеха да засрамят дори и крава! Гърдите ѝ накараха Лепски да поеме шумно дъх. Той усети как всички я бяха зяпнали: Джакъби, дебелият възрастен мъж, четиримата детективи, дошли на помощ от полицейския участък в Маями, и тримата патрули, които поддържаха реда на чакащите свидетели в коридора.

Лепски огледа стаята и останалите му колеги неохотно се върнаха към работата си.

– Кажете? – изляз с полицейски тон. Този тон обикновено оказваше смайващо въздействие върху повечето хора, но на девойката не направи никакво впечатление. Тя повдигна едната си гърда, за да я намести в чашката на сутиена, оправи една къдрица, която се бе отделила от сребристо русата ѝ коса, и повтори: – Изглеждате напрегнат и уморен.

Лепски издаде незначителен звук – като мушица, попаднала в плик.

Дебелият възрастен мъж с лице като холандско сирене се наведе напред и миризма на чесън лъхна право в лицето на Лепски.

– Извинете, мистър – усмихна му се, – малката мис е права... наистина изглеждате напрегнат и уморен.

Лепски смачка един лист.

– Ще се погрижиш ли за свидетеля си? – озъби се той на Джакъби. Злобата в гласа му накара възрастният мъж да се свие. После се обърна към момичето.

– Имате ли нещо да ми казвате?

Момичето го гледаше с възхищение.

– Бре! Гледай ти! Чувала съм какви ли не истории за ченгетата, но не съм предполагала, че може да са като вас... честно!

Лепски оправи връзката си.

– Вижте какво, мис, тук се работи – каза малко по-меко. Искреното ѝ възхищение му беше направило впечатление. – Просто ми кажете какво има?

– Момичетата казаха, че трябва да дойда.

Лепски въздъхна и посегна към чист лист.

– Вашето име и адрес, моля?

– Манди Лукас. Работя и живея в клуба.

– Кой клуб?

– Знаете кой... Пелота.

– Там ли живеете?

Тя сбръчка хубавото си носле.

– Имам стая там... не може да се каже живеене.

– Разполагате ли с някаква информация, мис Лукас?

– Ами, момичетата казаха, че трябва да дойда, но не знам... тук е малко задушно, нали разбирате? Всички тези хора... но след като срещнах вас! Гледай ти! Като разкажа на момичетата за вас, веднага ще смъкнат гащите!

Лепски се опули. Хвърли поглед към Джакъби, който също слушаше с ококорени очи, погледна и към изцъкления дебел възрастен мъж.

После се сети, че вече е I ранг, наведе се напред и придаде на лице то си навъсено полицейско изражение.

– Вижте, мис Лукас, какво има да ми кажете?

Момичето намести и другата си гърда и каза:

– Викайте ми Манди... никой от истинските ми приятели не ме нарича мис Лукас.

– О'кей, Манди... – Лепски кръстоса крака, премести химикалката от едната в другата ръка с известна невъздържаност и издаде звук като от свличащи се камъни. – А сега ми кажи защо си дошла?

– Наистина ли искате да знаете? Казах на момичетата, че само ще ви загубя времето... честно. – Дългите й мигли трепнаха. – Знаем как страхотно бачкат тука момчетата. Но момичетата... ами те ми викат...

– Разбирам. – Лепски започна да се тревожи за кръвното си налягане. – Това ми е работата. Няма значение, че ще ми загубите времето – само ми кажете.

– Бре! Много е горещо тука! – Тя стана, изви тялото си, повдигна си леко мини полата и отново седна, – Женен ли сте, мистър детектив?

– Женен съм – отвърна Лепски покорно.

Тя се наведе напред и прошепна доверително:

– Тогава ще разберете. Тези проклети гащи за еднократна употреба са истински ад.

Очите на Лепски почти изскочиха от орбитите.

– Жена ви никога ли не се е оплаквала? – попита момичето.

С давец се глас Лепски възкликна:

– Манди! Ще ми кажеш ли защо си дошла?

– Бре! Съжалявам! Не бива да ми обръщате внимание. Много съм шантава. Наистина ли искате да знаете..., без майтап?

– Просто започни да говориш – каза Лепски с глас, който би слисал и говорещ папагал.

– Ами, видях тоя приятел. Наистина е много секси. – Тя се наведе

напред, деколтето ѝ се разтвори и Лепски успя да види зърната на гърдите ѝ. – Аз не обръщам внимание на цветнокожи. Не си мислете, че имам нещо против тях. Обаче не им обръщам внимание. Но понякога... искам да кажа, мъжът си е мъж, а този беше истински сладур.

Лепски въздъхна звучно като раздразнен пчелен кошер.

– Кога точно видя този човек, Манди?

– Точно след ужасния изстрел. Той ме събуди... имам предвид изстрела. Чух викове. – Тя подръпна презрамката на сутиена си. – Когато се събудих, направо бях умряла... Някога събуждали ли сте се от такова нещо? Можете ли да си представите... мъртва... очите подути... главата замаяна?

Лепски сви пръсти.

– Този мъж? На паркинга ли го видя?

– Ами имаше хора, които подскачаха наоколо... вие какво знаете?

– Продължавай!

– Ами тези хора ми напомниха на пуканки... разбирате ли? ... и те така подскачат... децата са като тях.

Лепски изскърца със зъби като трион, попаднал на чвор.

Манди го изгледа.

– Майка ми ме е учила, когато се издава такъв звук, да се казва „пардон“.

Лепски погледна надолу към бележника, възвърна самообладанието си и след известна пауза каза:

– О'кей, значи хората са подскачали наоколо като пуканки. Какво стана после?

– Горкото ченге... Искам да кажа полицай... как лежеше там. Веднага се извърнах. Представяте ли си! Очите ми почти шяха да изскочат. Тогавя видях този сладур да излиза от колата.

Лепски се облегна на стола. Изтананика си шепнешком няколко такта от националния химн, за да се успокои.

– Видяла си мъж да излиза от кола на паркинга?

– Точно така, нали това казах? Да не би да съм казала нещо друго? Честно, понякога хич не знам к'ви ги дрънкам. – Тя стана, пораздвижи се, за да си нагласи полата под погледите на всички в стаята, които наблюдаваха с интерес, и отново седна.

– Не знам дали загревате? Имам предвид да кажеш нещо и веднага след това да забравиш какво си казал. Това не ви притеснява, а?

Лепски разхлаби връзката си.

– Не.

– А мен ме притеснява и страдам.

– Каза, че си видяла един мъж да излиза от кола на паркинга. Така ли е?

– Това е, което момичетата ми казаха, че трябва да ви кажа. – Тя потисна нервен кикот. – Честно, съжалявам. Знаех си, че само ще ви загубя времето, но момичетата...

– Никой не ми губи времето. Аз съм тук, за да получавам информация – каза Лепски. Той написа бързо нещо на един лист, после го бутна към момичето. – Тук пише, че си видяла цветнокож да излиза от една кола на паркинга, където бе убит Макнийл. Така ли е?

Тъй като бе късогледа, тя доближи листа, за да види какво е написано, после кимна.

– Предполагам, че е вярно, но не ви ли казах, че това е моята кола, че не пали и че не съм я използвала от седмици?

Пот изби по лицето на Лепски. Той осъзна, че е бил на ръба да изпусне важна следа само защото се бе отегчил от хората, които му даваха ненужна информация.

– Би ли повторила отново?

Манди повтори това, което каза.

– Затова момичетата ми казаха да дойда, а пък аз им казах, че ще ме помислят за луда.

– Не мисля, че си луда. Само ми кажи какво точно видя?

Тя отвори широко очи.

– Но аз току-що ви казах.

– Искам да чуя още веднъж.

– Боже Господи! Мислите ли, че е важно?

– Може да се окаже важно – каза Лепски и попи с носна кърпа потта от лицето си. – Много важно!

* * *

Два часа по-късно шефът на полицията Теръл пристигна в кабинета на Хедли.

Хедли беше пребледнял и напрегнат: току-що бе говорил по телефона. През последните три часа той се занимаваше с непрекъснатите истерични искания на богатите си приятели за полицейска защита. Егоистичното им настояване за персонална защита го беше вбесило и когато видя Теръл, той въздъхна с облекчение.

– Дявол да го вземе! Разбираш ли колко много хора напускат града... като бежанци!

– Какво ни засяга? – попита Теръл и седна.

– Но това е ужасно! Какво искаш да кажеш... разбира се, че ни засяга!

– Направихме първото си разкритие.

Хедли го изгледа и се наведе напред, изгарящ от нетърпение.

– Разкритие ли? Какво разкритие?

– Вече имаме описанието на убиеца. Казах ти, че рано или късно, ако не преставаме да ровим, нещо ще излезе наяве, но не очаквах да стане толкова скоро.

– За Бога! Разкажи ми!

– В Пелота работят шест момичета компаньонки – започна Теръл, като се нагласи удобно на стола. – Стайте им са на най-горния етаж на клуба и гледат към паркинга, където бе убит Макнийл. Едно от тези момичета... Манди Лукас... тя има форд, който не била карала от седмици и го държала на паркинга. Шумът от изстрела я събудил. Като погледнала през прозореца, видяла как тълпата се трупа около тялото на Макнийл, после твърди, че забелязала един мъж да излиза от колата ѝ и да се присъединява към останалите. В момента! Колата е в двора на полицията. Под задната седалка открихме пушката, с която е убит Макнийл. Мъжът, който Манди е видяла, трябва да се е скрил в колата от Андерс и после, когато Андерс е отминал, а хората са се скупчили около Макнийл, той е пхнал пушката под седалката, излязъл е от колата и се е смесил с тълпата. Бил е с голямо самообладание, но не е допускар, че някоя като Манди Лукас ще седи на прозореца и ще го види.

– Боже Господи! – Хедли се облегна назад. – Тази жена описа ли го?

– Да. Тя е доста тъпа, но твърди, че ще го разпознае навсякъде. Такова твърдение е много съмнително. Често сме имали свидетели, които се кълнат, че ще познаят престъпника, а когато им покажем няколко човека, винаги се провалят. Тя казва, че този мъж е индианец, а това съвпада с впечатлението на Андерс. Според нея бил около двацет и пет годишен, с гъста черна коса, хубава фигура и бил индианец. Облечен е с шарена риза на жълти цветя и тъмносини тесни панталони.

Хедли удари по бюрото.

– Е, най-накрая това наистина е нещо! Взехте ли отпечатъците му от пушката?

– Не. Той е знаел какво прави. Не е оставил никакви отпечатъци.

– Даде ли описанието му на журналистите?

– Не. – Теръл погледна към Хедли. – Трябва да им го дадем,

разбира се, но си помислих, че е по-добре първо да говоря с теб. Не е нужно да ти напомням, че повече от сто индианци семиноли работят на най-различни места в града; значителна част от тях са млади, а повечето носят ризи на цветя и дочени панталони... това е нещо като униформа. За повечето хора всички индианци си приличат. Това описание ни помага, но може да ни създаде и неприятности.

– Разбирам. – Хедли се замисли и се намръщи. – Разбирам какво искаш да кажеш, но нямаме друг избор, Франк. И двамата ни критикуваха, че не сме открили нищо. Веднага ще свикам пресконференция. Това е новина, която не можем да пренебрегнем.

Теръл кимна.

– Хората ми вече са се разпръснали из индианския квартал. Този мъж е местен човек. Сигурен съм. – Той стана. – Искан ми се момичето да беше казало, че е бял.

– Все пак имаме нещо – каза Хедли и посегна към телефона.

Когато Теръл излезе, той чу как Хедли вика секретаря по печата.

* * *

Мег лежеше на леглото и гледаше голямата синя муха, която се разхождаше по тавана. Според часовника ѝ трябваше да е някъде към обяд. А може би и по-късно. Той винаги изоставаше с по десет минути на час и ако тя не се сетеше да го премести, не се знаеше с колко е изостанал, но не ѝ пукаше.

Тя бе не само отегчена, но и разтревожена.

Чък беше излязъл, докато е спала, и досега нямаше и помен от него. Не си даваше труда да стане, за да си направи кафе. Пиеше ѝ се, но усилието, което трябваше да употреби, ѝ се струваше прекалено голямо. Толкова по-лесно беше да лежи и да гледа мухата, отколкото да нрави каквото и да било.

След малко мухата отлетя и Мег ѝ завидя. Искаше ѝ се и тя да може така: да отлети. Трябва да е чудесно – просто да литнеш, да не мислиш за нищо, да кацнеш на парче месо, да хапнеш, после отново да хвъркнеш... щастлива муха!

Тя затвори очи и се унесе в дрямка. Не ѝ костваше никакво усилие. Това бе единственото нещо, за което я биваше.

Когато се събуди, мухата отново стоеше на тавана. Мег усети как гори и лепне. Погледна апатично към часовника си. Показваше 14.35. Не може да бъде толкова късно, помисли си тя, като гледаше как мухата се движи по тавана. Чудесно е да можеш да правиш това. Бих искала и

аз да мога... просто да ходя по тавана с главата надолу. После изведнъж усети как я обхваща вледеняващ страх. Какво става с Чък? Тя седна и отметна чаршафа. Беше излязъл от часове! Дали не я е изоставил?

Разтревожена стана, отиде до прозореца и го отвори. Надникна навън, погледна към бараката, която служеше за офис на мотела. Видя мисис Бърта Харис да ходи нагоре-надолу. На паркинга нямаше коли. Къде беше Чък? Тя отново погледна часовника си. Не можеше да е толкова късно! Обхваната от паника, навлече ластичния си панталон, нахлузи един мръсен пуловер, обу си сандали и тръгна към вратата. Като мина покрай малкото стенно огледало, Мег се погледна и спря.

Господи! Изглеждаше ужасно!

Нахълта в банята и си плисна вода на лицето. После се избърса и среса с гребена дългата си заплетена коса. Когато излезе от банята, видя Чък, който стоеше до отворената врата.

– Къде беше? – попита рязко. – Чаках, чаках... къде беше?

Чък затвори вратата. Лицето му имаше унило изражение и тя се уплаши.

– Събирай багажа! – каза той грубо. – Тръгваме.

После отиде до шкафа, сграбчи малкото дрехи, които имаше, и ги хвърли на леглото.

– Къде отиваме?

Той я хвана за рамото, завъртя я и с такава ярост я удари по задника, че тя изпищя.

– Прибирай багажа!

Тя се отдалечи и го изгледа.

– Още ли искаш? – попита той и пристъпи заплашително напред.

– Не!

Тя бързо издърпа раницата из-под леглото, после отиде до скрина и започна да хвърля дрехите на леглото зад себе си.

Вратата на бунгалото се отвори и Поук Тохоло надникна.

– Чък. – Той го повика с ръка и си отиде.

– Прибери нещата ми – каза Чък. – Потегляме след пет минути. – И той тръгна към бунгалото на Поук.

Поук вече беше приготвил раницата си.

– Казвай?

– Тя добре ли е? – попита Поук.

Чък кимна.

– Знаеш къде да отидеш и какво да направиш, нали?

– Да.

– Виж дали дъртата иска още пари. Внимавай как се държиш с нея.
– Вече говорихме за това – каза нетърпеливо Чък.
– Да, но беше отдавна – Поук взе раницата си. – Аз тръгвам. И не забравяй: всяка сутрин в десет.

– Ще чакам.

Поук метна раницата на гърба си.

– Последния път не мина много добре – каза той по-скоро на себе си. – Но беше сложно. – Като погледна Чък, черните му очи заблестяха.
– Ченгето само си го търсеше.

Чък не отговори.

– Ченгетата мразят убийците на ченгета. – Поук отпусна дръжките на раницата. – Това значи, че и теб те мразят също, както и мен – ако ни открият.

Чък присви очи.

– Нужно ли е да ме заплашваш? – попита той.

Поук го погледна.

– И не забравяй!... Тя също е вътре.

– О'кей... не съм глух.

– Ще ти се обадя. – Той мина покрай Чък и излезе.

Чък го видя как се отдалечава. Когато го загуби от погледа си, той отиде до офиса на мотела.

Мисис Харис ядеше хамбургер, увит в салфетка.

– Тръгваме си, мадам – каза Чък.

Четворната брадичка на мисис Харис стана двойна, когато тя вдигна глава.

– Казахте, че ще останете по-дълго.

Чък имаше готов отговор.

– Срегнахме приятели. Поканиха ни да отидем при тях. Платихме за една седмица, нали? Сметките ни уредени ли са?

Мисис Харис отхапа друго парче от хамбургера и задъвка, докато гледеше счетоводната книга.

– Да, мисля, че всичко е уредено. Остават ви още два дни, но не ме предупредихте. Да кажем, че всичко е уредено.

– О'кей, мадам – Чък сложи един долар на тезгяха. – Това е за Сам. Благодаря, мадам. Беше ни много приятно. Може и друг път да дойдем, ще видим.

Мисис Харис засия.

– Винаги сте добре дошли. – Тя грабна долара. – Индианецът също ли си тръгва?

– О, да... всички си тръгваме.

Мисис Харис облиза с език едно лукче от устните си.

– Той приятел ли ви е?

Чък беше инструктиран. Поклати глава.

– Просто едно чудесно момче, което срещнахме с жена ми на пътя. Сега отива в Кий Уест... намерил си е работа там. – Той се усмихна. – Е, ние тръгваме. До скоро, мадам.

Върна се в бунгалото, където Мег го чакаше с готови раници.

– Да тръгваме – каза Чък и вдигна раниците.

– Къде отиваме?

Обърна се и я изгледа продължително.

– Няма ли да си държиш затворена проклетата уста? – озъби се той.

– Нищо ли не мога да кажа? – извика Мег в изблик на смелост. – Не мога ли да попитам поне къде отиваме?

– О, я тръгвай!

Чък занесе раниците до буика, тръшна ги на задната седалка и седна зад волана. Мег седна до него.

– Къде е Поук? – попита тя. – Няма ли да го чакаме?

Чък я изгледа и от израза на очите му я полазиха тръпки.

– Кой Поук? Какви ги дрънкаш? – сонпа се той и запали двигателя.

Тя понечи да каже нещо, но се отказа.

– А така! – Чък включи на скорост. – Така е по-добре.

Колата тръгна и излезе на магистралата, която водеше към Парадайс Сити.

Когато влязоха в града, той се отклони от главния булевард и тръгна по страничните улички, докато стигна пристанището. Намери едно свободно място за паркиране, загаси двигателя и слезе от колата.

– Айде! – извади раницата си. – Вземи си своята. Ще вървим пеша.

Прегърбени под тежестта на раниците, тръгнаха по брега, където цареше голямо оживление. Това беше търговският край на пристанището с много риболовни кораби.

Мег ходеше слепешком и следваше Чък, който явно знаеше къде отива.

Минаха бавно покрай една фабрика за консервиране на гърмящи змии. Над фабриката имаше червен неонов надпис, на който имаше навита на кълбо змия. На друг надпис, който светеше и загасваше, пишеше „Змийски деликатеси“. Те си проправиха път през насъбралите се хора, заобиколиха пазара и тръгнаха по една воняща тясна уличка, от двете страни с двуетажни очукани дървени сгради. Чък спря пред

последната къща и смъкна раницата.

– Почакай тук – каза на Мег и влезе през вратата със завеса от разноцветни найлонови ленти, за да предпазва от мухите.

На края на късия тъмен коридор зад едно бюро седеше дебел индианец семинол и гложгаше пилешка кълка.

– Имаме запазена стая... мистър и мисис Джонс.

Индианецът прибра кокала, леко се надигна, за да изтрие ръцете си отзад в панталона, после отново седна. Усмихна се и разкри уста, пълна със златни зъби.

– Стаята е готова, мистър Джонс. Първи етаж, вляво. Стая 3.

– Аз съм с жена си – каза Чък.

Индианецът продължи да се усмихва.

– Точно така, мистър Джонс, с жена ви.

Спалнята беше от задната страна и гледаше към пристанището. Имаше двойно легло, разнебитен скрин, стенен гардероб и за най-голяма изненада – телефон, поставен на нощното шкафче до леглото. Така наречената баня и вонящата тоалетна бяха от другата страна на площадката.

Мег хвърли раницата си на пода и огледа стаята.

– Защо не останахме в мотела, вместо да идваме в тая ужасна дупка – попита тя и отчаяно се тръшна на леглото.

Чък отиде до прозореца и погледна към брега. Постоя така няколко минути, опиянен от шума и оживлението, после се обърна и отиде при леглото.

Мег погледна към него.

– Честно казано, Чък, понякога има моменти, когато си мисля, че си откачил. Защо напуснахме мотела? Там беше толкова удобно. Защо дойдохме в тази ужасна дупка?

Той я изгледа със стъклен поглед.

– Какъв мотел?

Мег потрепери. Тя притисна с ръце лицето си.

– Чък! Какво означава това? Да не искаш да ме подлудиш? Като те питам за Поук... кой Поук? Сега... кой мотел? Какво има? Какво ти става... или вината е у мене?

– Нищо ми няма, малката – каза спокойно Чък. – Никога не сме срещали Поук. Никога не сме били в мотел.

Мег повдигна с отчаяние разбърканата си коса.

– Искаш да кажеш, че това трябва да кажа на полицията.

Чък се захили.

– Я, малката, най-накрая показа, че имаш пипе. Точно така. Никакъв Поук... Никакъв motel.

Изведнъж досадните й заядливи родители и мрачният дом й се стори като небесен рай.

– Не, Чък. – Тя започна да се удря с юмруци по челото. – Не! Отивам си! Ти се разправяй с тоя откачен индианец. Не искам... нищо да знам! Нищо няма да кажа. Отивам си!

– Така ли?

Тя се смрази от гласа му.

Чък бе извадил джобния си нож. Бляскавото острие я накара да се свие.

– Вече си вътре, малката – каза Чък спокойно. – Предупредих те и ти каза, че си навита. Ако се откажеш, ще те резна. Искаш ли да ходиш с нарязано лице цял живот?

Тя се втрени с ужас в ножа. Чък я изгледа, захили се, прибра ножа в джоба си.

– Айде, малката, да отидем да разгледаме града.

Тя стоеше неподвижно и силно притискаше с ръце стомаха си.

– Там е... от другата страна на коридора – насочи я Чък.

Той видя как тя бързо пресече площадката, а когато чу водата от тоалетното казанче, излезе от стаята, затвори вратата, заключи я и я изчака в началото на стълбите.

Те слязоха един до друг, минаха покрай дебелия усмихнат индианец и излязоха на жегата и шума по брега.

* * *

Поук Тохоло се облегна назад в кабината на камиона.

Шофьорът – нисък, як, плешив и с лунички – жадуваше да си приказва с някого... независимо с кого. Като видя Поук да му маха с ръка на магистралата, спря и му помогна да си качи раницата. След като се качи и Поук, камионът с рев потегли по магистралата към Парадайз Сити, а шофьорът се разприказва.

– Ех, приятелю! Не ти трябва да ходиш там! Чу ли по радиото? Не си? Боже! Аз само това слушам, освен когато съм си вкъщи и слушам жената! Чу ли за Екзекутора? Е... това вече си го бива! Да чуе човек нещо по-различно от глупостите, дето ги дрънкат по радиото... Никсън, вълнения. Приятелю! Виж, това го слушам наистина внимателно, ама си струва. Всички наоколо си правят майтап само с убиеца. Ти от къде си? От Джаксънвил? Знам го, разбира се... Малко са градовете покрай

магистралата, които да не ги знам. На почивка, а? Е, със сигурност ще си имаш неприятности. Този Екзекутор... предполагам, че е някой откачен. Точно преди да те кача, по радиото съобщиха, че ченгетата търсят някакъв индианец. Хич не се залъгвай... ченгетата в този край са умни. Никога нямаше да кажат, ако не бяха сигурни, че индианец е очистил тия глупаци. Виж к'во, аз харесвам индианците, но за мен всички индианци са еднакви... разбираш ли? Хич не се заблуждавай. Предполагам, че за индианците ние, белите, също сме еднакви... нали така? Ама само си представи! Индианец да претрепе тия богати глупаци! Знаеш ли к'во си мисля? Кой, по дяволите, го е грижа, че утрепали трима глупави богаташи? Та да ти разправам какво казаха по радиото. Тая курва го видяла: Манди Лукас. Тя кърти в Пелота клуб. Човече! Чакай да ти кажа за вертепа! Та тя видяла оня приятел да слиза от колата й... е, това вече е нещо, нали? От собствената й кола! Спрях на едно кафе да си купя сандвич и я гледах по телевизията! Някаква си курва! Нямам нищо против да я катурна. В нея има нещо! Тия цици! Та ченгетата я пазят. Каза, че може да го разпознае винаги, и ченгетата ще строят в редица всички индианци от града, за да може да го посочи. Как ти се струва, а? Казвам ти, приятелю, много е нажежено за индианците, така че внимавай!

С безизразно лице Поук отвърна, че ще внимава, а очите му пламтяха.

* * *

Полицаят Уоргрейт се прозя, протегна мускулестите си ръце; жадуваше за една цигара. Беше 02.45. От два часа стоеше на паркинга зад клуба Пелота. Сержант Биглър го бе инструктирал.

– Слушай, Майк – беше казал Биглър, – единственият начин да се стигне до стаята на момичето е през аварийния изход. Тя е единственият ни свидетел. Постарай се никога да не се добере до нея.

Уоргрейт усещаше болки в краката си. Не вярваше, че момичето е в опасност, но за това му плащаха и той обикаляше, копнееше за една цигара и се самосъжаляваше.

Поук заобиколи сградата като призрак, облечен целият в черно, и се долепи до стената в тъмното. Имаше нож. Наблюдаваше как Уоргрейт обикаля наоколо и чакаше.

От клуба се носеха удари на барабан и пронизващи звуци от саксофон.

Уоргрейт спря да обикаля и се спря на аварийната стълба. Той огледа претъркания с коли паркинг, осветен от лунната светлина. Никога

нямаше да се появи, докато не затвореха клуба след около половин час. Накрая той не се стърпя и извади една цигара. Като драсна клечката, Поук хвърли Ножа.

Воят на саксофона заглуши вика на Уоргрейт. Поук се приближи, извади ножа, изтри го в ръкава му и се заизкачва по аварийната стълба.

Имената на шестте компаньонки бяха изписани на вратите.

Агентът им настояваше за това.

– На момичетата им харесва да бъдат звезди – каза той, когато оформяха договора с управителя на клуба. – Искате да са щастливи, нали?

Ето защо Поук нямаше проблеми да открие стаята на Манди Лукас. Когато отвори вратата, в лицето го лъхна миризма на изветрял парфюм и на пот.

Лунната светлина осветяваше заспалото момиче. Откакто стана най-важният свидетел, Манди спря да работи в клуба и спеше непрекъснато, което за нея беше нещо непознато.

Тя си мечтаеше за телевизионния триумф, преживяваше отново вълнуващия момент, когато за първи път застана пред телевизионните камери.

Когато Поук запуши носа и устата ѝ с ръката си, облечена в ръкавица, тя се събуди. Докато тялото ѝ с ужас се гърчеше, хватката му я затягаше. Той заби ножа в гърдите ѝ и острието я прободеше в сърцето.

ПЕТА ЧАСТ

Уолтър Уолбек откри сред пощата си първото от поредицата писма, които щяха да получат през седмицата и други богати членове на Клуб 50.

Уолбек, висок, блед и женствен, беше наследил значително богатство от баща си и освен че играеше превъзходно бридж, не бе работил никога в живота си. Сега, на шейсет и пет години, се бе превърнал в напаст за познатите – приятели нямаше, – отегчаваше се сам от себе си и се ужасяваше от смъртта.

Тази сутрин беше по-нервен от друг път, докато ядеше рохките яйца и четеше сутрешната поща. Ужасната смърт на мисис Дънк Браулер го бе потресла. Той мразеше от все сърце старата жена, но я одобряваше като партньорка за бридж. Да умре но такъв начин! Ужасно. Ами наглият коментатор, който водеше сутрешните новини в 8.00: „Полицията изглежда безсилна да направи каквото и да било.“ Това наистина го разтревожи. И ето, последва убийството на тази жена... Манди или как беше... прободена с нож! И полицията, който я пазел, също прободен! Защита! На това ли му вика защита полицията!

Нервите му съвсем се опънаха, когато прислужникът Джаксън изпусна нещо в кухнята.

Посегна към следващото писмо. Видя плик, адресиран до него с размазани печатни букви, които го накараха да свие устни с отвращение. Поколеба се, но го отвори, извади лист, препънат на две и го разтвори.

С разкривени печатни букви се мъдреше следното съобщение, което накара сърцето му да заблъска лудо, а по гръбнака му да полазят ледени тръпки:

„Искаш ли да останеш жив? Изпълни точно следните инструкции: сложи пет стодоларови банкноти в плик, а плика залепи от долната страна на телефонния автомат в кабината А в чакалнята на аерогарата до 12.00 часа днес.

Освен ако не предпочиташ да си мъртъв.

Полицейска закрила? Питай Манди Лукас.

ЕКЗЕКУТОРА

Сложи и тази бележка в плика, за да си осигуриш бъдещата безопасност.“

Уолбек изпусна бележката като попарен. Обхвана го паника. Той скочи и тръгна към телефона. После се спря. Сърцето му биеше толкова силно, че чак му прималя.

– Джаксън! – изкрещя той и се тръшна на стола. – Джаксън!

Прислужникът му, който го търпеше вече десет години, дойде до вратата, без да бърза. Беше около година по-млад от Уолбек, но изглеждаше по-стар.

– Викахте ли ме, сър?

Уолбек го изгледа втренчено и разбра с известно чувство на обреченост, че Джаксън не само беше безполезен, но може би щеше да се радва, че му се е случило такова ужасно нещо. Уолбек нямаше никакви илюзии относно чувствата на Джаксън към него.

– Не... не... отивай си! Не ме гледай така! Върши си работата!

– Да, сър.

Когато Джаксън излезе, Уолбек с усилие се изправи на крака. Отиде до барчето и си сипа една солидна доза бренди. Изпи го и изчака алкохолът да окаже въздействието си. Докато чакаше, си блъскаше главата като затворена в капан мишка.

– Екзекутора!

Сети се за Маккуин, за мисис Дънк Браулер и за любовницата на Ридъл... а сега и Манди!

Този човек беше луд, а полицията не можеше да направи нищо.

Неуверено се приближи до масата и отново се загледа в писмото.

Дали да каже на полицията? Или да потърси адвоката си? Какво ли може да се направи?

Не... най-доброто... най-сигурното е да плати. И то веднага! Ще отиде в банката, ще вземе парите, после – на аерогарата. Не са много пари... петстотин долара... нищо работа!

* * *

Поук Тохоло с раница на гърба влезе в чакалнята на аерогарата и се смеси с чакащите пътници. Намери свободно място близо до телефонните будки, седна и сложи раницата между краката си. Никой не му обърна внимание – той веднага се сля с останалите. Имаше няколко индианци семиноли с ризи на цветя и тесни панталони, които чакаха самолета на малки групички. Поук отвори вестник и зачете спортната

страница.

Малко след 11.30 видя как Уолтър Уолбек влиза в чакалнята. Много пъти го беше виждал в клуб 50 и веднага го позна. Уолбек отиде до кабина А. Едно момиче говореше по телефона и Уолбек зачака, като нервно се оглеждаше наоколо и леко бършеше слепоочията си с копринена кърпа.

Най-накрая момичето приключи с разговора, излезе от кабинката и бързо се отдалечи. Уолбек влезе и затвори стъклената врата. Гърбът му закриваше това, което правеше.

След няколко минути излезе, огледа се крадешком наляво и надясно и бързо тръгна към изхода.

Поук огледа претъпканата чакалня. Изкушаваше се да отиде, за да види дали парите са там, но се въздържа. Вече беше поел доста голям риск със самото идване тука.

Дали Уолбек бе уведомил полицията? Може би му бяха казали да изпълни инструкциите, а сега чакаха кой ще прибере парите.

Поук отново огледа наоколо. Никой не му приличаше на ченге, но това не означаваше нищо. Ако Уолбек беше казал на полицията, ченгетата щяха да са скрити някъде, откъдето ще могат да наблюдават телефоните и внезапно да се появят.

Той продължи да чете вестника, от време на време влизаха хора в кабина А. Парите – ако бяха там – трябваше да са прикрепени към долната част на автомата и надали някой щеше да ги открие, освен ако специално не ги търсеше.

Най-накрая стана и тръгна непринудено към изхода, където спираха автобусите за града.

Спря се на вратата, сякаш се сети за нещо, после се върна към телефонните кабинки, влезе в кабината срещу онази на Уолбек, и затвори вратата.

* * *

Чък си погледна часовника. Беше 11.45. Той седеше на леглото и пушеше: в краката си имаше вече куп фасове.

Мег седеше на стол до прозореца и гледаше оживлението навън. Знаеше, че Чък очаква нещо, но вече се бе научила да не задава въпроси.

При телефонния звън и двамата подскочиха.

Чък грабна слушалката.

– Чък!

Той позна гласа на Поук.

– Да.

– Аерогарата... кабина А – каза Поук и затвори. Чък също затвори. Усети вълнение. Знаеше, че Поук няма да се обади, ако не е сигурен, че парите са там... Значи номерът е минал!

– Трябва да излезеш! – изгледа Мег. – Слушай внимателно. Ще вземеш автобуса за аерогарата. Нали знаеш къде е спирката?

Тя кимна мрачно.

– Когато стигнеш на аерогарата, ще влезеш в чакалнята. Вдясно има телефонни кабинки. Всяка си има буква: А, В, С и т.н. Ще влезеш в кабина А. Сега внимавай: ще набереш този номер – той й подаде къс хартия. – Това е номерът на Центъра за туристическа информация в града. Ще попиташ къде има безплатен плаж.

Мег слушаше, а очите й бяха ококорени.

– Трябва да имаш някаква причина, за да влезеш в кабината – продължи Чък, – ченгето може да те пита. Може да поиска да знае защо си на аерогарата. Кажу ми, че си на почивка и си мислела, че ще е забавно да разгледаш аерогарата... кажи ми, че харесваш аерогарите. – Той я гледаше внимателно. – Никакво ченге нищо няма да те пита, но е добре да си подготвена, ако нямаш късмет. Ясно ли е?

Тя кимна.

– О'кей. Сега слушай... докато набираш номера, опипай телефонния автомат отдолу. Ще има един плик, залепен с лепенка. Прибери го в чантата си. Гледай никой да не те види. Разбра ли?

Тя облиза устни.

– Защо не отидеш ти? Защо аз? – попита пресипнала.

Чък я изгледа.

– Неприятности ли ще създаваш?

Тя трепна.

– Не... Ще отида.

– Чудесно. Като вземеш плика, веднага се връщай тука. Поук ще наблюдава. Да знаеш!

Тя го погледна със застинала лице.

– Кой Поук?

Той се захили, после кимна.

– Вече започваш да чаткаш... но запомни: ще бъдеш под наблюдение. А сега тръгвай!

Тя взе овехтялата си чанта и излезе от стаята. Той се ослушва, докато стъпките й заглъхнаха по дървените стълби, после хукна надолу, кимна на индианеца и излезе навън.

Като си проправяше бързо път сред хората, стигна до автобусната спирка и се спря зад сергия с банани. Видя Мег, която чакаше с още няколко души, и когато автобусът дойде, тя се качи.

Автобусът потегли, а той се затича покрай брега към буика. Караше бързо по страничните улички и пристигна на аерогарата 10 минути преди Мег. Влезе в чакалнята и потърси подходящо място, откъдето да може да наблюдава кабините, без да се вижда.

Застана до шанда за вестници и видя как Мег влиза забързана и отива към кабина А. Той кимна. Никаква паника... нито следа от страх.

Тя влезе в телефонната кабина и затвори вратата.

Стомахът му се сви на топка. Изведнъж, който знае откъде, изскочиха две ченгета. Въпреки че бяха облечени цивилно, нямаше начин да ги сбърка: едри, чисти, елегантни, широкоплещести и целеустремени. Те си пробиваха път през тълпата към телефонните кабинни и Чък усети как по лицето му се стече струйка пот.

Дали Мег ще го издаде? Това бе първата му мисъл. По-добре да се маха оттук, да изчезне от града! Така се уплаши, че не можа да помръдне, само стоеше и гледаше.

Детективите минаха покрай телефоните и се спряха пред един индианец семинол, който тъкмо влизаше в чакалнята.

Чък изтри потта от брадата си и въздъхна с облекчение. Индианецът тръгна с детективите, като протестираше и размахваше ръце, а хората го зяпаха. Ченгетата избутаха индианеца в ъгъла и го нападнаха с въпроси.

След известно време Чък видя, че Мег излиза от кабината и тръгва към изхода. Тя не беше видяла какво се случи, но вървеше доста бързо, за да изглежда непринудено.

Чък отново усети страх.

Ако някое от ченгетата я види и се учуди закъде се е забързала? Всъщност Чък нямаше причини за безпокойство – полицайте бяха прекалено заети с индианеца.

Чък излезе от аерогарата с вдървени крака. Видя как Мег се качва в автобуса и бързо тръгна към буика.

В автобуса имаше само пет души. Мег си купи билет и седна найотзад на спокойствие. Шофьорът я беше изгледал любопитно. Тя знаеше, че сигурно изглежда ужасно. Студени тръпки пълзяха по гърба ѝ и в момента, в който седна, тя започна да трепери. Надяваше се никой от пътниците да не забележи. За момент остана неподвижна, като се опитваше да се успокои. Чак когато автобусът засвистя по магистралата и тя

се увери, че никой не я гледа, спря да трепери.

Изчака рейсът да се включи в голямото движение и отвори чантата си. Извади плика от амбалажна хартия. Погледна го, обърна го, поколеба се и после, решена да разбере какво има, извади от чантата пилечка за нокти и го отвори.

Вътре намери пет стодоларови банкноти. При вида на всичките тези пари се сви от страх, после забеляза и бележката от Екзекутора. Страхът отстъпи на ужаса. Устата ѝ се изпълни със слюнки. За момент понежи да скочи, но някак успя да се овладее. Прочете отново бележката и я обля студена пот.

Сега вече знаеше! Това, което подозираше, се оказва истина!

Екзекутора!

Поук!

Колко ли хора беше убил? Тя си напрегна мозъка, за да си спомни. Но имаше ли значение колко са? И един човек стигаше.

С треперещи ръце прибра парите и бележката в плика и го пусна в чантата.

Чък се беше забъркал с този ужасен индианец... а също и тя!

Гледаше през мръсния прозорец палмите, плажовете и къпещите се хора и умът ѝ бе парализиран от страх. Помъчи се да измисли нещо.

Поук заплашваше хората, за да му дават пари, а нея използваше, за да ги прибира! Полицията можеше и да я чака! Можеха да я арестуват, когато взимаше плика!

Убийство!

Не! Чък не заслужаваше да се забърква в убийство! Беше объркана. Какво да направи? Отново слюнки изпълниха устата ѝ; отново трябваше да положи усилия, за да не скочи от седалката. Дали да отиде в полицията?

Тя потръпна. Полицията! Представи си как отива в участъка и им разправя за случилото се. Дори да ѝ повярват, какво могат да направят? Да я изпратят при родителите ѝ? По-вероятно ще я пратят в някое отвратително място, където да я пазят! Умът и се мяташе като топка за пинг-понг.

Кръстоса крак, после го свали. Стисна юмруци, удари се по коленете, усети се и със страх огледа пътеката на автобуса. Никой не ѝ обръщаше внимание. Искаше ѝ се да изкрещи на тези пет души: „Помощ!“

Има само един изход, каза си тя и се помъчи да се успокои. Веднага да отиде в Маями. От Маями ще тръгне на север, колкото се може подалече от Парадайз Сити. Трябваше да изчезне: да забрави за Чък и да

започне всичко отначало.

След като веднъж взе това решение, започна да мисли по-спокойно.

О'кей, това го реших. На няколко мили беше спирката на Грейхаунд. Ще помоли шофьора да спре там. Ще взема автобуса до Маями. Оттам...

Изведнъж я обзе отчаяние.

Всичките ѝ дрехи бяха в онази противна стая на дебелия индианец. Нямахме нищо. Какви си ги измисля? Как ще стигне до Маями? Имаше по-малко от два долара в чантата! Пак се загледа през прозореца.

Два долара ли? Има петстотин долара! Можеше ли да използва тия пари? Щеше ли да стане съучастничка или както там се казва в полицията? Но пък щеше да се измъкне! Щеше да избяга от този кошмар! Трябва да е луда, за да не използва парите.

Побиха я тръпки.

С петстотин долара може да отиде до Ню Йорк. Там ще е в безопасност... може да си намери и работа!

Спря да трепери и си възвърна увереността. Отвори скришом чантата и опипа отново парите, без да ги вади от плика.

Ще го направи. Почувства облекчение.

Край с Чък! Край с Поук! Край с полицията!

Твърдо решена да не се колебае повече, затвори чантата, стана и тръгна по пътеката към шофьора.

– Бихте ли спрели на спирката на Грейхаунд? – попита, учудена колко е спокоен гласът ѝ. – Не е далеч, нали?

Шофьорът имаше пет дъщери. Всички бяха хубави, добри и чисти: най-голямата беше колкото това момиче – си помисли той. Беше щастливец! Слава Богу, дъщерите му бяха с добро държание. А тази? Усети миризма на застояла пот. Погледна мръсните ѝ дрехи. Слава Богу, че не ѝ е баща!

– Не... на около две минути – отвърна, без да я погледне. – Ще спра.

– Благодаря. – Мег се върна на мястото си.

След няколко минути автобусът спря на спирката на Грейхаунд. Мег вече беше минала напред. Насили се да се усмихне, когато слизаше:

– Благодаря ви!

– И аз ви благодаря! – отвърна шофьорът с целия си сарказъм, включи на скорост и потегли.

Стиснала силно чантата, Мег се запъти към гишетото за билети.

– Здравей!

Гласът я прободеше сякаш с нож. Тя се обърна и се вкамени.

Чък бе подал глава през прозореца на буика и се хилеше.

– Искаш ли да те закарам, малката?

* * *

Елиът Хансън беше един от най-великите бриджъори в света, но фактът, че беше хомосексуалист и не даваше пет пари за състезателния бридж, го принуждаваше да се задоволи с длъжността секретар на Клуб 50.

Този горещ слънчев следобед той седеше зад бюрото си и гледаше детектива Лепски, както човек би гледал голям многокрак паяк, попаднал случайно в банята му.

Елиът Хансън беше висок, хубав и внушителен мъж. Гъстата му бяла коса се спускаше до яката на ризата. Безупречните му изкуствени зъби, които миеше поне три пъти на ден, блестяха, когато се усмихваше. Претендираше да е на шейсет години, но дори да прибавехте отгоре още седем, пак щяхте да сте далеч от истината. Общуваше единствено с най-богатите. Живееше в лукс и пиеше вино само реколта '29 или '59. Живееше в своя малък луксозен свят в клуба, но не би имал нищо против, дори и сега, да опипа в тоалетната някой хубавец, ако му хващаше окото.

Шефът на полицията Теръл реши, че единственият, който може да се справи с Хенсън, е Лепски – изключително практичен, не беше сноб, богатите не му правеха впечатление, а отгоре на всичко беше и амбициозен.

– Да, моля? – попита Хенсън с мек, мелодичен глас.

Извади парфюмирана копринена кърпичка от ръка-ва си и я размаха под елегантния си нос.

С полицейски глас, от който Хансън трепна, Лепски обясни целта на посещението си.

Елиът Хансън беше англичанин. Дълги години той бе любимец на един Дук, докато Дука не си взе белята с някакъв скаут. После, когато английската полиция започна да се отегчава от мероприятията на Хансън, той напусна страната и с удоволствие прие да стане секретар на най-изискания бридж-клуб във Флорида.

Сега слушаше Лепски и не можеше да повярва на ушите си.

– Това е невероятно, човече! Някой от обслужването. Не! Не! Немислимо!

Лепски мразеше хомосексуалистите също толкова, колкото Хансън – ченгетата. Той се раздвижи неспокойно.

– Търсим индианец. Описанието, с което разполагаме, е следното: между двайсет и три и двайсет и пет годишен, с гъста черна коса, облечен в риза на цветя и тъмни тесни панталони. Работи ли такъв индианец при вас?

– Толкова млад? – Хансън примига. – Не... не... всичките индианци са по-възрастни. Работят тук от години... от много години, а колкото до ризата на цветя... – Той отметна глава назад и се засмя.

На Лепски смехът му наподобява цвилена на кобила.

– Разбирам... но влезте ни в положението – каза той, – двама от членовете на клуба бяха убити. А третият се самоуби: приятелката му също бе убита. Питаме се дали има някаква връзка между убиеца и клуба. Знаем, че е индианец семинол. Разбирате ли? Може някой от персонала да преследва членовете на клуба ви.

Високомерна усмивка разкри протезите на Хансън.

– Уверявам ви, драги приятелю... имате абсолютно, абсолютно погрешно мнение. Нашите прислужници работят тук от години... от години, разбирате ли. Те ни обичат. Не можете да си представите. Тези индианци са много предани. Истински ни обичат.

– Не е ли възможно все пак някой от тях да има зъб на клуба? – настоя Лепски. – Някой, който да си е въобразил, че към него са се отнесли лошо?

– Да са се отнесли лошо? – Хансън бе истински шокиран. – С персонала винаги се отнасяме великолепно. Ние сме като голямо щастливо семейство.

Лепски пое дълбоко дъх.

– Никога ли не е имало причина да уволните някого: някой, който, са речем, не отговаря на изискванията ви?

Хансън си играеше със златна автоматична писалка. Тя се изплъзна от пръстите му и се търкулна по бюрото. Той трепна, сякаш го заболя зъб. Реакцията му не убугна на Лепски.

Последва дълго мълчание, после Хансън вдигна писалката и отново си заигра с нея.

Мислите му се върнаха към младия индианец. Преди колко време беше... четири месеца. Вече беше забравил инцидента, но сега паметта му възкреси спомена със заплашителна яснота. Как му беше името? Тохоло? Да... Баща му работеше в клуба от двайсет години. Спомни си как старецът го помоли да вземе сина му на работа в клуба. Когато го видя, той се съгласи... беше прекрасно, добре сложено момче! Но какъв дивак! В момента, в който му се усмихна... бяха сами в умивалнята,

тогава го докосна. Хансън трепна. Какъв дивак! Беше ужасяващо. Трябваше да го отстрани. Изглеждаше толкова потаен. Трябваше да се отърве от него. Обясни на баща му, че момчето е още много младо, за да работи в клуба. Старецът само го изгледа.

Хансън се размърда неспокойно на стола. Още си спомняше презрението в черните му очи.

Обаче никога нямаше да разкаже на този отвратителен детектив за Тохоло. В момента, в който се опита да обясни... не! Невъзможно!

– Спомняте ли си да е имало някой индианец, когото да сте изгонили? – повтори Лепски.

Суровият полицейски глас лазеше по нервите на Хансън.

– Не се е случвало от години. Знаете как става. Остаряват. Тогава ги пенсионираме.

Лепски усети, че тук има нещо.

– Имате ли списък на персонала?

Хансън примигна. Извади копринената носна кърпа и попи слепоочията си.

– Разбира се.

– Мога ли да го видя?

– Уверявам ви, само си губите времето. Лепски се облегна на стола. Мършавото му лице за Хансън беше като на ястреб.

– Плащат ми, за да си губя времето – отвърна той. – Да не би да не искате да ми го покажете?

Лепски го наблюдаваше мрачно.

– Искам да го видя.

– Разбира се.

Хансън отвори едно чекмедже на бюрото си и подаде на Лепски книга с кожена подвързия.

Лепски разгледа внимателно имената, които не му говореха нищо, но сега вече беше убеден, че Хансън се опитва да скрие нещо.

– Искам копие от списъка. Ще разпитаме всички – каза той рязко и остави книгата на бюрото.

– Разбира се.

Хансън не помръдна от мястото си. Двамата мъже се наблюдаваха. Накрая Лепски каза:

– Ще почакам.

– Разбира се.

Разтреперан, Хансън стана, взе книгата и отиде в другия кабинет. След около пет минути той се върна и подаде лист на Лепски.

– Заповядайте... няма полза, но все пак го вземете...

Лепски прочете имената и погледна строго Хансън.

– Един липсва. В регистъра бяха вписани петнайсет души. А тук са само четиринайсет.

Лицето на Хансън се изкриви.

– Извинете. Не можете да си представите какви неприятности имам с обслужващия персонал. Секретарят ми е пълен идиот!

– Така ли? – Лепски протегна ръка към регистъра, който Хансън продължаваше да държи. Той му го подаде.

– Тохоло? Кой е той? – попита Лепски.

Хансън облиза пресъхналите си устни.

– Изпуснал е Тохоло? Много странно! Та той е най-възрастният и най-опитният! Уверявам ви, не бива да обръщате внимание. Тохоло! Но защо? Та той работи при нас от двайсет години!

Лепски се изправи.

– О'кей... извинете за безпокойството. – Тръгна към вратата и после спря: – Ще имате ли нещо против, ако още сега говоря с Тохоло.

Хансън се сви в стола. Взе писалката и я загледа втренчено. В този момент той изглеждаше по-възрастен от годините си, което го правеше много стар.

– Можете, но кратко, за да не безпокоите членовете на клуба – каза той дрезгаво. – Ще го намерите на бара.

– Къде е барът?

Хансън продължаваше да гледа златната писалка.

– В края на коридора – вратата вляво.

После се стегна. Трябва да направи известно усилие, каза си той. Да не позволи да рухне животът, който си бе създал. Вдигна глава и погледна отчаяно Лепски:

– Все пак ви уверявам... само ще си загубите времето.

– Да... Вече ми го казахте – отговори Лепски и излезе.

Хансън изпусна писалката. Обзе го болезнен страх. Припомни си как преди двайсет години един добър приятел му се обади да го предупреди, че полицията разпитва за него и ще е най-добре да напусне Англия... Тогава беше почувствал същия страх, който се бе надявал да не усети отново. Но щеше да го изпита и на следващата сутрин, когато получи писмото, с което го питаха дали му се живее. Под исканата сума от петстотин долара видя подпис:

ЕКЗЕКУТОРА.

* * *

Чък караше буика по черния път, който водеше към един от многобройните плажове по брега. Плажът не беше много известен заради пясъчните дюни, но все пак имаше няколко коли.

Чък паркира настрана от останалите. После се обърна към Мег, която се беше свила далеч от него. Досега не си бяха казали нито дума.

– Взели го? – попита той.

С треперещи ръце тя отвори чантата, извади плика и му го подаде.

– Значи си го отворила? – каза той и извади доларите. – Чудесно! Добра сумичка!

Мег потрепери.

Писмото от екзекутора се изплъзна между банкнотите и падна на седалката.

– Видя ли писмото?

Мег пхна свити юмруци между краката си. Не можеше да произнесе нито дума. Само гледаше втренчено Чък.

– Къде се беше запътила, малката? – попита Чък. – Към Маями?

Тя кимна и с усилие каза:

– Повече не искам да имам нищо общо с това – гласът ѝ беше дрезгав. – Махам се! Нищо няма да кажа! Обещавам! Но си отивам!

– Да, разбирам... – Чък сгъна банкнотите и ги прибра в джоба на ризата. – Доста хипита се отказват... и са щастливи... но не и ти, малката.

Мег събра юмруци и погледна Чък като обезумяла.

– Обещавам! Нищо няма да кажа! Само ме пусни! Този индианец е побъркан! Искаш ли да се забъркваш с луд индианец? – Тя отново сложи ръце между краката си и започна да се клати напред-назад. – Чък! Помисли си! Хайде да се махнем. Той е убиец! Моля те, Чък! Послушай ме!

Голяма червено-бяла топка падна, удари се в калника и после в предното стъкло.

Чък и Мег се отдръпнаха стреснати назад.

Малко момче по бански, загоряло и слабо, притича и взе топката. Ухили се на Чък.

– Извинете, мистър. Искате ли да я ритнете?

– Да. – Чък слезе от колата, взе топката, сложи я на земята и я ритна високо във въздуха. Детето изписка радостно и хукна след топката, политнала към водата.

Чък влезе в колата.

– Готино хлапе. Знаеш ли? Когато бях на неговите години, никога не съм имал топка... Не съм имал нищичко.

– Искам да се махна! – каза рязко Мег. – Чуваш ли? Ще се махна!

Чък вдигна бележката от Екзекутора, прочете я и погледна към Мег.

– Искаш ли да останеш жива, миличка? – попита той.

Тя сякаш се смали и се отдръпна още повече от него.

– Искаш ли да ти го прочета дума по дума? – продължи той. – О'кей, той е луд. Нямах късмет. Може би аз също. Изчезвай, ако така си решила, но няма да стигнеш далече. Да се хванеш с откачен индианец не е шега работа. Така че, ако искаш да се махнеш, давай, но първо си задай въпроса докъде ще стигнеш? Добре, да речем, че се добереш до Маями. Какво му е хубавото на Маями, ако си с нож в червата или с куршум в черепа? – Той потупа писмото. – Прочете го, нали? Задай си същия въпрос: искаш ли да останеш жива?

Мег в ужас повдигна косата си. Колебаеше се.

– Не можеш да ме уплашиш! Хич не ми пука! Изчезвам!

Чък започна да си чопли носа.

– Виж к'во! Втръсна ми... изчезвай... махай се! Разкарай се, по дяволите, от тая кола, но запомни едно нещо, което няма да...

Тя го изгледа.

– Няма да купя нито едно цвете за погребението ти. Заклучи той.

– Привет, мистър!

Момчето отново беше дошло.

Чък му се ухили.

– Искате ли още един удар, мистър?

Чък погледна към Мег.

– Изчезвай!... Аз си имам компания.

Той слезе от колата, взе топката и я ритна високо във въздуха. После се затича с детето към морето. Когато топката падна, момчето я догони, след това Чък я грабна и пак я ритна към морето.

Мег ги гледаше.

Самотата, страхът, неспособността ѝ да се оправя занаят самата и без пари я задържаха в колата.

Тя седеше все още там, когато Чък свърши играта и се приближи бавно към автомобила.

* * *

Половин миля дългият низ от сергии покрай брега представляваше градския пазар: там се продаваше всичко от местните поминъци, като се започне от бананите и портокалите и се свърши с костенурките, скаридите и сунгерите. Всяка сергия имаше ярък шарен навес. Повечето от продавачите бяха индианци.

Поук Тохоло стоеше зад сергия с портокали. Тя беше собственост на един индианец на име Джъпитър Луси.

Луси беше дребен веселяк, който мразеше богатите и полицията, но имаше достатъчно ум в главата, за да стои настрана от неприятностите. Смятаха го за най-сигурния човек на брега, тъй като никога не задаваше въпроси и не се интересуваше от работата на другите. Когато Поук отиде при него да търси работа без заплащане, Луси мигновено взе решение. Познаваше бащата на Поук. Знаеше, че Поук е размирник. Знаеше също, че никога не би търсил работа без заплащане, освен ако не се крие от нещо. Затова се съгласи без колебание.

Когато двете цивилни ченгета най-напред стигнаха до сергията на Луси, той им представи Поук.

Детективите знаеха, че задачата им е непосилна. Те се търтриха половин миля в жегата, спираха пред сергиите, задаваха въпроси и записаха имена, но това си беше чиста загуба навреме.

– Братовчед ми – обясни Луси със щастлива усмивка, която откри два реда златни зъби. – Много добро момче като мен И сме от един род – Луси. Той е Джо, а аз съм Джъпитър.

Детективите записаха имената им и продължиха, защото ги очакваше още много работа.

Луси и Поук размениха усмивки.

Но детективът Макс Джакъби, чиято задача беше да провери всички мотели, има по-голям късмет.

Мисис Бърта Харис не обичаше полицаите. Преди около трийсет години я бяха хванали да краде от един супермаркет и тя никога нямаше да забрави как се държа с нея ченгето, което я пипна. Ето защо, когато Джакъби пристигна в Уелкъм мотел, тя реши да бъде колкото се може по-жестока.

Както винаги Бърта дъвчеше хамбургер. Обичаше хамбургерите така, както ги правеше старият Сам: повече лук, отколкото месо, но призоваваше, че в повечето случаи ядяха боклуци.

– Търсим един индианец – каза Джакъби без особена надежда. – Около двайсет и пет годишен, гъста черна коса, висок, с риза на цветя и тесни панталони. – Беше го казвал вече поне трийсет пъти без никакъв

резултат, но имаше търпение... полицейска работа. – Отсядал ли е такъв мъж при вас?

Бърта прикри с ръка устата си и се оригна.

– Я повторете – какво беше?

Джакъби повтори.

Бърта се замисли Миризма на лук лъхаше в лицето на Джакъби.

– Идват много хора – каза тя най-накрая. – Идват, отиват си. Ако помня всеки, ще направя състояние само от показване по телевизията, не е ли така?

– Това означава ли, че много индианци отсядат тук?

Джакъби усети, че няма да е лесно с тая стара дебела кучка.

Бърта отхапа от хамбургера, задъвка и се загледа някъде покрай Джакъби.

– Не... не бих казала.

– Много е важно – каза рязко Джакъби. – Разследваме убийство. Питам ви отсядал ли е при вас млад индианец?

Бърта извади парче месо, което беше влязло между задните й зъби, с помощта на малкия пръст.

– Не знам за никакво убийство – това си е работа на полицията.

– Питам ви: имало ли е тук индианец напоследък?

Убийство!

Изведнъж тя загуби самообладание. Колкото и да се опитваше да се държи неотзивчиво, разбра, че нещата са сериозни.

– Да. Имаше един индианец.

На Джакъби му бяха нужни десет минути, за да измъкне описание от нея, но когато го получи, то така съвпадна с външността на мъжа, когото търсеха, че той едва съдържа вълнението си.

– Регистрира ли се?

– Всеки трябва да се запише – изтъкна добродетелно Бърта и му подаде парцаливата тетрадка.

– Хари Люкон? Това неговото име ли е?

– Да.

– А тези двамата: мистър и мисис Джак Алън?

– Много мили млади хора. Дойдоха заедно с него с колата.

– Бунгала 4 и 5... така ли? Бърта се прозя.

– Да.

– Ще използвам телефона.

– Чувствайте се като у дома си – рязко отвърна Бърта.

Джакъби се обади на Бътлър в участъка. Бътлър го изслуша и каза,

че ще изпрати инспекторите от отдел „Убийства“ веднага в мотела.

– Поогледай се добре Макс... тук има нещо.

Джакъби затвори телефона.

– Не казвайте, нищо – подхвърли с отвращение Бърта. – Само не ми казвайте, че ченгетата ще накачат тук като пчели на мед.

Джакъби се засмя.

– Меко казано, мисис Харис.

* * *

По това време луксозният бар на Клуб 50 беше празен.

Лепски завари Бока Тохоло сам. Той спокойно нареждаше маслини, солени бадеми и други подобни в кристални чинии, за да са готови за върховия момент след няколко часа.

Бока Тохоло беше нисък, слаб, с прошарена коса и черни лъскави като мъниста очи. Когато видя Лепски да влиза в слабо осветеното помещение, той остави тенекията с осолените бадеми и сбръчканото му тъмно лице стана безизразно. Познаваше полицаите от пръв поглед. Самият факт, че полицаи може да дойде тук, при богоизбраните, му подсказва, че има нещо сериозно. Но съвестта му беше чиста и той погледна Лепски без да трепне.

– Вие ли сте Тохоло? – попита полицаят.

– Да, сър... така се казвам – отвърна тихо старият човек.

– Аз съм Лепски... от полицейския участък. – Той се покачи на едно от столчетата. Опря лакти на излъскания плот на бара и погледна индианца изпитателно, но без капка враждебност.

– Да, сър.

– Говорих с мистър Хансън. Паметта му не е много добра. Помислих си, че може вие да ми помогнете.

Старецът напълни нова чиния с бадеми.

След кратка пауза Лепски продължи:

– Попитах мистър Хансън дали някога тук е работил млад индианец, около двайсет и три годишен, с гъста черна коса. Мистър Хансън не можа да се сети. Вие можете ли да ми кажете нещо?

– Да не говорите за сина ми, сър?

На Лепски и през ум не му беше минало, че нещата може да са толкова прости.

– Синът ви ли? Той тук ли работи?

Старецът поклати глава.

– Започна много добре. Идеален е за барман, по-добър и от мен.

Има талант, но мистър Хансън реши, че е много млад, и го уволни.

Лепски погледна индианеца изпитателно. Направи му впечатление смразяващата омраза в очите му.

– А сега къде е синът ви?

– Не знам, сър. Напусна града. Не съм го виждал от четири-пет месеца. Надявам се, че си е намерил добра работа в някой бар. Бива го.

– Колко време работи тук, преди мистър Хансън да реши, че е твърде млад?

– Колко ли? Ами около девет седмици.

– Освен мистър Хансън някой друг смяташе ли, че е прекалено млад?

– Не, сър, никой не се е оплаквал от сина ми.

Лепски се замисли и задъвка палеца си.

– Имало ли е някакви недоразумения между мистър Хансън и сина ви? – попита той накрая.

– Това не е моя работа, сър.

„Ударих на камък“ – помисли си Лепски.

– Разкажете ми за сина си, Тохоло. Защо не ви пише? Не се ли разбирахте?

Тохоло гледеше надолу в тъмните си, слаби ръце.

– Синът ми някакви неприятности ли има, сър?

Лепски се поколеба. После реши да играе с открити карти. Рискуваше да му се затръшне вратата в лицето, но можеше и да извади късмет.

– Чувал ли си за Екзекутора?

Тохоло вдигна поглед и го изгледа.

– Да, сър.

– Знаем, че убиецът е индианец – започна Лепски внимателно. – Убил е двама членове на този клуб и една жена, свързана с друг член на клуба. Той е луд. Трябва да го открием, преди да е убил някой друг. Знаем, че е млад. Търсим някаква следа. Затова ви питам – що за човек е вашият син?

Лицето на стареца стана пепеляво.

– Мислите ли, че синът ми може да извърши това, сър?

– Не съм казал такова нещо. Но трябва да проверим. Търсим душевноболен индианец, който, изглежда, е бил добре запознат с членовете на клуба. Какво точно се е случило между Хансън и сина ви?

По лицето на Тохоло се изписа отчаяние. Той взе една чаша и започна да я лъска. Лепски видя, че ръцете му треперят.

– Не знам нищо, сър. Мистър Хансън мислеше, че синът ми е

твърде млад, за да работи тук.

– Имате ли снимка на сина си?

Тохоло замръзна. Остави чашата и се насили да вземе друга.

– Не, сър. Ние, индианците, рядко се снимаме.

– Какви бяха отношенията на сина ви с членовете на клуба?

Като наблюдаваше стареца, Лепски разбра, че тези въпроси го съкрушават.

Ако продължава по същия начин, нещо може да излезе наяве.

– Какво питахте, сър? – гласът му беше дрезгав.

Лепски повтори въпроса си.

Тохоло като че ли трепна.

– Надявах се, сър, че синът ми ще привикне с изискванията, на които трябва да отговаря един добър слуга, но понякога му беше трудно.

Лепски премисли внимателно думите му.

– Искаш да кажеш, че синът ти е смятал непоносими тези богати дърти мижитурки?

Тохоло изглеждаше шокиран.

– Не, сър... нищо подобно. Синът ми е млад. Младите... – Той сиря и направи безпомощен жест.

Лепски съжали стария човек. Прозря опита му да бъде предан на сина си.

– Някога имал ли е неприятности с полицията? Черните му като мъниста очи широко се отвориха.

– Слава Богу не, сър.

Лепски замълча и после попита:

– А някакви други неприятности?

Тохоло сложи на бара чашата, която лъскаше, загледа я и Лепски се почувства неудобно от тъгата, изписана на лицето му.

След дълго мълчание повтори въпроса си. – Синът ми има труден характер, сър – гласът на Тохоло бе приглушен. – Създаваше ни грижи и въкщи. Наложил се да извикам нашия лекар. Той говори с Поук, но... с младите хора трудно се Оправя човек днес.

– Кой е вашият лекар?

– Моят лекар ли? Но какво се е случило? – доктор Уоники.

Лепски извади тефтера и си записа името.

После се наведе напред и погледна Тохоло право в очите.

– Синът ви болен ли е, мистър Тохоло?

Старецът изведнъж се свлече на един стол и покри лицето си с ръце.

– Да, Господ да ни е на помощ. С майка му... да, може би.

ШЕСТА ЧАСТ

Докато полицаите от отдел „Убийства“ систематично претърсваха двете бунгала в Уелкъм хотел, Лепски се върна с колата в участъка.

С включена сирена той се носеше по оживения булевард и си представяше, че е Джим Кларк в последната отсечка от състезанието. Най-обичаше да се врязва между ролсовете, бентлитата и кадилаците на богатшите. Гледаше как гладките лъскави коли се отдръпват панически встрани на пътя, когато шофьорите чуеха сирената. Той профучаваше покрай богатшите с тлъсти морави лица и с безупречни дрехи и се хилеше с вълча усмивка. Това беше – си мислеше, докато задминаваше полупарализиран собственик на сребрист ролс – компенсация за отегчителния ужасен труд, с който се бе нагърбил като полицаи.

Трябваше да полага неимоверни усилия, за да не се подаде през прозореца на колата и да изкрещи: „Всички ви изпреварих!“ , докато се носеше надолу по булеварда.

Пристигна пред участъка и влетя през портала в двора. Спря сирената, избърса лице с опакото на дланта и бързо слезе от колата. Пресече тичешком двора, изкачи стълбите и изведнъж усети колко е уморен.

Спря за момент и се замисли. Сети се, че не се е прибирал у дома от две нощи и от петдесет и осем часа не е помислял за жена си. Осъзна, че е спал само четири часа, откакто я остави, и то на ниското легло на колелца в участъка.

После тръшна глава и продължи да се изкачва по стълбите. Влезе в стаята, където сержант Чарли Танър се занимаваше с текущите задачи.

– Чарли! Сети ли се да се обадиш на жена ми? – попита, изправен пред бюрото му.

– Как бих могъл? – отвърна Танър малко рязко. – Не стана нужда да ѝ се обаждам. Тя ми се обади! Трябва да говориш с нея, Том, подпали ни телефоните!

– Разбирам – Лепски прокара пръсти през косата си. – Звучеше ли ти преуморена?

Танър се замисли, дъвчейки химикалката.

– Не знам какво имаш предвид под преуморена – каза накрая, – но на мен ми прозвуча като раздразнена тигрица.

Лепски затвори очи, после ги отвори.

– Виж какво, Чарли, бъди приятел! Обади ѝ се и кажи, че работя

непрекъснато. Ще ми направиш ли тази услуга?

– Не – каза твърдо Танър, – не искам да ми се спукат тъпанчетата.

Лепски така изсумтя, че би подплашил дори и бик.

– Кой го е грижа за проклетите тъпанчета? Обади й се! Аз не се ли обадох на жена ти, когато беше закъсал, а? Не се ли обадох?

Танър се оклюма. Спомни си онзи ужасен случай, когато беше с една сладка блондинка и Лепски с безсрамната си лъжа спаси брака му.

– Това е изнудване, Том!

– Добре, продължавай да си попълваш обвинителните актове – изръмжа Лепски. – Обади й се и замажи положението. – После тръгна към стаята на детективите.

След няколко минути докладваше на капитан Теръл. Там беше и Биглър.

– О'кей, Том, отиди да говориш с този лекар... как се казваше? Уоники? Ако това момче е толкова болно, колкото си мисли баща му, то е най-вероятният извършител. – Теръл се обърна към Биглър. – Изпрати някого в къщата на Тохоло. Може да се намери снимка, а също отпечатъци от пръсти. – Той стана. – Аз ще отида в Клуб 50 и ще говоря с някои от членовете.

Лепски тръгна надолу по стълбите и когато мина покрай Танър, видя, че онзи френетично размахва телефонната слушалка.

Лепски спря рязко.

– Какво има?

– Жена ти.

Само един поглед върху напрегнатото лице на Танър бе достатъчен за Лепски, за да почувства спазъм в стомаха. Той се поколеба, после сграбчи слушалката.

– Карол? Точно мислех да ти се обадя, скъпа! Но в момента съм много ядосан и съм затънал до гуша в работа. Ще ти се обадя по някое време. О'кей?... О'кей? Трябва веднага да тръгвам!

– Лепски!

Гласът на съпругата проби мозъка му сякаш с куршум.

Той примигна и се предаде.

– Да... да, как си, скъпа? Щурам се като черен дявол... Искам да кажа, че съм зает, мила!

– Лепски, престани да се вайкаш и ме слушай!

Той се облегна на бюрото на Танър и си разхлаби връзката.

– Казах ти... Съжалявам. Спал съм само 4 часа, откакто не сме се виждали. Аз... По дяволите! Зает съм!

– Ако дори и за момент мислех, че не си бил, не си и няма да бъдеш зает, щях да се разведа с теб. А сега престани да се оплакваш и ме остави и аз да кажа нещо!

Лепски се опита да пробие с пръсти дупка в бюрото на Танър и почти успя.

– Слушам.

– Току-що се видях с Мекситейбъл Бесинджър.

– Даде ли още една бутилка от уискито ми?

– Престани да мислиш за твоето пиене. Мекситейбъл казва, че точно този индианец е Екзекутора! Казах ти, но ти не ме послуша. Тя...

– Момент... Даде ли й бутилка от проклетото уиски?

– Лепски, колко пъти ще те моля да не говориш вулгарно?!

Изречението на Лепски така стресна сержант Танър, че той инстинктивно посегна към аптекката.

– Добре. И какво ти предсказва дъртата пияндура?

– Не я наричай така! Ако бях на твое място, щеше да ме е срам да се изразявам по този начин за възрастната жена.

Той изръмжа като кола, която се мъчи да потегли със спукана гума.

– Какво беше това? – Карол се сепна, макар че бе свикнала със звуците, които издаваше мъжът ѝ. – Добре ли си, Лепски?

– Не знам.

– Понякога се притеснявам за теб. Изглежда, не можеш да се концентрираш, а това е важно, ако искаш да станеш сержант.

Лепски изтри потта от челото си.

– Да... Права си. Продължавай... Концентрирах се.

– Слава Богу! Мекситейбъл каза... сигурен ли си, че слушаш?

Лепски стъпка собствения си крак с такъв гняв, че страшно го заболя. Когато започна да подскача на един крак, Танър, който не отлепяше око от него, го изгледа смаян.

– Да, слушам – потвърди с крак във въздуха.

– Тя каза, че трябва да търсиш Екзекутора при портокалите.

– При кого? – изкрещя Лепски.

– Недей да крещиш, просташко е. Каза, че трябва да го търсиш при портокалите. Вижда го в кристалната топка.

– Така ли? При портокалите? – Лепски пое така мощно дъх, че можеше да накара прахосмукачка „Хувър“ да позелене от яд. – Е, това вече е нещо. Не би могла да сбърка с такова предположение, нали? Целият проклет район бърка от портокали! Тя победи, нали? И за награда не грабна ли още една бутилка от уискито ми?

– Предавам ти какво ми каза! Първия път се оказа права, но ти не ѝ повярва. Това е втората улика. Мисли, Лепски!

– О'кей, скъпа, ще мисля. А сега трябва да вървя.

– Опитвам се да ти помогна да се издигнеш.

– Разбира се... да... да, благодаря! – Той замълча и после продължи. – Не отговори на въпроса ми дали тази стара врачка взе друга бутилка от уискито ми?

Последва дълга пауза, после Карол каза с леден глас:

– Има моменти, Лепски, когато си мисля, че мозъкът ти е миниатюрен. – И затвори телефона.

Лепски също затвори и погледна към Танър.

– Някога жена ти да ти е казвала, че мозъкът ти е миниатюрен, Чарли?

Танър го зяпна.

– Защо? Тя изобщо не знае тази дума.

– Разбирам. Ти си щастливец. – Той хукна надолу през три стъпала и се метна в колата.

* * *

Горещото следобедно слънце вече не огряваше раи-раните навеси на сергиите за плодове и се бе спуснало към кея. Пазарът бе към края си. Имаше само няколко скитници, които се надяваха да купят евтини плодове и все още обикаляха сергиите, но като цяло пазарният ден бе приключил.

Джъпитър Луси беше отишъл до близкия бар да пийне една бира, а Поук седеше на сергията. Денят се случи добър и само няколко кашона с портокали бяха останали.

Чък излезе от сумрака и застана пред тезгяха. Двамата се изгледаха. Бляскавите черни очи на индианеца и малките неспокойни очи на Чък огледаха кея, после Чък пристъпи напред.

– Взех ги: петстотин долара!

– Тя добре ли е?

Чък кимна.

Поук започна да тегли портокали, за да печели време.

– Утре ще е заета. – Той свали един голям портокал и потърси по-малък. – Пет телефона.

Чък престана да диша.

– Пет телефона... пет?

– Две хиляди и петстотин долара. Инструкциите как да ги събере са

на дъното на сака...

Чък кимна. После огледа кея наляво и надясно и когато се увери, че никой не го гледа, пхна нещо в ръката на Поук.

– Нали така: триста и петдесет за теб и сто и петдесет за мен.

– Да.

Чък взе сака с портокалите и си тръгна.

След малко Луси дойде. Двамата с Поук започнаха да разглюбяват сергията.

До следващото утро!

* * *

Когато капитан Теръл влезе с колата в предния двор на Клуб 50, с радост видя Родни Бранзънстейн, който тъкмо слизаше от ролса.

Бранзънстейн бе един от основателите на клуба. Освен че беше отличен бриджър, беше и отличен адвокат.

Те си стиснаха ръцете.

– Какво правиш тук, Франк? Само не ми казвай, че се присъединяваш към този мавзолей.

– Нужна ми е информация – каза Теръл.

– Тogaва си попаднал точно на когото трябва. – Бранзънстейн се усмихна. – Ела да пийнем по нещо.

– Предпочитам да поговорим в суперската ти кола. Басирам се, че в този мавзолей, както ти го нарече, са малко чувствителни към полицейските визити.

– Може би си прав.

Бранзънстейн отвори вратата и седна.

– Хубава кола: телевизор... телефон... климатик... барче... идеална кола – констатира Теръл, който се настани до него.

– Знаеш как е... символ на общественото положение. Бих предпочел да карам ейвис, но то е част от лукса. Какво те води насам, Франк?

Теръл му разказа.

– Поук Тохоло? Да, спомням си: хубав и правеше едни от най-хубавите коктейли с мартини в града. Бедата беше, разбира се, че „старата малка“ Хансън не може да си държи ръцете зад гърба и момчето трябваше да си отиде.

– Така и предположих. А как се отнасяха към него останалите членове на клуба... освен Хансън?

Бранзънстейн сви рамене.

– Деведесет процента не вярват, че някой може да не е бял и да не

е маймуна. Аз самият харесвам индианците семиноли. Но за по-голямата част от членовете на клуба те са маймуни, които са длъжни да им изпълняват поръчките.

– Тохоло имал ли и някога неприятности с мисис Дънк Браулер?

– Мисля, че да – каза Бранзънстейн и присви очи. – Разбира се, тя беше ужасна дърта кучка. Единственото, за което мислеше, бяха кучето и бриджът. Спомням си, че тогава играех на друга маса... беше преди около три месеца... а може и повече... забравил съм. Както и да е, Тохоло сервираше напитки и мисис Б. Му каза да изведе кучето навън да пишка. Тохоло ѝ обясни, че не може да остави бара. Чух всичко. Може би не се държа сервилно, както очакваше мисис Б. В крайна сметка тя го нарече негър.

– След това какво стана?

– Останалите трима играчи казаха на Тохоло да не бъде безочлив и да изведе кучето... и той го изведе.

– Кои бяха?

– Ридъл, Маккуин и Джеферсън Лейсли.

Теръл се замисли.

– Това очертава една схема, нали? – каза най-накрая. – Маккуин, Ридъл, любовницата му и мисис Браулер са мъртви. Бих искал да говоря с Джеферсън Лейсли.

Бранзънстейн кимна.

– О'кей. Той е един от специалните ни членове. Има стая в клуба. Искаш ли да те представя?

– Чудесно!

Но когато Бранзънстейн попита портиера дали мистър Лейсли е там, се оказа, че е излязъл преди около половин час.

Нито Бранзънстейн, нито Теръл можеха да предположат, че в този момент Джеферсън Лейсли панически прикрепва плик с петстотин долара под телефонния автомат в чакалнята на железопътната гара.

* * *

Мег едва ходеше, когато влезе в препълненото фойе на второкласния хотел „Екселсиор“.

Снощи Чък ѝ беше казал, че следващата сутрин ще трябва да прибере пет плика от пет различни телефонни кабинки.

– Така е, щом потече големият мангиз. Така е, когато си направил велико откритие. Знаеш ли какво ще рече това?

Мег седеше на леглото и гледаше орфания килим. Не каза нищо.

– Да не са ти запушени ушите, малката?

Заплахата в гласа му я накара да вдигне глава.

– Какво откритие? – попита тя незаинтересовано.

Чък кимна с одобрение:

– Правиш откритие като онзи Колумб или как му беше името... стигаш до Обетованата земя... сбъдват се мечтите ти!

Тя погледна през отворения прозорец към небето с розови облаци, които със залязването на слънцето поляка-лека ставаха пурпурни...

– Ти като Колумб ли си?

– Да. Като него – захили се Чък. – Всеки в тоя проклет свят си търси късмета, а ти си ударила джакпота. Защото аз съм твоят късмет!

Мег продължаваше да се взира в облациите, които се обагриха в кървачервено от лъчите на залязващото слънце.

– Така ли било? Значи аз поемам всички рискове, давам ти парите, а ти си ми бил късметът?

Чък запали друга цигара.

– Лошото е, че нямаш нищо в главата си, освен една празна дупка. Трябва да си щастлива с моя ум. Утре ще отидеш в пет телефонни будки и ще вземеш от всяка по петстотин долара. Колко прави това? Хайде де... кажи?

– Какво ме засяга? – каза Мег и сви рамене. – Защо ми досаждаш?

Чък замахна.

Мег се озова по гръб на леглото, бузата ѝ пареше от шамара.

– Кажи ми – викна той злобно. – Кажи ми колко прави това?

Тя се хвана за бузата и продължи да го гледа. Отпечатъци от пръстите му се появиха върху бледата ѝ страна.

– Не знам и не ме интересува – отвърна тя и затвори очи.

Втори шамар отметна главата ѝ.

– Казвай колко мангизи са, малката?

Тя лежеше и трепереше със стиснати очи.

– О'кей, о'кей, щом си толкова тъпа! – Чък беше отвратен. – Знаеш ли к'во? Писна ми от тебе! Нямаш никакви амбиции. Утре ще прибереш две хиляди и петстотин долара! И после се махаме накъдето ни видят очите! С толкова много пари ще бъдем осигурени!

Мег изведнъж разбра какво и казва и какво означава това и почувства малка надежда.

– А той? – отвори очи.

– А, значи все пак имаш нещо в главата – Чък кимна с престорено възхищение. – Знаеш ли, това е първото умно нещо, което казваш,

откакто те намерих.

„Намерил ме?“

Мег гледаше мръсния таван. Намерил ме... като изгубено куче... или бездомно коте. Да. Точно такава беше... загубена.

– Ще престанеш ли да се държиш като тъпачка и ще ме слушаш ли?

Беше хубаво да лежи в леглото и да усеща нощния бриз, който нахлуваше през отворения прозорец, по парещото, наранено лице. Нямахше нужда да прави никакви усилия. Дори и да слуша грубия глас на Чък не изискваше никакви усилия.

– Този индианец е луд... той е ненормален – продължи Чък. – Никога не съм ти го казвал, но той щеше да ме убие. Първия път... помниш ли? Когато отидохме да плуваме.

Защо я занимава с тия неща? – учуди се тя. – Да не е нещо ново? Тя вече му беше казала, че е луд.

– Така значи, той е откачен – Чък не спираше да говори, – но е измислил начин да спечели бързо пари, а на нас това ни трябва. Затова съм при него, но щом вземем мангизите... две хиляди и петстотин долара... ще го разкараме.

Мег си спомни за вкъщи. Изведнъж пред нея ярко изплуваха образите на майка ѝ и баща ѝ, които седят в стария хол и гледат телевизия. Виждаше безформеното тяло на майка си, потънало във фотьойла. Баща ѝ имаше навика да си повдига с език протезите и да ги намества с отчетливо щракане. Майка ѝ винаги сваляше пантофите си, когато гледаше телевизия: краката ѝ бяха големи и мазолести.

– Виж какво, малката!

Гласът на Чък внезапно я върна в мрачната стая с петната от влага по стените и с шума от кея, който нахлуваше през отворения прозорец.

– Слушам!

– Щом приберем мангизите, взимаме колата и изчезваме! Нищо не може да ни направи! Две хиляди и петстотин долара!

Тя си спомни какво ѝ беше казал Чък:

„Да се захванеш с откачен индианец не е шега работа. О'кей, да кажем, че се добереш до Маями? Какво му е хубавото на Маями, ако си с нож в червата или с куршум в черепа?“

В този момент тя престана да се страхува от смъртта, от болката, от полицията или от каквото и да било.

Какво значение имаше? Какво, по дяволите, изобщо имаше значение?

Фойето на хотел „Екселсиор“ беше пълно с туристи, които

търпеливо като овце очакваха да дойде автобусът и да ги закара до още по-долнопробен хотел с още по-гръмко име.

Никой не обърна внимание на Мег, когато отиде до телефонните кабини. Кабина 3 беше свободна. Тя отвори вратата, влезе вътре и напипа плика под автомата. Отлепи го и го прибра в чантата. Дори не се престори, че набира номер. Предпазливост! Вече просто не й пукаше.

После излезе от хотела и пресече булеварда. Усети как слънцето пари лицето ѝ.

Влезе в буика, отвори чантата и пушна плика върху коленете на Чък. – Никакви проблеми?

Тя го видя, че гледа към хотела. Очите му се стрелкаха като на заек в капан. Той се притесняваше. Беше уплашен, а на нея не ѝ пукаше. Това я издигаше една степен над него. Мег триумфираше. Видя го как разкъса плика, преброи парите – бързо въздъхна, като усети неговия страх, алчността му, липсата на зрялост. Мисълта за безмислието на връзката им я притисна като мъртвешки саван.

– Сега железопътната гара – каза Чък. – Телефонна кабина 8. Там не мога да паркирам. Ще обикалям с колата и щом свършиш, ще те взема.

Той караше по страничните улици, за да избегне задръстването, а Мег седеше неподвижно с ръце между коленете и гледаше безцелно през мръсното предно стъкло на колата.

– О'кей, малката!

Мислите ѝ бяха далеч от тук и едва когато Чък грубо я разтърси за рамото, тя излезе от трансa, който я бе върнал към сигурността на миналото.

Отиде на гарата и взе да си отваря път между хората към кабина 8. Прибра илика, сложи го в чантата и излезе.

След около минута буикът намали, тя се качи и Чък потегли.

– Никакви проблеми?

Тя отново погледна потното му лице и бързото движение на очите му.

– Не.

Той подсвирна тихо.

– Господи! То било като да береш череши.

Стигна до един паркинг и сирия.

– Дай го.

Мег му подаде илика и докато той го отваряше, тя гледаше лъскавите скъпи коли, които минаваха покрай тях. Гледаше угоените лица:

жените с техните ужасни шапки, мъжете със спукани капиляри, все едно паяжина по лицата. Хора, които имат сигурност. Това ли означаваше сигурността: големи коли, дебели тела, морави лица и шапки с цветя.

– Вече са хиляда долара – каза Чък и пъкна илика в жабката. – Нали ти казвам... златна мина!

Тя кимна. Почти не чу какво й казва.

Извади от джоба си листа, който Поук му беше оставил на дъното на сака.

– Тръгваме... В хотел „Адлон“! Третата пресечка вдясно, нали?

– Не знам.

– К'во знаеш изобщо? – озъби се Чък. – Само аз ли ще мисля?

След десет минути Мег излезе от „Адлон“ и изчака да дойде буикът. Тя се качи и Чък потегли, като се оглеждаше неспокойно.

– Проблеми?

– Не.

– Тоя хитрец умно го е измислил! – Чък спря колата на друг паркинг и отвори плика.

– Хиляда и петстотин – изломоти той. – Още толкова и изчезваме. – После погледна листа. – Сега аерогарата, кабина С. После автобусната спирка на Грейхаунд. Кабина 6.

Чък спря на паркинга близо до входа.

– Побързай, малката. Ще те чакам тук.

Тя бързо пресече асфалта и влезе в препълнената чакалня на летището. Пет пари не даваше дали някой я гледа. Отиде до телефоните. Един мъж точно излизаше от кабина С. Той я погледна и тя прочете неодобрение в очите му. Беше на средна възраст, с добре оформено шкембе и безупречно облекло Мег ненавиждаше този тип консервирани еснафи. Тя профуча покрай него и влезе в кабината. Дори не си направи труда да затвори вратата, нито пък да се огледа дали мъжът я наблюдава.

Пипна под телефонния автомат и усети метала. Замръзна и опипа отново. Нямахме никакъв илик! Бързо погледна през рамо към остъклената врата. Нямахме грешка. Кабина С.

– Ще използвате ли телефона или сте се подслонили от дъжда? – попита саркастично един мъж.

Поредният старомоден и лъскаво облечен тип с голямо шкембе – помисли си Мег. Господи! Как ненавиждаше тия преуспели негодници със самодоволните им всезнаещи физиономии!

Тя тръгна бързо към буика и влезе вътре.

– О'кей? – попита Чък и включи двигателя.

– Не.

Той включи на скорост.

– К'во значи не?

– Кабина С, нали?

– Да... добре ме чу.

– Нямахте нищо.

Лицето на Чък се озлоби.

– Да не се опитваш да ме преметнеш, тъпа кучко?

Тя хвърли чантата на коленете му.

– Ето! Иди и провери сам. Няма нищо в кабина С.

Чък бутна обратно чантата ѝ.

– Върни се и ги прерови всичките Трябва да има някаква грешка.

– Ти иди.

Той я удари с юмрук по коляното. Прониза я силна болка. Тя се преви и стисна с ръце крака си.

– Иди и провери! – изръмжа той.

Мег излезе от колата и се върна в чакалнята. Почти куцаше от болка. Повечето от кабините бяха заети. Вече не ѝ пукаше какво ще стане. Отваряше вратите независимо дали имаше някой или не, избутваше човека настрана, проверяваше под телефонния автомат и влизаше в следващата. Тебеширеното лице и втренченият поглед заглушаваха всякакъв протест.

За по-малко от пет минути провери всички будки. Хората я зяпаха.

В последната кабина имаше огромен мъж с шапка от туид и с малка лула между зъбите. Той се облегна на стената, докато Мег се наведе, за да провери под автоматата.

– Да не си загубила нещо, пиленце? – попита я с широка усмивка.

– Не и тебе, откачалка такава. – Обърна се и забърза към буика.

– Нищо – каза, щом влезе в колата.

– По дяволите! К'во е станало? Мислиш ли, че някой сульо ги е свил преди тебе?

Мег потърка коляното, което продължаваше да я боли.

– Не знам.

– Само това ли ще кажеш? – изръмжа Чък. – Става дума за петстотин долара!

Подкара към автобусната спирка на Грейхаунд. Докато караше, си мърмореше под носа и от време на време удряше с юмрук волана.

– Хич не ти пука, нали? Глупава, тъпа кучка!

Мег мълчеше. Тя се облегна назад и заратрива коляното си с

отчаян поглед.

На спирката на Грейхаунд Чък видя, че е невъзможно да паркира. Той спря, наведе се напред през Мег и отвори вратата.

– Кабина 6... тръгвай! Аз ще се върна.

Мег слезе от колата и влезе в претъпканата чакалня, а Чък потегли.

В кабина 6 имаше едно момиче и Мег трябваше да изчака. Момичето беше с каменно изражение на лицето. Косата му – дълга и руса, с дълги заострени нокти. Дрехите му бяха скъпи, а на пръстите на ръката, която размахваше, докато говореше, имаше три диамантени пръстена.

Момичето продължаваше да говори, а Мег го наблюдаваше. След малко и то забеляза Мег и намали ръкомахането.

Имаше нещо в спокойствието, в мръсния пуловер и в провисналата дълга коса на Мег, което смути момичето. Най-накрая то затвори, излезе навън и като мина покрай Мег, я заобиколи.

Мег влезе в кабината, където ухаеше на скъп парфюм. Взе плика и излезе.

Младеж в жълт пуловер с поло, спортен панталон и с дълга коса, която се спускаше до яката, ѝ се усмихна до ушите.

– Съкровище ли търсите? – попита той.

Преди такова момче би я развълнувало. Сега в него виждаше само секса и неприятностите.

Изгледа го със смразяващо безразличие и отмина. Знаеше, че такъв мъж – чист, заможен, романтичен, хубав – не е за нея. Като го отмина, сякаш умря.

Даде плика на Чък и той преброи парите.

– Две хиляди – промърмори след кратко мълчание. Прибра плика в жабката. – Ще свършат работа. Изчезвае оттука, малката. По-добре две хиляди, отколкото нищо. Ще се върнем, ще си приберем багажа и тръгваме за Лос Анжелос.

Докато той караше към Парадайз Сити, Мег гледеше през прозореца колите, къпещите се, които се забавляваха на плажа, сергиите с плодове на брега.

Чък взе пликовете и ги прибра под ризата си.

– Хайде... да стягаме багажа. – В гласа му се прокрадна нервна нотка. Той си погледна часовника. Беше 12.45. Изкараха една дълга сутрин. След половин час вече сяха да се движат по магистрала 25: Бел Глейд, Уидън, Бъкингам, Нокът, после магистрала 17.

Две хиляди долара – по-добре от нищо.

Тръгнаха по кея, после по вонящата алея и стигнаха до тяхната

къща. Дебелият индианец седеше зад бюрото. Усмихна им се, когато тръгнаха нагоре по стълбите.

Две хиляди долара! Плюс колата! – мислеше си Чък, докато вървеше след Мег. – Откаченият индианец нямаше как да се оплаче в полицията, че са му откраднали колата. Веднъж да тръгнат, ще се отърват от него и то с две хилядарки!

Мег спря на площадката.

– Хайде, давай... върви! – бутна я нервно Чък, мина пред нея и отвори вратата.

Поук Тохоло седеше на леглото и ядеше портокал.

Чък застана на вратата като истукан, а Поук изплю семка на пода.

– Колко събра? – попита той. Черните му очи искряха.

* * *

Докато Мег чакаше момичето с диамантените пръстени да свърши телефонния разговор на автобусната спирка на Грейхаунд, капитан Теръл най-накрая реши, че индианецът Поук Тохоло е Екзекутора.

Той сложи и последния рапорт на бюрото, бутна стола назад и запаля лулата.

– Това е нашият приятел! – каза на Биглър. – Остава да го открием.

До това решение стигна, след като прочете рапорта на отдел „Убийства“. Хората не само бяха намерили отпечатъци от пръстите на Поук в Уелкъм мотел, които съвпадаха с взетите от малката стаичка при родителите му, но също откриха и безспорни следи, че под матрака в бунгалото на мотела е имало пушка. По провиснатия матрак все още личаха отпечатъците и смазката.

Освен всичко това описанието, което направи мисис Бърта Харис, изцяло се покри с това на доктор Уоники.

Доктор Уоники бе над осемдесетгодишен и със слабо зрение. Лепски доби впечатление, че и умът му беше отслабнал. За малки неразположения все още го биваше и индианците семиноли ходеха при него, защото и прародителите им са ходили.

– Поук не е лошо момче – каза той на Лепски. – Може би е малко избухлив, но младите са такива. Душевноболен? – старецът поглади наболата си брада. Беше забравил да се обръсне заранта. – Има много душевноболни. Не бих казал, че Поук... – Той изведнъж се спря, сякаш го беше осенила някаква мисъл, която не му беше хрумвала досега: – Много беше избухлив.

Лепски продължи да го разпитва, но не можа да научи нищо друго

от стареца, освен описанието, което съвпаднаше с това на мъжа в мотела.

– Сега вече знаем кой е – каза Теръл. – Мотивът ме шокира. Възможно ли е да убие всички тези хора само защото някаква бабишкера го е нарекла негър?

– Той е ненормален – откликна Биглър. – Ламти за кръв. Кара богатите да се потят. Човек никога не знае какво може да очаква от луд.

– Сега трябва да го открием.

– Да. – Биглър бе готов с отговора. – Има сто петдесет и двама индианци семиноли регистрирани в града и всички си приличат. С изключение на по-възрастните. По-добре ще е да съобщим, че искаме да говорим с Поук Тохоло – да го съобщим по радиото, по телевизията и в пресата. Мислиш ли, че кметът би предложил награда? Ако е достатъчно голяма, може и да го издадат.

Теръл се замисли.

– Индианците се поддържат. До този момент той не знае, че го търсим. – Сиря, за да запали лулата си. – Ако разбере, ще потъне вдън земя. Мисля си, че в момента се смята в безопасност и не се крие, но веднъж покрие ли се, ще бъде истински ад да го открием.

– Не и ако наградата е достатъчно голяма. – Биглър вярваше в силата на парите.

– Момчетата проверяваха нонстоп индианците през последните дни. Добраха ли се до нещо?

– Добраха се до достатъчно хартия, за да потопи боен кораб.

– И какво направиха с нея?

– Прехвърлиха я на Джак Хатчи.

Теръл хвърли бърз поглед към Биглър през дима на лулата.

– Много умна идея, Джо.

– От време на време ми се случва – каза Биглър с известно самодоволство. – Ако и Джак не проумее нищо от тези рапорти, никой няма да успее.

Джак Хатчи бе единственият индианец семинол, който работеше в градската полиция. Завеждаше архива, беше възрастен и се славеше със силната си памет.

– Провери дали вече е открил нещо.

Биглър кимна.

– Той ще ни се обади, шефе. Има да прехвърли един тон хартия и не обича да го пришпорват. По-добре да го оставим сам. Вече му казах, че е спешно.

Теръл дръпна от лулата. Дълго мисли, после прелисти рапортите на

бюрото си и извади два листа. Разгледа ги, а Биглър запали цигара.

– Ще изчакаме да видим дали Джек ще открие нещо – заключи той.
– Сигурен съм: ако съобщим, че търсим Тохоло, ще се спусне димна завеса и няма да можем да го открием. – Той потупа рапорта с лулата си. – Но имаме тези двамата – мистър и мисис Джек Алън. Знаем, че Поук не е сам. Според мисис Харис в мотела заедно с Поук пристигнали мъж и жена. Обзалагам се, че те са двамата, които помагат на Поук. Имаме описанията им, както и описанието на колата. Така че ще търсим тях, Джо. Хванем ли ги, те ще ни заведат при Поук. Кажете на момчетата да се заемат с това. – Той подаде двата листа на Биглър. – Все някъде трябва да са отседнали. Проверете всички евтини хотели, стаи под наем и търсете буюк. Щом ги хванем, ще хванем и Поук.

Вътрешният телефон иззвъня. Теръл натисна копчето.

– Шефе?

Беше сержант Танър.

– Тук има една лейди... искала да говори с вас. Мисис Матилда Дуби. Обясних ѝ, че сте зает, но тя твърди, че също е заета, обаче било много важно.

– Попита ли я за какво става дума?

– Да... Не било моя работа – каза Танър кисело.

Теръл се поколеба, после сви рамене.

– О'кей... доведи я горе.

Той погледна Биглър.

– Нещо да ти говори – Матилда Дуби?

– И да ми говореше, не бих го признал – каза Биглър и стана. – Отивам да дам работа на момчетата.

Той излезе и тръгна към стаята на детективите.

След няколко минути сержант Танър почука на вратата на Теръл и надникна.

– Мисис Дуби, сър.

Теръл бутна купчината книжа на бюрото си и каза строго:

– Покани я, Чарли.

Мисис Матилда Дуби беше дребна жена към осемдесетте, облечена спретнато, но с овехтели черни дрехи. Имаше снежнобяла коса и живи сини очи.

– Вие ли сте шефът на полицията? – попита, застанала пред бюрото на Теръл.

Теръл стана и ѝ се усмихна топло и приятелски.

– Точно така, мисис Дуби.

Заобиколи бюрото и ѝ подаде стол.

Мисис Доуби го огледа с одобрение.

– Благодаря ви. Не съм така млада, както преди, но още не се чувствам и толкова стара.

– Искате ли кафе, мисис Доуби? – попита Теръл, като си седна отново на мястото.

– Не, благодаря ви. Имам работа. Да ви кажа, много се отклоних от пътя си. Трябва да се прибирам, за да приготвя вечеря за мистър Доуби. Ще се притеснява за мен.

– Какво се е случило? – попита Теръл и сложи масивните си ръце върху книгата на бюрото.

– Току-що идвам от аерогарата. Посрещах внука си. Исках да се обадя на дъщеря си, за да ѝ кажа, че Джери... внукът... е пристигнал благополучно. – Мисис Доуби замълча. – Не мислете, че говоря само за да се намирам на приказки. Знам, че полицията се интересува от фактите... нали така?

– Точно така. – Спокойствието бе едно от качествата на Теръл, което го правеше добър шеф на полицията.

– Дъщеря ми работи в един офис. Имам сестра в Маями, тя се грижи за Джери... но после – всъщност това не ви интересува. Съгласих се да гледам Джери, защото дъщеря ми е заета в службата... Бабите са за това, нали?

Теръл смукна от лулата си и кимна.

– Вероятно, мисис Доуби.

– Според дъщеря ми е ясно от само себе си, такива са младите. Нямам нищо против. Да не изглежда, че се оплаквам?

Теръл почисти лулата си.

– Обадохте ли се на дъщеря си? – понита той, докато пълнеше лулата си.

– Да. Влязох в една от кабините на аерогарата. Случайно си изпуснах портмонето. – Тя погледна към Теръл, а бдителните ѝ очи излъчваха ирония. – Ако искате го наречете старост, но на всеки може да се случи.

– Да, предполагам. И аз самият доста често си изпускам нещата.

Мисис Доуби го изгледа мнително.

– Да не го казвате само от любезност?

– Значи си изпуснахте портмонето.

Тя се усмихна с хубава, разбираеща усмивка.

– Проблемът ми е, че говоря прекалено много. Извинете. – Тя се настани по-удобно на стола и продължи: – Когато се наведох да го

вдигна, отдолу на автомата видях залепен с лепенка този плик. – Тя отвори голямата си опърпана чанта и извади плика. – Като си помисля, доста странно място да сложиш плик. – Тя погледна право в Теръл. – Може би сгреших, но го отворих. Ако не го бях отворила обаче как щях да разбера какво има вътре? Може би трябваше да потърся полицаи и да му го дам, без да го отварям? Така ли трябваше да направя?

– Какво има в плика? – попита Теръл, заобикаляйки въпроса.

– Много пари. – Тя го погледна. – Когато го отворих и видях толкова много пари, разбрах, че не биваше да го отварям. Разбрах, че трябва да дойда при вас и да не го давам на никакъв полицаи. Толкова много пари са изкушение, а полицаите не са милионери.

Теръл се покашля леко.

– Мога ли да взема плика, мисис Доуби? Ще ви дам разписка.

– Не искам разписка – каза тя и му го подаде, – само да се прибера навреме за вечерята на мистър Доуби.

СЕДМА ЧАСТ

Поук Тохоло пусна до половина изядения портокал на пода и горитна под леглото. Изтри ръце в тесния си панталон и протегна ръка.

– Колко събра?

Чък влизаше в стаята. Той ходеше така, като че ли подът щеше да се отвори под краката му.

Мозъкът му се вцепени при вида на индианеца, седнал на леглото. Само преди минута си беше представял двамата с Мег в колата с две хиляди долара в джоба. Този обрат на нещата притъпи рефлексите му, сякаш нервните му клетки се парализираха.

– Колко събра? – повтори Поук.

Чък овладя нервите си и част от мозъка му се задейства. „Дали от каченият индианец подозира нещо?“

Погледна безизразното кафяво лице, но не успя да разбере дали Поук се досеща, че се е канел да го предаде.

– Един не е платил – дрезгаво каза той.

Усети Мег зад себе си и мина по-навътре, за да може тя да влезе.

Тя отиде до прозореца, без да поглежда към Поук, и седна на единствения стол в стаята, вдигна косата си, после я пусна да се разпилее с безразличие, от което на Чък му се прииска да я удари. Наведе се напред, подпря лакти на перваза на прозореца и се загледа към оживения кей.

– Нали не очакваш да ти повярвам? – попита Поук, забил поглед в Чък.

Той облиза устни:

– Питай нея, тя ги събра.

– Питам теб.

Бавно и с нежелание Чък извади четирите илика от ризата си. Бяха влажни от потта му. Той ги хвърли на леглото.

– Един не е платил... на аерогарата. Казах ѝ да провери пак. Прегледа всички кабинни.

– Аерогарата! – Поук се успокои. – Хансън... да... остави на мен. Не е платил, но ще си плати.

Чък не знаеше за какво говори Поук. Облегна се на стената и се опита да се успокои. Видя как Поук отваря пликовете и брои парите. Индианецът побутна шестстотин долара към Чък.

– Утре още пет – той извади един лист и го хвърли на леглото. – Все едно че доиш крава, нали?

– Да. – Чък видя как Поук прибра парите в джоба си. – Така е.

Поук стана и тръгна към вратата.

– Може да не платят всички, но повечето ще платят. – Черните му очи гледаха право в Чък. – Уплашени са. Когато хората се страхуват, нравят каквото им кажеш. – И той си тръгна.

Настъпи дълго мълчание, после Мег попита, без да се обърне:

– Да опаковам ли багажа?

– Не чу ли какво каза, тъпа кучко? – озъби се Чък. – Утре ни чака същото.

– Така ли?

Чу в гласа ѝ нещо, което го накара да ѝ хвърли остър поглед. Тя продължаваше да гледа през прозореца. Косата закриваше лицето ѝ, но тонът ѝ го разтревожи. Изведнъж той осъзна, че нямаше да има нерви да събира сам парите. Не можеше да си наложи да го направи. Беше отвратителен капан. Мисълта да го връхлетят ченгетата, докато взема плика, го накара да се изпоти.

Той взе листа, който остави Поук, и го прочете:

Аерогарата – кабина В

Спирка Трейхаунд – кабина 4

ЖП гара – кабина 1

„Екселсиор“ – кабина 2

„Адлон“ – кабина 6

О'кей, да кажем, че трима се хванат – хиляда и петстотин долара, плюс шестотинте, които Поук току-що му даде. Но няма да се връща повече в тая дупка. Вземат ли и последният плик – тръгват. Беше луд, че дойде за нещата си.

– Слушай – каза той, – утре вземаме мангиза и тръгваме. Тоя път няма да се връщаме. В това ми беше грешката. Утре, щом приберем мангизите, изчезваме. Докато разбере, ще сме на мили далеч оттук.

Тя се обърна и го погледна.

– Ти май излезе голяма нула, а, Чък? – тихо попита тя. – Мислех те кой знае какво. Сигурно от глупост. Сега нямам нищо. Дори по-малко от нищо.

– Утре ще си разделим две хиляди долара, глупачке! Това по-малко от нищо ли е? – ядоса се Чък. – Утре ще бъдем извън опасност. Ще го

направиш, нали?

Тя се обърна отново към прозореца. Корабите се връщаха. Трима мъже се бореха с една костенурка сто фута. Индианците размахваха портокали и викаха към купувачите.

Чък стана и отиде при нея. Дръпна я от прозореца. Сграбчи я за раменете с горещи, потни ръце и я разтърси.

– Ще го направиш, нали?

– Ще го направя – каза тя, но отчаяният ѝ поглед го накара да я пусне. – Какво ме е грижа?

По същото време Поук се беше спрял при дебелия усмихнат индианец, който държеше къщата.

Индианецът се казваше Ошида. Дебелото му наивно лице криеше престъпен ум. Къщата със стаи под наем служеше за прикритие на дейността му. Притежаваше значително състояние. Имаше сметка в швейцарска банка. Беше шеф на група контрабандисти на наркотици. Разполагаше с двайсет и шест индиански проститутки, които му плащаха една четвърт от доходите си. Имаше 2% дял от продажбата на всички плодове на пазара, защото бе сключил сделка с човек от мафията. Взимаше 1% от производството на супа от костенурки, защото много индианци работеха във фабриките за консервиране на костенурки, а той контролираше по-голямата част от индианския труд. Получаваше 3% от таксите за паркинга на кея, защото преди да се уреди този дял изхвърляха колите във водата.

Ошида стоеше зад всички организирани мошеничества на кея и беше достатъчно умен да не се разкрива.

Доставяше му удоволствие да си седи зад бюрото в допотопната къща, да се усмихва, да си чопли зъбите и да пресмята наум печалбите. Хората работеха за него. Парите течаха. Защо да се тревожи. Парите отиваха от Парадайз Сити право в Берн, Швейцария. Той ги ценеше така, както любител се възхищава от картините на Пикасо. Имаш ги, пазиш ги, възхищаваш им се и си щастлив.

Ошида харесваше Поук Тохоло. Подозираше, че е опасен, но ако човек искаше да оцелее в този глупав, блудкав живот, трябваше да бъде опасен.

Знаеше, че Поук е Екзекутора, както знаеше и всички престъпления в града. Смяташе за находчива акцията срещу белите богаташи. Възхищаваше се от всякакво изобретателство. Знаеше също, че Поук не е съвсем нормален. Но много хора, които не бяха съвсем нормални, вършеха полезна работа. Всеки, който можеше да измисли начин да сплаши

белите богаташи, независимо дали беше душевноболен или не, получаваше одобрението му.

Ето защо, когато Поук се спря при него, Ошида го дари с най-широката си усмивка.

– Искам пушка – тихо каза Поук.

Ошида се наведе напред и от кутия в другия край на бюрото избра клечка за зъби от паче перо. Забодя клечката между два от златните си кътници и погледна Поук.

– Каква пушка?

– Хубава... калибър 38, автоматична, точна. Ошида извади пачето перо, избърса го в ръкава на ризата си и отново го прибра в кутията.

– Пушките струват пари, Поук. Имаш ли?

– Плащам сто долара.

Ошида се възхищаваше от хората, които не му трепереха; Поук бе един от тях.

– Чакай.

Той стана и понесе масивното си тяло към задната стая. След десетина минути се върна с пакет, увит в кафява хартия и завързан с канап; сложи го на бюрото.

Поук бръкна в задния джоб на панталона, но Ошида поклати глава.

– Не съм давал пари... защо да взимам от теб?

– Винаги плащам за това, което искам – отвърна Поук рязко и излезе на горещото слънце.

От лицето на Ошида изчезна обичайната усмивка. Той изгледа банкнотата и я прибра в джоба на ризата си.

Вярваше, че никой не дава пари, освен ако не е принуден. Това бе философията му за живота. Може би момчето беше по-болно, отколкото той си мислеше.

* * *

Биглър върна на Теръл бележката от плика и каза:

– Сега вече мотивът е ясен.

– Знаех си, причината не може да бъде само тази, че някаква си дъргофелница го била нарекла негър. – Теръл продължи: – Колко ли още членове на клуба са получили подобни покани? Представяш ли си? Тези хора са уплашени до смърт от всичко, което се случи, и за да спасят кожата си, плащат, без да съобщават.

Биглър запали нова цигара.

– Не ги вина, шефе. Умна тактика, ако това е бил планът му. Убил е

трима, за да сплаши останалите, а и ние не направихме кой знае какво, за да ги защитим, нали?

Теръл кимна.

– Ще се погрижа за Хансън. Трябва да го защитим и то истински. Той е платил, но Поук не си е получил парите и може да го нападне. Прати две опитни момчета да пазят клуба отпред и отзад. Нека проверяват всеки индианец на влизане и излизане.

Биглър тръгна към стаята на детективите, а Теръл се запъти към колата си в задния двор. Когато Биглър влезе в стаята, не намери никого. Всички бяха пратени да търсят мистър и мисис Джак Алън. Тъй като разбираше колко важно е да се осигури спешно защитата на Хансън, той ще не ще се обади на капитан Хемингс, за да поиска подкрепление.

– Вече ти дадох петнайсет души – подчерта Хемингс. – Да не си въобразяваш, че при нас няма никакви престъпления?

– Ако ми дадете само двама души, сър, ще ви бъда задължен – отвърна Биглър. – Ще ви ги върна веднага щом се освободят две от моите момчета.

– Знаеш ли какво, Джо? Ако аз имах вашия случай, досега този червенокож да е в килията. Франк действа погрешно, но е във вашия район, така че не мога да ви се бъркам, нали?

Биглър с усилие се овладя.

– Капитан Теръл знае какво прави, сър.

Сподавената нервност в гласа на Биглър напомни на Хемингс, че е критикувал шефа му.

– Разбира се – бързо каза той. – О'кей: ще ти изпратя двама души. Ако пък при нас се развихри престъпността, може вие да ни помогнете, а? – Той се изсмя кратко и гръмогласно. – Ако изобщо имаме някога нужда от помощ.

– Надявам се да не ви се налага, сър. – Биглър изпита желание да се пусне по телефонния кабел, да ритне Хемингс по дебелия задник и да се върне незабелязано зад бюрото си, но такива чудеса трудно биха се случили.

– Ще имаш хората след около час – обеща Хемингс.

Но охраната дойде твърде късно. Докато Теръл се опитваше да се измъкне от задръстването, а Хемингс разпореждаше на двама детективи да потеглят за Парадайс Сити, Поук Тохоло нанесе удара си.

Убийството на Елиът Хансън не представляваше за него никаква трудност. Разбира се, имаше известен риск, но Поук с готовност го поемаше.

Часът беше 14.30; по това време вече приключваха с обяда в клуба; индианците се хранеха в обширната кухня долу в сутерена; две трети от членовете се бяха прибрали в офисите си, а останалите дремеха във фойето. Поук много добре знаеше всичко това. Знаеше също, че Елиът Хансън вече се е изтегнал на кушетката в кабинета си за четиридесетминутната следобедна дрямка. Тъй като беше много чувствителен, Хансън със собствени средства беше звукоизолирал кабинета си. Поук знаеше и това.

Той пристигна на входа за персонала точно когато двамата отегчени детективи караха към Парадайз Сити, а капитан Теръл чакаше на червен светофар на около половин миля от клуба.

Поук се движеше тихо по мрачния коридор и чуваше разговорите на персонала в кухнята. Той откачи едно от многото бели сака, които висяха на закачалката, и го облече. Беше му голямо, но нямаше значение. Мина покрай отворената врата на кухнята – никой не го забеляза. После пресече празната трапезария, излезе в коридора и тръгна към бара. Видя баща си, който миеше чашите със същото търпение и сервилност, които винаги го бяха вбесявали. Спря се и дълго гледа стария; изпита желание да влезе и да го прегърне. Но знаеше, че не може да си позволи такъв лукс, и продължи.

Двама от клубните членове – пригладени, добре охранени, с пури в ръка, минаха покрай него. Не го видяха – кой ли ще обърне внимание на маймуна в бяло сако. Не правеше по-голямо впечатление от муха на прозореца.

Стигна до кабинета на Хансън. Дори не се огледа дали няма някой. Леко завъртя дръжката на вратата и влезе в стаята. Вратата се затвори безшумно.

Елиът Хансън седеше на бюрото. Обикновено по това време винаги спеше, но сега бе твърде уплашен. Светът, който си беше изградил, се рушеше и той усещаше, че скоро ще се срути върху него. Когато вдигна глава, видя индианец с бяло сако и махна нетърпеливо.

– Не съм те викал! Махай се! За какво си дошъл?... – Позна Поук, ахна ужасен и се сви на стола.

Поук вдигна пушката. Когато натисна спусъка, по кафявото му лице се плъзна лека усмивка.

Първият куршум проби дясното рамо на Хансън и обагри с кръв сакоето му, а Поук разбра, че пушката криви надясно. Вторият куршум го улучи в устата и разби красивите му бели протези. Третият куршум пръсна мозъка му и го размаза по тефтера.

Така го намери капитан Теръл, когато пристигна след десет минути.

* * *

Сержант Биглър с плувнало в пот лице и с ярост в очите влезе в кабинета на Теръл. Теръл му бе възложил неблагоприятната задача да се оправя с пресата, като предварително го бе инструктирал да не дава никаква информация. Реакцията на журналистите се отрази твърде зле върху кръвното налягане на Биглър.

– Знаеш ли как ни наричат тия кучи синове? – попита той, като сви-ваше и отпускаше големите си юмуци. – Смотаните ченгета! Казват, че...

– Добре, Джо, не им обръщай внимание! – Теръл току-що беше говорил с кмета, който бе изпаднал почти в истерия. Но когато Теръл знаеше, че действа правилно, никаква истерия и никакви крясъци не бяха в състояние да го обезпокоят. – Седни... и пий едно кафе.

Биглър седна и си наля кафе в картонена чаша.

– Утре ще бъде ад с пресата, шефе – каза той и се опита да се успокои. – А довечера по телевизията... не ми се мисли!

– Каза ли им, че не разполагаме с никакви следи? Биглър трепна, щом си припомни.

– Казах им.

Теръл взе да пълни лулата си.

– Колко души си събрал?

– Шестима чакат отвън.

– Доведи ги.

В кабинета влязоха петима от най-добрите подчинени на Теръл начело с Лепски – Макс Джакъби, Дейв Фаръл, Джек Уолъс, Анди Шийлдс и Алек Хорн.

– Взимайте столове и сядайте – каза Теръл.

След известно суетене детективите се настанаха.

– Знаете какво е положението – започна Теръл. – Всички сте чели рапортите. Заподозрян номер едно е Поук Тохоло. Онези двамата, мистър и мисис Джек Алън, работят с него и могат да ни помогнат. Имате описанията им. Няма да е трудно да ги заловим, защото не знаят, че сме по следите им. Тъкмо за това ни критикува пресата. Ще даваме вид, че не разполагаме с нищо, и докато журналистите ни наричат „смотаните ченгета“, онези тримата ще са спокойни... а на нас точно това ни трябва. – Той спря, за да запали лулата си, и продължи: – Сигурен съм, че

доста, от членовете на клуба са получили заплашителни писма за пари и са дали сумите, но никога няма да го признаят. Те са слаби и безпомощни, а от убийството на Хансън обезумяха съвсем. Хансън плати, но друг е открил парите преди Поук и затова последва тази трагична развръзка. Идеята пликът да се залепва под телефонния автомат е много умна. Обществените телефони непрекъснато се използват и е почти невъзможно да открием кой взима плика, ако нямаме описанието му. Те не са наясно какво знаем ние и толкова по-добре. Разбрахме, че използват телефонна кабина на аерогарата, и тъй като не предполагат, че ги подозираме, вероятно ще я използват отново. Макс, Дейв и Джак – вие отивайте веднага на аерогарата. Проверете всички телефони. Ако намерите плик, го оставяте, където е, и ми се обаждате. Ще отнеме доста време. Просто се правете, че звъните по телефона. И не забравяйте: възможно е да ви гледат и едно погрешно движение може да провали цялата операция. Не е нужно да ви обяснявам всичко подробно, нали?

Детективите кимнаха.

– Ако забележите някой от тримата, го проследете. Ще държите радиовръзка с Лепски. Искаме да ги хванем всичките. Ако видите и тримата, ги обградете, но внимавайте... опасни са. Бас държа, че само един от тях събира пликовете... вероятно момичето. Ако е то, проследете го и докладвайте. Ясно ли е?

Тримата мъже отново кимнаха.

– О'кей, тръгвайте!

Джак Уолъс откри плика под телефона в кабина В на аерогарата. Потръпна от вълнение, когато се облегна на телефонния автомат, прикри го с едрото си тяло и опипа плика с лявата си ръка, докато с дясната набираще номера. Имаше намерение да звънна на жена си, но когато откри плика, затвори и се обади на Теръл. – Намерих го, шефе. Кабина В.

Теръл пое дълбоко въздух: акцията се увенча с успех.

– Чудесно, Джак! Докладвай на Лепски.

Уолъс затвори и излезе от кабината, като хвърли поглед към възрастната жена, която нетърпеливо чакаше.

Лепски седеше в колата с включено радио, когато Теръл се обади.

– Джак намери илика в кабина В. Давай, Том! Операцията е в твой ръце... успех!

Лепски опипа полицейския колт 38 калибър под мишницата си и каза:

– Да, шефе. Ако нещо се случи, ще докладвам. – И затвори.

Уолъс отиде до колата на Лепски.

– Предупреди останалите – каза Лепски. – Аз ще отида вътре да огледам.

Той слезе от колата, прекоси обширния паркинг и влезе в чакалнята на летището. Предпазливо си пробиваше път през хората. Мина покрай телефонните кабинки. Хвърли поглед на възрастната жена в кабинка В, качи се по стълбите до полуетажа, където бяха контролните служби. Оттам по-ясно се виждаше кабинка В.

– Съжалявам, сър – каза му едно момиче, – не можете да останете. Тук е само за служителите.

Лепски се обърна и го погледна.

Беше дребно, хубаво и тъмнокосо; носеше жълта блуза и черна мини пола – униформата на авиолиниите на Парадайз Сити. Огледа продължително краката му и когато момичето се засмя смутено, се превърна изцяло в полицай.

– Кой е шефът тук? – попита Лепски и показва значката си.

След секунди седеше в един от кабинетите и с включен радиопредавател оглеждаше чакалнята и кабинка В през витрината.

Лепски бе свикнал да чака. Това беше част от полицейската работа. Първите четири часа едва се влачеха. В края на всеки час някой от хората му проверяваше дали пликът е все още в кабината.

За да не стои без работа, Лепски оглеждаше хората, които ползваха телефоните, но никой не отговаряше на описанията на онези трима. След пет часа Макс Джакъби го смени и Лепски легна да подремне на леглото с колелца, което му отпусна шефът на контролния екип.

Съня си прекара със стюардесата. Лудориите ѝ го смайваха. Разочарова се, когато се събуди.

* * *

Първото нещо, което направи Чък, когато стана, бе да стегне буика. Отиде до сервиза, напълни резервоара, провериха му гумите и акумулатора и допълниха с вода радиатора. Монтьорът подмени и две от свещиците Щом вземеха парите, ги чакаше дълъг път и нищо не трябваше да се оставя на случайността. Операцията беше към края си. За него двете хиляди долара и колата означаваха нов живот. Бе твърде ограничен, за да мисли какво ще се случи, когато парите свършат. Живееше ден за ден. Винаги можеше да намерят още пари, ако измислят друг хитър план. Защо да се притеснява предварително?

Доволен, че колата вече е в отлична форма, той се върна и я паркира на брега. Погледна си часовника. 10.43. След половин час започваха

работата. Седна на слънце и зачете листчето от Поук. Реши да остави аерогарата за най-накрая. Оттам щеше да поеме по магистрала 25 към Лос Анжелос. Затова ще започне с хотел „Адлон“.

Беше казал на Мег да се срещнат на брега. Запали цигара и седна на кея. От тази страна пристанището беше празно. Корабите, с които събираха сьонгери, бяха отплували. От другата страна на пристанището се виждаха яхтите, моторниците и платноходките на богатшите. Той хвърли фаса във водата, потърка с длан късия си дебел нос и се опита да се отпусне.

Чък никога не четеше вестници, нито пък слушаше радио. Живееше в своя малък, ограничен свят. Затова не знаеше нищо за убийството на Хансън и за последвалия вой в печата.

Сякаш доиш крава, бе казал Поук.

Чък се ухили неловко. Не е баш така, но горе-долу. Може би е опасно да доиш крава. Питаше се как ли ще реагира индианецът, като разбере, че и него са го издоили.

Малко след 11.00 тръгна към колата.

По това време на деня кеят бе изпълнен с индианци, рибари, туристи с камери и моряци от луксозните яhti. Хората се запътваха към баровете, за да пийнат първото си питие за деня. В края на кея имаше група туристи, които гледаха разтоварването на лодка с омари.

Мег си проправи път през тълпата и се качи в буика. Беше облякла мърлявия си бял пуловер и протрития тесен панталон. Дългата ѝ провиснала коса се спускаше по раменете.

Чък се настани зад волана. Завъртя ключа и запали двигателя.

– Потегляме, малката – каза той. Опита се да го каже уверено, но беше разтревожен. Следващите два часа щяха да са опасни. Чудеше се дали Поук е на сергията за плодове. Огледа смутено нагоре и надолу претърквания кей.

Мег не отговори и той я изгледа свирепо. Тя изглеждаше спокойна и той погледна ръцете ѝ: изобщо не потрепваха и това го ядоса. Бе така дяволски хладнокръвна и той осъзна, че нищо не я интересува. Това беше опасно: да поемаш рискове, без да те е грижа. Почувства как сърцето му се сви от страх при мисълта, че някое ченге можеше да ѝ се нахвърли.

– Приберем ли парите, изчезваме. Отиваме в Лос Анжелос... там е много гот. С две хиляди долара ще си караме кефа – каза той.

Тя продължаваше да мълчи. Гледаше през прозореца на колата с безизразно лице и той почувства яростно желание да я удари, но сега не

беше подходящият момент.

Спомни си за предишната вечер. Пожела я страстно. Но тя лежеше под него като пън. Нищо не беше в състояние да я възбуди и накрая желанието му премина – той се отдръпна с отвращение от нея.

Когато включи на задна, за да излезе от паркинга, си помисли, че достатъчно се е занимавал с нея. Ще я зареже, и нея, и индианеца. След като вземат всичките пликове и излязат на магистрала 27, ще спре и ще я изхвърли. С две хиляди долара ще си намери мацка, която да не се държи с него като дървениячка. Голяма нула! Така ли го беше нарекла? О'кей, ще я остави, но нека да вземат пликовете.

– Първо отиваме в „Адлон“, кабина 6. Слушаш ли ме?

– Да – отвърна Мег.

Те слязоха с колата от оживения кей и тръгнаха по една странична улица, която щеше да ги изведе на булеварда. Точно по това време патрулиращият полицай О'Грейди стоеше на ъгъла на същата улица и булеварда.

Всеки патрул беше инструктиран и имаше описанията им. Указанията бяха категорични: никакъв арест, само сигнализиране.

О'Грейди зърна буика и застана нащрек. Когато колата пропъзля покрай него, той изгледа Чък, после Мег и моментално ги разпозна по описанието, което знаеше наизуст. Изкушението да спре колата и да ги арестува бе огромно. Той си представи как снимката му ще се появи по всички вестници, а може би дори и по телевизията, но мисълта за гнева на Биглър охлади ентузиазма му. Той видя как колата се влива в натоварения трафик по булеварда и включи предавателя си.

Щом получи информацията, Биглър алармира патрулна кола 4. Полицайте Хърн и Джейсън бяха паркирали на булеварда. Те се стегнаха, щом чуха резкия глас на Биглър по радиото.

– Х.50. 1963, тъмносин буик 55789 идва към вас. Повтарям Х.50. Проследете го при възможност, но не и ако се съмнявате, че ще ви забележат. Мъж и жена. Повтарям. Прекратете следенето, ако има опасност да ви забележат.

От кода Х.50 Хърн разбра, че става въпрос за Екзекутора. Той запали двигателя. Остави радиото да работи и чу как Биглър уведомява и другите патрулни коли.

– Идват – каза Джейсън. Хърн потегли и се включи в потока от коли.

Буикът мина покрай тях и полицайте огледаха Чък и Мег. Хърн се врязва между един ролс и един кадиллак. Шофьорът на ролса натисна

клаксона, после разбра, че се е изежил на полицейска кола. Затова, когато Джейсън го изгледа, се направи, че случайно е изсвирил.

Буикът успя да мине на светофара, а Хърн изруга, защото трябваше да спре.

– Дявол да го вземе! Единственият начин да се измъкнем от тази лудница е като включим сирената. Край. Изпуснахме ги.

Той се обади на Биглър.

Без да усеща, че ги следят, Чък зави надясно на следващото кръстовище и намали, когато стигна „Адлон“.

– Давай, малката, ще те чакам тук.

Мег отиде в хотела и взе плика от кабина 6. Върна се в колата и го сложи отпред в жабката. От „Адлон“ тръгнаха към „Екселсиор“ и Мег отново прибра плика без проблеми.

С нарастващо въодушевление Чък я погледна как слага плика в жабката и тръгна за жп гарата.

– Боже! – избръщолели той. – Наистина сякаш доиш крава! Вече имаме хиляда долара! Още три пъти и изчезваме.

Патрулна кола 6 докладва, че буикът минал покрай тях в обратна посока. Задръстването било много голямо и не успели да обърнат, за да го проследят.

Биглър погледна голямата карта, разтворена на бюрото му. Отбеляза къде е бил видян буикът и алармира патрулни коли 1 и 2, че може да мине покрай тях.

Но Чък караше към гарата по страничните улици и патрулните коли го изпуснаха.

Там нямаше място за паркиране и той взе да обикаля наоколо. Това го притесни. Някое любопитно ченге можеше да го пита какво прави тук. Обиколи гарата четири пъти, преди Мег да се появи.

Когато сиря, лицето ѝ бе обляно в пот.

– Исусе! Какво, по дяволите, прави досега? – изръмжа той. – Взе ли го?

– Да – Мег отвори жабката и сложи третия плик върху другите.

– Уху – Чък изтри лицето си с длан. – За момент... – млъкна и се засмя пресилено. – Петстотин долара! Сега към Грейхаунд!

Зави по една пресечка и излезе на крайбрежния булевард. Един полицаи, който дебнеше там, забеляза буика и се обади на Биглър. Той веднага алармира кола 2, но тя нямаше как да се измъкне от задръстването. Шофьорът каза, че не може да направи нищо, освен ако не пусне сирената. Биглър изруга. Полудяваше при мисълта, че булевардът е

претъпкан с шофьори, които се шляеха без цел, за да показват себе си и колите си и да се наслаждават на хората по плажа.

Мег излезе от буика и отиде на спирката на Грейхаунд.

Кабина 4 беше заета.

Около трийсетгодишната жена, която говореше по телефона, бе от типа, който Мег мразеше и презираше: омъжена, с прическа, направена в евтин фризьорски салон, с не особено изискани дрехи и накичена с безвкусни дрънкулки. Сигурно имаше дете и разбира се, непрекъснато го поучаваше, без да признае, че е чудовище, превърнало живота ѝ в ад. Мъжът ѝ вероятно беше някой досадник, който говореше само за коли, голф и трепереше да не загуби работата си.

Мег я наблюдаваше с омраза как говори и размахва ръка. – Ха... ха... ха. – Пискливият ѝ смях проникваше през стъклената врата. – Ха... ха... ха.

Изгубила търпение, Мег отвори вратата, избута жената настрани, отлепи илика и го прибра в чантата си.

– Ох! Извинете! – Жената я гледаше слисано.

– Майната ти! – изруга Мег и тръгна към колата.

– Нямаше ли проблеми? – понита Чък, когато Мег сложи плика в жабката.

Тя го погледна студено.

– Щях ли да съм тук, ако имаше?

Чък въздъхна дълбоко. Два бона!

– Какво ти става – я запита, когато излязоха на магистралата. – Каж ми, по дяволите, какво ти става?

– И аз бих искала да знам! – Мег се замисли. – Как само ми се иска да знам!

Скоро ще се отърве от нея, каза си Чък. И тя беше луда като индианеца! Но има ли значение, щом ще зареже и двамата? А сега – аерогарата. Дори и да липсваше плик, вече беше събрал две хиляди и шестотин долара! Боже! С толкова много мангизи можеше да направи каквото си иска.

Пристигнаха на аерогарата. Стрелките на големия часовник в чакания показваха 12.15.

Чък намери място сред колите, наредени на големия паркинг. Усети собствената си миризма на пот, когато дръпна ръчната спирачка.

– Давай, малката... последен тур! Хайде, хайде... размърдай се!

Мег слезе, пресече асфалта и тръгна към аерогарата. Чък се огледа, за да види дали няма някой наоколо, после извади пликите от жабката

и ги отвори с ножа си. Парите се разпиляха по коленете му.

Като че доиш крава! Като че береш череша! Ама че сладка работа.

Преброи парите, сложи ги в един от пликовете, а останалите захвърли на задната седалка. Претъркания плик прибра в жабката.

Ако и последният снесе, ще станат три хиляди и сто долара!

Боже мой! Боже мой!

Удари с юмрук по волана.

„Хайде! Идвай! – помисли си. – Идвай вече, тъпа кучко! Да се махаме оттук!“

Той си мечтаеше за момента, в който ще излезе на магистралата, ще отвори вратата и ще я изхвърли навън.

Представи си я как стои и гледа след него.

Боже! Кога ли ще стане това?

* * *

Лепски пое поста от 11.00. Джакъби докладва, че до момента няма нищо. Пликът беше все още там. Останалите детективи, вече отпочинали, застанаха отново по местата си.

– Можем да си чакаме със седмици. – Лепски беше вкиснат, когато седна на стола и запали цигара.

– Ще донеса кафе – каза Джакъби и излезе.

Точно тогава чуха гласа на Биглър по предавателя. Двамата мъже застинаха.

Той им съобщи, че мъж и жена... без индианеца, са тръгнали в посока към тях. Патрулните коли са ги изгубили.

– Отивай долу в чакалнята, Макс – каза Лепски, щом Биглър приключи. – Сега е моментът.

Джакъби излезе, а Лепски веднага уведоми и останалите четирима детективи по радиопредавателя.

Едва в 12.15 безкрайното им чакане бе възнаградено.

Джакъби пръв я забеляза. Когато стигна до телефонните кабинки, Лепски също я видя. Той я огледа изпитателно: висока, с руса провиснала коса, мръсна, с намусено лице и мазна кожа. Когато я видя да влиза в кабинка В, той се убеди, че това е жената, която търсят.

Натисна копчето на предавателя.

– Изглежда, пристигна! Блондинка, бял пуловер, тесен син панталон. В момента е в кабината. Не я заобикаляйте... следвайте я от разстояние! – И затвори.

После излезе от кабинета и се спусна бързо по стълбите в

чакалнята.

Момичето си тръгна, като полюшваше чантата. Джакъби го последва.

Лепски се стрелна към телефонната кабина точно когато огромен дебел мъж отваряше вратата.

– Полиция! – изръмжа Лепски, избута мъжа и опипа автомата отдолу. Плика го нямаше. Той заобиколи дебелака, който го гледаше опулен, и бързо настигна Джакъби.

Тази беше жената!

Включи предавателя:

– Тя е! Сега излиза! – Спря за момент навън, докато тя вървеше към паркинга. После кимна на Джакъби, който се отправи към колата си. – Пресича паркинга, Дейв! Карай на северния изход и чакай! Анди! Ти отивай на южния!

Изключи предавателя и скочи в колата при Джакъби. Радиопредавателят бе включен и във въздуха се носеха инструкциите към шестте патрулни коли, които обикаляха на около миля от аерогарата.

Шофьорите на патрулните коли знаеха какво да правят. Всяка се насочи към изходите на града. Това им беше работата. Ако буйкът се върнеше към града, трите коли на аерогарата щяха да го проследят.

Изведнъж прозвуча гласът на Дейв Фаръл:

– Северният изход, Том. Напускат града. Тръгвам след тях.

– Давай – каза Лепски и Джакъби запали двигателя.

* * *

Дейвид Джаксън младши си легна пиан и се събуди също пиан. Тази сутрин трябваше да посрещне майка си на аерогарата. Връщаше се от Ню Йорк, където беше на гости. Той обичаше майка си, но безумно му се искаше да не идва в Парадайс Сити точно когато имаше бал в Испанския хотел. Но държеше на нея. Тя бе опората му и имаше моменти, когато ѝ беше благодарен. Знаеше, че тя изглажда отношенията между него и баща му. Ако не беше нейната неотклонна и постоянна интервенция, Дейвид Джаксън младши отдавна да бе лишен от наследство. Откакто баща му притежаваше петнайсет милиона, мисълта да остане без наследство силно го вълнуваше, както би се изразил Дамън Рънийн.

Ето защо, когато се събуди, се измъкна от леглото, убеден, че най-малкото, което може да направи, е да стигне до аерогарата навреме и да посрещне майка си, пък ако ще да умре. Махмурлукът му го караше да се чувства така, сякаш е минал през месомелачка. Щом влезе в ягуара

си, отпи солидна глътка уиски от бутилката, която винаги държеше в колата, с надеждата да намали ужасното си главоболие.

Погледна златния си часовник „Омега“ и видя, че остават само петнайсет минути до кацането на самолета.

При положение, че зъбите му почти плуваха в скоч, това бе истинско предизвикателство и той прелетя по булеварда към аерогарата със скоростта на участник в Гран При и с ловкостта на пълен левак.

Избегна три катастрофи само благодарение на сръчността на другите водачи. Излезе на магистралата и натисна газта. Колата летеше. Погледна часовника си. Беше 12.30. При 110 мили в час е неразумно да отделиш очи от пътя и е фатално да си гледаш часовника.

Дългата предница на ягуара се заби странично в прашен син буик, който точно излизаше от отклонението за аерогарата.

Силата на удара изхвърли буика наред магистралата и друга кола, която не успя да спре, се вряза в радиатора.

Ягуарът излезе на пътя, преобърна се, падна на покрива си и избухна. Дейвид Джаксън младши умря още преди пламъците да овъглят тялото му.

Чък видя как ягуарът връхлита срещу него, но не можеше да направи нищо. Усети удара, после стъклото пръсна в лицето му като шрапнел. По някакво чудо вратите се откъртиха, Чък изхвърча от колата и се намери коленичил на пътя.

Остана така, загледан с ужас в растящата локва кръв. Независимо от болката, от ужаса и от ужасното кървене, той мислеше единствено за парите в жабката на колата. Някак си успя да се изправи на крака. Като през мъгла чуваше клаксоните на колите и виковете. Без да им обръща внимание, се заклатушка към катастрофирания буик и посегна към парите.

В това време от ягуара се стрелна пламтящ бензин като оранжево-червена змия и стигна до буика точно когато Чък извади плика с кървящи пръсти. Пробитият резервоар на буика гръмна.

Чък отхвъркна във въздуха, дрехите му пламнаха и това, което остана от него, се разби върху преобърнатия ягуар.

ОСМА ЧАСТ

Лепски и Джакъби си пробиха път през зяпачите точно когато и третата катастрофирала кола избухна в пламъци. Черен дим закри мъртвото тяло на Чък, а една кафява ръка хвана Мег за китката и я издърпа далеч от дима и пламъците.

Мег беше в шок.

Тя беше успяла да се спаси от пламтящия бензин, но ударът беше толкова силен, че ѝ размъти мозъка. Усети как я влачат и едвам успяваше да се движи. Не виждаше нищо: трепереше и се блъскаше в хората, докато индианецът я влачеше. Хората я изгледаха, после се обърнаха отново към горящите коли. Когато третата кола избухна, тълпата се отдръпна настрана, а Мег падна на колене. Усети как някой я дърпа нагоре. После я подхванаха здрави, силни ръце и тя припадна.

Индианецът я вдигна и я преметна през рамо. Тръгна напред с наведена глава, като си пробиваше път през хората под прикритието на черния пушек, който се носеше на талazi от пламтящите коли.

Онези, които ги забелязаха, си помислиха, че индианецът помага на някое пострадало момиче, в което има все още искрица живот. Миризмата на обгорели тела, бесните пламъци и гъстият дим бяха много повълнуващи от някакъв си индианец и мръсна хипарка. Направиха им път и отново се струпаха напред, когато тялото на Чък пламна.

Дейв Фаръл, който наблюдаваше всичко това от северния изход на аерогарата, алармира Биглър.

— Огромна катастрофа. Магистралата е изцяло блокирана. Имаме нужда от помощ. Буик 55789 също е катастрофирал. Противопожарната група на аерогарата вече действа. Всичко е задръстено. Повтарям. Нуждаем се от помощ.

В това време Лепски, следван от Джакъби, си проправяше път сред хората и дима към буика. Те видяха как пламъците обвиха тялото на Чък върху задните колела на преобърнатия ягуар. Горещината беше толкова жестока, че изобщо не можаха да се приближат до пламтящото тяло.

Засвириха сирени, противопожарният отряд от аерогарата пристигна и започна да гаси трите коли с пяна.

Минаха десетина минути, докато Лепски успее да докладва на Биглър. Биглър му нареди да се върне в участъка и да остави другите да

възстановят нормалното движение на пътя.

Индианецът, който бе издърпал Мег от разбития буик, седеше във високата кабина на петнайсеттонния камион с ръце на волана и спокойно чакаше полицията да разчисти пътя, за да мине.

Мег лежеше свита на пода на кабината. Все още беше в безсъзнание и индианецът, който се казваше Манате, я погледна със съмнение.

Той бе строен, с присвити очи, с късо подстригана черна коса като найлонова метла. Беше двайсет и седем годишен, женен, с четири деца. Караше един от камионите на Ошида и превозваше портокали от пазара до аерогарата. Манате бе излежал тригодишна присъда строг тъмничен затвор за взломна кражба. Ако не беше Ошида с връзките си, Манате никога нямаше да получи разрешение да кара камион и със семейството му щяха да гладуват. Той осъзнаваше колко много дължи на Ошида и му беше благодарен. Между индианците по брега нямаше тайни: повечето от тях знаеха, че Поук Тохоло е измислил хитър план, с който тероризира белите богаташи от Клуб 50. Това беше нещо, което повечето биха искали да направят, ако имаха ум, идеи и здрави нерви. Фактът, че Поук е с Ошида и е приятел на Джъпитър Луси, от когото Манате взимаше портокалите, го превръщаше и в негов приятел.

Манате позна буика на Поук на аерогарата. Беше чувал, че Поук работи с двама бели, и предположи, че са същите.

Когато стана катастрофата, камионът на Манате беше на паркинга. Той бе разтоварил 200 шайги с портокали и беше седнал, за да изпуши една цигара и да си почине. Ужаси се, когато колата на Поук пламна. Видя как момичето падна и взе решението бързо и инстинктивно.

И ето сега малката беше при него, лежеше в краката му. Лицето ѝ беше бледо и измъчено, а очите затворени.

Манате се запита дали бе постъпил правилно. Може би не трябваше да се меси. Ами ако беше лошо ранена? Ако трябваше да я вземат в болница?

Той я хвана за рамото и леко я разтърси. Тя го погледна, все още зашеметена. За момент си помисли, че мъжът над нея е Поук, после разбра, че е непознат. Изведнъж осъзна, че почти се е излегнала на пода на камиона, и с усилие се надигна. После се сети за катастрофата. Пред очите ѝ изплува Чък, който пада от колата и лицето му е цялото в стъкла.

– Добре ли сте, лейди? – попита Манате. – Ранена ли сте?

Дали е ранена? Тя се раздвижи, но не усети болка.

– Добре съм. Какво стана с... него?

– Предполагам, че е изгорял.

Мег се разтрепери. После се облегна назад на мръсната седалка в кабината. Беше свободна, помисли си тя, можеше да започне отначало. Можеше... тя се разтресе и подпря глава на ръцете си, докато премине шокът.

Манате видя, че движението се възобновява. Забавянето му струваше пари. Той запали двигателя.

– Искате ли да ви закарам в болница? – попита той, уплашен от треперенето й.

– Не.

– Взех чантата ви, лейди. Изпуснахте я, когато припаднахте. До вас е.

Мег се опита да спре треперенето.

– Успокойте се. Ще ви оставя на брега. Там добре ли е?

– Да... благодаря.

Камионът се вмъкна в потока от коли, направляван от един червенобузест запотен пътен полицаи.

* * *

– Бяхме по петите им, когато изведнъж този проклет ягуар връхлетя с бясна скорост и провали цялата операция – обясняваше Лепски.

Теръл слушаше. Също и Биглър, седнал на първаза на прозореца.

– О'кей. Мъжът е мъртъв, а къде е жената? – попита Теръл.

– Беше в буика. Видях я как се качи. После стана катастрофата. Пушекът беше толкова гъст, а и това задръстване. Наоколо имаше поне петстотин души. Трябва някак да се е изплъзнала. – Лепски изпитваше желание да се извини и се връщаше към случилото се единствено с тази цел.

– И така, стигнахме дотам, откъдето започнахме! – каза Биглър с униние и примирение.

Теръл замислено си гледаше лулата, после повдигна мускулестите си рамене.

– Сега вече се налага да говоря с Хедли дали ще даде награда. Остава ни трудният път. Ще разгласим, че искаме да говорим с Поук Тохоло. Ако трябва, ще преградим пътя с каменни блокове и ще преобърнем целия индиански квартал, но ще го открием.

На вратата се почука и влезе Джак Хатчи от архива.

Хатчи бе висок, едър, прошарен, с клюмнали гъсти мустаци и хитри черни и умни очи. Беше човек, когото всички уважаваха. Получеше

ли някое име, описание или действие, той кимаше и рано или късно – Хатчи никога не бързаше – даваше конструктивен отговор. Поради последните събития Теръл го беше забравил, но когато го видя, изведнъж се успокои, сякаш бе пристигнал компетентен лекар.

– Какво има, Джак?

– Прегледах всички рапорти, шефе – каза Хатчи. – Съжалявам, че толкова закъснях, но бяха много. Един от тях ме смути. Джъпитър Луси няма братовчед.

– Кой е този Джъпитър Луси?

– Индианец. Върти добър бизнес, занимава се с износ на портокали и държи сергия на брега – обясни Хатчи. – Той е важна личност... внимателен, хитър човек. Прави много незаконни сделки, но винаги остава чист. Когато Лосън и Додж са стигнали сергията му, с Луси е имало друг мъж. Той им обяснил, че е братовчед му Джо Луси. Луси има братя и сестри, но не и братовчеди.

Докато го слушаше, Лепски изведнъж си спомни какво беше казала жена му от името на онази стара пияница Мекситейбъл Бесинджър: трябва да търсите този човек при портокалите. Старата гледачка вече веднъж беше познала, че е индианец! Сега...

Той се наведе напред и изгледа Хатчи.

– Това момче портокали ли продава?

Напрежението в гласа му накара и Теръл, и Биглър да обърнат погледите си към него.

– Да. Върти много добра търговия.

Лепски изсумтя:

– Това е той! Аз... – Спря изведнъж. Само при мисълта да каже на Теръл и Биглър, че жена му се е консултирала с гледачка, лицето му плувна в пот.

– Имаш ли нещо предвид, Том? – попита нетърпеливо Биглър.

– Просто предчувствие – Лепски се размърда притеснено на стола.

Теръл и Биглър отново се обърнаха към Хатчи. Не се интересуваха от предчувствия: трябваша им факти.

– Значи така, Луси няма братовчед... ще проверим. – Теръл се обърна към Лепски. – Отиди при Луси и говори с онзи, за когото казва, че му е братовчед.

Сега Лепски беше сигурен, че ще говори с Поук Тохоло. Старата пияница можеше и да лочи уискито, но и първия, и втория път беше познала – вече беше сигурен.

– Шефе... да предположим, че мъжът е Тохоло – той гледаше право

в Теръл. – Да кажем, че отида и го проуча. И какво ще спечеля? Не го познавам. Никога не съм го виждал. Може да ме убие. Този приятел може да е и някой хулиган, излязъл от затвора, и Луси да се грижи за него. Но ако е Тохоло, може да закъсам и да проваля цялата операция.

– Прав е – каза тихо Хатчи. – Ако е Тохоло, може да си имаме неприятности.

Теръл кимна. От внезапното му смръщване тримата детективи разбраха, че се ядосва на себе си, защото не се беше сетил за тази възможност.

– Да.

Той дълго мисли, после посегна към телефона.

– Чарли... опитай се да ме свържеш с Родни Бранзънстейн. Да... Бранзънстейн. В Клуб 50.

След малко Бранзънстейн се обади.

– Род... Мога ли да те помоля за една услуга? Ще свършиш ли малко полицейска работа? – попита Теръл.

– За Бога! – Бранзънстейн се засмя. – Полицейска работа! Какво имаш предвид?

Теръл му обясни.

– Да, разбира се – тонът на Бранзънстейн стана сериозен. – Да. Мога да разпозная Поук навсякъде. Какво искаш да направя?

– Ще изпратя един от моите хора при теб веднага! Той ще ти покаже сергията на Луси. Искам да минеш оттам и да огледаш за Тохоло. Но бъди внимателен. Не трябва да разбере, че си го познал.

– Ясно. За мен това ще е разходка! О'кей, Франк. Изпрати твоя човек. Ще го чакам.

– Съгласен е – каза Теръл, като затвори. – Джек, иди в Клуб 50 и заведи Бранзънстейн на брега. Покажи му сергията на Луси, но се крий. Не е нужно да ти казвам какво трябва да се направи. – Той се обърна към Лепски. – Тръгни с него и прикривай Бранзънстейн. Докато стигнете, вече целият район ще бъде блокиран. Действайте!

Когато Лепски и Хатчи тръгнаха, Теръл погледна към Биглър.

– Това може да е някакъв номер... по брега винаги има много хора. Ако е Тохоло, може и да стреля. Въръжен е. – Той отвори чекмеджето и извади голяма карта на брега. Изучава я около минута и започна да отбелязва по нея с молив. – Блокирай всички улици, които отбелязвам, Джо. Ако е Тохоло, ще го хванем жив или мъртъв.

Биглър кимна, взе картата и отиде в стаята си. Седна на бюрото и започна да инструктира хората си по микрофона да обградят по най-

бързия начин в полукръг цялата брегова линия.

* * *

Родни Бранзънстейн слезе от полицейската кола, следван от Лепски и Джак Хатчи.

– Е, приятели – каза Бранзънстейн. Бе взел в свои ръце цялата операция. – Само ми покажете къде е този индианец, а другото оставете на мен. Знам точно какво иска шефът ви. Ако е Тохоло, ще си извадя кърпата и ще се престоря, че си бърша веждата.

Лепски мразеше много неща: сред тях бяха и богатите корпоративни адвокати, които караха ролсове и живееха в къщи с по десет стаи.

За него Бранзънстейн беше като червеното на матадора за бика.

– Какво казахте, че ще си избършете? – попита той.

Бранзънстейн погледна слабия детектив и забеляза враждебността в суровите му сини очи.

– Веждите... челото... горната част на лицето – каза саркастично Бранзънстейн. – Ето така. – Той извади една безупречно бяла кърпа и си избърса челото. – Разбирате ли?

Лепски го намрази още повече.

– Да. – Обърна се към Хатчи, който гледаше сцената развеселен, но с каменно лице. – Тръгвам напред, Джак. Деветнайсети щанд отдясно, нали?

– Да.

Лепски тръгна и се смеси с тълпата. Започна да брои сергиите. На деветнайсетата имаше бял мъж, който говореше с дебел индианец, а наблизко стоеше млад индианец. Лепски огледа изпитателно младия индианец и запечата чертите на лицето му и облеклото с тренираната си полицейска памет. Това можеше и да е Поук Тохоло, но трябваше да почака да го види и Бранзънстейн.

Хатчи даде време на Лепски да се отдалечи и поведе Бранзънстейн покрай брега. След като се провираха през тълпата около стотина ярда, Хатчи спря.

– Сергията е отдясно, сър.

Бранзънстейн погледна нататък. Изведнъж го обзе колебание. Какво ли прави тук, на парещата жега, с полицията. По дяволите! В края на краищата беше един от най-преуспяващите... о, не! – най-преуспяващият корпоративен адвокат в града и някак си го убеди да им покаже от качения индианец! А той можеше да го убие!

Когато Бранзънстейн изведнъж пребледня и взе да се колебае,

Хатчи долови страха му и тихо каза:

– Отдясно, точно пред вас, сър.

Бранзънстейн усети, че го облива студена пот.

– Да... да... не съм сляп!

– О'кей, сър. Лепски ще ви прикрива. Той е най-добрият стрелец в полицията.

Хатчи се надяваше по този начин да го успокои, като му подсказе, че го пазят, а всъщност постигна обратния ефект – засили още повече страха му.

Значи смятаха, че може да има стрелба! Боже Господи! Бранзънстейн бе на ръба да се откаже, когато видя, че възрастният индианец го гледа с черните си очи спокойно, но непреклонно.

Той се стегна. Не биваше да позволи на индианеца да разбере, колко е уплашен.

– Чудесно – каза припряно. – Тръгвам – и се насочи към сергията.

Наложи се да си отваря път през навалищата. Шумът и виковете на продавачите и на туристите увеличаваха напрежението му. Стигна до сергията. Сърцето му силно биеше. Той спря. Изведнъж толкова много се уплаши, че не посмя да погледне към сергията. Вместо това се обърна и зяпна към мазната вода на пристанището.

Като го видя, Лепски изпъшка. Да не би този глупак да се е шубелясал! – ядоса се той.

Лепски стоеше в сянката на една арка, откъдето се минаваше за най-добрите ресторанти покрай брега. Миризмата на пържена риба изостри глада му. Разбра, че не бе ял нормално от петдесет часа.

Насочи вниманието си отново към Бранзънстейн. Какво му ставаше на този мерзавец? Държеше се като човек, който за първи път се появява на телевизионния екран.

Най-сетне Бранзънстейн се обърна и погледна към сергиите. Лепски го видя как се вцепени, втрени се, извади носната си кърпа и попи челото си.

Това бе най-зле изиграното представление, което Лепски бе виждал: той така привлече вниманието на туристите, че мигновено стотици очи се насочиха към него.

Лепски тихо изруга.

Поук Тохоло се бе навел над шайга с портокали. Джъпийтър Луси се пазареше с един клиент, който искаше по осем шайги портокали на ден за Испанския хотел. Спорът се ожесточи. Това не засягаше Поук. Той си погледна часовника. Досега Чък би трябвало да е събрал пликовете.

Но можеше ли да му вярва?

Пет плика... две хиляди и петстотин долара. Взе един портокал и го смачка замислено. Идеята му бе добра, но цветът на кожата му го принуди да използва Чък и момичето. Знаеше, че така парите му са винаги в опасност.

Спомни си момента, когато чакаше Чък да му донесе парите. Внезапният страх и шок, изписан по лицето му, когато застана на вратата, подсказаха на Поук, че той може и да го измами.

Колко лесно ще е за Чък да отпътува с колата и с всичките пари.

Поук почувства как сокът от портокала се стича по китката му. Беше го смачкал, докато мислите му го измъчваха. Хвърли го и изтри ръце в панталона си.

Луси и клиентът бяха приключили със сделката. Вече се усмихваха и си стискаха ръцете.

Поук погледна през оживения кей към мазната вода на пристанището. Нефтените петна бяха образували дъга. Тогава видя Бранзънстейн.

Веднага позна дебелия хубавец. Когато работеше като барман в Клуб 50, трябваше да понася арогантността и покровителствената му толерантност към индианците. Бранзънстейн винаги се беше отнасял любезно към него и това го обиждаше повече, отколкото отношението на другите членове на клуба. Беше чул как надутото им обяснява: „В крайна сметка и индианците са хора.“

Спомни си как веднъж Бранзънстейн високо говореше на Джеферсън Лейси, който презираше цветнокожите:

– Трябва да признаеш, че са трудолюбиви и работоспособни. Представяш ли си как ще съществува този клуб без тях? Харесвам ги. Те са добри хора. Какво толкова? Слушай, Джеф, твоите аргументи са глупави, честно казано. Да направим индианците „членове“ на клуба? Не бихме искали да дойдат негри, нали?

Със затаена омраза Поук следеше неестествените реакции на Бранзънстейн.

Семейството на Тохоло беше католическо. Преди да напусне дома си, Поук винаги ходеше на неделна литургия. Коленичил в слабо осветената църква с вдъхващите благоговение трепкащи свещи, наблюдаваше баща си, докато се преструваше, че се моли с долепени длани. Баща му гледаше към олтара и спокойствието, изписано по лицето му, го изпълваше с отчаяние. Той никога нямаше да почувства такова спокойствие.

Спомни си една сентенция, която цитираше свещеникът в една скучна проповед.

„И тогава дойде целувката на Юда: с времето тя стана символ на предателство“.

Поук видя как Бранзънстейн гледа право в него и разбра, че го е познал. Забеляза го как изтри с кърпа лицето си и се досети, че го е предал.

Извратените му мозъчни клетки заискриха като пламъка от експлодирала сигнална лампа.

Той се огледа бързо наляво и надясно като диво животно, предусетило опасност. Инстинктивно почувства, че скрита някъде, полицията чака този сигнал.

Джъмпитър Луси вписваше покупките. Купувачът си тръгна, доволен от сделката.

Лепски видя Бранзънстейн да маха с кърпата. Значи индианецът беше Тохоло! Той включи предавателя.

В същия момент Поук плъзна ръка под сергията и кафявата му ръка стисна 38-калибровата автоматична пушка.

Тънките му устни се отвориха и той се озъби свирепо.

Луси погледна нагоре и видя побъркания, ужасяващ израз върху лицето на Поук, изпусна тетрадката и се покри.

Лепски докладва:

– Бранзънстейн разпозна Тохоло. Готови за действие.

Бранзънстейн бе сторил каквото му каза Лепски. Той си тръгна. Лекотрепереше, все още уплашен. Сега полицията да се оправя. Никога повече няма да се навира в нищо подобно. Но докато вървеше, изведнъж разбра, че ще може да разказва тази история със седмици. Представи си как ще реагират приятелите му, като им разправя, че е помогнал за залавянето на Екзекутора.

В момента, в който се успокои и се наду при мисълта как ще впечатли приятелите си, 38-калибров куршум го улучи в главата.

* * *

Вслушан в инструкциите на Теръл, Лепски за миг изпусна Бранзънстейн от погледа си. После чу изстрел, видя го да пада на земята и бързо погледна към индианеца, но него вече го нямаше.

Лепски бе раздвоен. Дали да съобщи какво се случи или да се спусне след Тохоло?

Индианците използваха моментното колебание на Лепски, за да

създадат бъркотия, която да помогне на Поук да се измъкне.

В следващата минута по целия бряг настъпи паника, индианците крещяха, блъскаха се, тичаха насам-натам и увеличаваха все повече безпорядъка.

Лепски разбра, че е безнадеждно да го проследи, дори и да знаеше накъде е тръгнал. Беше невъзможно да премине през плътната маса от хора. Двама индианци се престориха на уплашени и панически преобърнаха една сергия. В краката на Лепски се затъркаляха портокали.

Той включи предавателя и докладва какво се е случило.

Теръл и Биглър слушаха в участъка.

Двамата се спогледаха.

Биглър никога не беше виждал шефа си развълнуван, но сега пребледнялото лице и ужасеният поглед показваха, че и този едър, як мъж може да се разочуства.

– Пристанището е обградено нали, Джо? – попита той и стана.

Биглър също се изправи.

– Да.

– Значи ще го пипнем. – Той дръпна чекмеджето и извади 38-калбровия си полицейски колт и безезниците. Взе си дрехата и пусна безезниците в джоба.

– Вижте какво, шефе – започна Биглър смутено. – Да отида аз. Някой трябва да остане тук. Ще има обаждания...

Теръл го погледна.

– Аз поемам операцията – каза тихо той. – Ти оставаш тук. Изпрати приятеля си на смърт. Това са лични неща. – И излезе.

Биглър се поколеба, после се свърза с Лепски.

– Идва шефът, Том. Въобразил си е, че е отговорен за смъртта на Бранзънстейн. В това състояние може и да го убият. Разбираш ли?

– Разбирам – каза Лепски и затвори.

* * *

Поук почувства страхотно задоволство, когато видя Бранзънстейн да пада на земята. Сега беше моментът да се скрие. Още докато натискаше спусъка, той знаеше какъв ще бъде следващият му ход.

Щом повали Бранзънстейн, се наведе бързо долу, избута Джъпитър Луси от пътя си и се шмугна в малък магазин с вехтории на около 4 ярда от сергията.

Магазинът беше на осемдесетгодишен индианец, който продаваше всичко: от лъкове и стрели до мънистени гердани и кожи от алигатори.

Той бе един от хората на Ошида. Стоките в магазина се доставяха с парите на Ошида, а старият индианец го информираше за събитията на пристанището.

Казваше се Мико. Седеше пред магазина и нижеше гердан. Тогава чу изстрела.

Когато Поук се стрелна покрай него и се скри в магазина, той наниза още осем мъниста на иглата си.

Знаеше, че след няколко минути пристанището ще гъмжи от полицаи. Беше видял изстрела. Постъпката бе глупава и лоша, но беше извършена от индианец. Той знаеше за Поук и за плана му. В началото се забавляваше, но сега, когато разбра колко е болен Поук, се разтревожи. Въпреки всичко обаче Поук беше индианец.

Мико беше близък приятел на бащата на Поук. Той съжаляваше стария човек, защото знаеше колко е честен и си представяше как ще страда, когато разбере за станалото. Рано или късно щяха да хванат Поук. Беше неизбежно. И все пак индианците трябваше да се поддържат. Когато полицаите най-накрая пристигнеха пред магазина му, той щеше да ги изгледа като идиот и да се прави на глух. В крайна сметка беше на осемдесет години. Предполага се индианците на тази възраст да са в подобно състояние.

Поук прекоси магазина, отвори вратата, която водеше към горния етаж, и се почувства много уверено. Крайбрежието беше истински лабиринт от улички. Безброй покриви, мазета, малки задушни стаи, стръмни мрачни стълби и други малки стаички, и покриви, и улици, и тухлени стени, аварийни стълби, капандури и коридори с безброй врати, зад които се криеха малките стаички на индианците.

Поук добре познаваше този район. Преди няколко месеца инстинктът за самосъхранение му бе подсказал да разучи целия бряг. Беше се подготвил като човек, който планира дълго и сложно пътешествие: с карти, километри и точно определени маршрути.

Индианците никога не задаваха въпроси. Някои от тях се смутиха от начина, по който взе да изучава техните къщички, като се катереше по покривите и тичаше из тесните вонящи улички, но това не беше тяхна работа... може момчето да е лудо. Трябваше да си изкарват прехраната... защо да се притесняват!

Сега Поук осъзна, че всичко това ще му бъде от полза.

Полицията със сигурност знаеше вече, че той е Екзекутора. По някакъв начин бяха открили, че работи с Джъпийтър Луси. Но преди да го нападнат, е трябвало да разберат дали е той. За това им бе помогнал

Бранзънстейн.

Щом се изкачи през таванския прозорец на покрива, той се почувства щастлив, че е убил още един богат глупак от Клуб 50.

Спря за момент на слънце и се опита да размисли трезво. Реагираше като човек, попаднал в лабиринт, който не знае накъде да тръгне: наляво, надясно или направо.

После реши да отиде при Ошида. Чък сигурно е пристигнал вече с парите. Ще напусне града. Щеше да има над две хиляди и петстотин долара! С хиляда долара можеше да подкупи главния барман в Панама хотел в Маями да го вземе на работа за помощник барман. На такова място от бакшиши се изкарваха двеста долара на седмица! Барманът му беше обещал, ако снесе хиляда долара.

Поук не се сети, че всеки полицаи във Флорида е по дирите му. Въобразяваше си, че веднъж измъкне ли се от Парадайз Сити, ще е в безопасност.

Той се приближи предпазливо към края на покрива и погледна надолу към брега. Пристанището приличаше на прекатурен мравуняк. Жени пицяха. Всички се блъскаха. Пристигна линейка с включена сирена. Потни полицаи ругаеха и се опитваха да укротят тълпата. Стотици портокали бяха образували килим около тялото на Бранзънстейн. Хората ги тъпчеха и се хлъзгаха.

Видя Джак Хатчи настрани от бъркотията и веднага разбра, че този човек е изключително опасен. Ченгето беше индианец и познаваше брега не по-зле от Поук.

За миг се поколеба и мозъчните му клетки отново избухнаха като сигнална лампа.

Опря приклада на рамото си, прицели се в главата на Хатчи и натисна спусъка.

* * *

– Ти се разправяй с тази каша, Джак – каза Лепски, – а аз ще... – Успя да каже само това.

Видя как Хатчи се олюля и по сивата му коса бликна кръв. После, когато едрият мъж вече падаше, чу изстрела.

Бързо се извъртя и видя как някой мръдна на покрива на едно от малките магазинчета покрай брега. Посегна към пистолета. Извади го и стреля почти мигновено.

Дойде Анди Шийлдс.

– Там горе е! – каза Лепски. – Давай!

Дейв Фаръл си проправяше път през тълпата. Лепски махна към Хатчи, който се раздвижи.

– Погрижи се за него, Дейв – и хукна към магазина на Мико, следван от Шийлдс. Не бе изминал и десет крачки, когато стъпка един портокал и така падна на земята, че остана без въздух. Шийлдс, който се опита да подхване Лепски, се подхлъзна също и падна върху него. Лепски се изправи с усилие, като ругаше.

Изстрелът му почти улучи целта.

Куршумът изсвистя покрай главата на Поук, откърти цимента от няколко комина. Парчетата се посипаха върху него и той се отдалечи на четири крака. Един от късовете го удари под лявото око. Потече кръв.

Приведен ниско долу, притича по покрива, като притискаше с кърпа кървящото си лице. Спусна се по железната аварийна стълба, спря за момент на тясната уличка със зловонна миризма, ориентира се и хукна надясно. С пъргавината на котка се преметна през една тухлена стена, излезе на другата улица, огледа се и зави наляво. На края на улицата имаше отворена врата. Все още с кърпата на лицето, се затича по тесните стръмни стълби. Горе на площадката малко индианче си играеше с кукла. Поук спря и погледна момиченцето, после продължи. При вида на пушката и изцапаното му с кръв лице детето онемя от ужас.

В края на коридора Поук откри врата. Отвори я и отново излезе навън. Ниско наведен, притича по плоския покрив, отвори един тавански прозорец и се спусна в тъмнината, оставяйки подире си кървави следи.

Изтича безшумно надолу по стръмните тесни стълби и излезе на друга улица. Покачи се по една стена и скочи в двор, където седеше невероятно дебела индианка и скубеше пиле. За момент двамата се изгледаха, тя продължи да си чисти пилето, а той мина покрай нея и влезе в къщата.

Оттам излезе на улицата, прехвърли се през друга стена и най-накрая стигна до задния вход на къщата на Ошида.

Раната на лицето му бе спряла да кърви и той натъпка кърпата в джоба си. Спря в коридора, послуша се, после тихо отвори вратата, която водеше към дневната.

Ошида седеше на счупен фотьойл, отпуснал ръце върху дебелите си крака. Говореше с Манате, който току-що бе пристигнал. На Поук му трябваше само минута, за да разпознае Манате в полуосветената стая. Скришом затъкна оръжието си отзад в панталона. Влезе в стаята и затвори вратата.

Ошида се облегна на стола. Дебелото му лице бе сериозно, а очите

му шареха.

– Лошо ти се пише, Поук! Манате ще ти разкаже.

Манате накратко разказа какво се беше случило на аерогарата. Поук слушаше и очите му блестяха.

– Значи белият мъж е мъртъв?

Манате кимна.

– А колата?

– Изгоря.

– А момичето?

– Закарах го до пристанището и то си тръгна.

Поук се замисли. Дали парите бяха изгорели? Или момичето ги беше взело? Обзе го страхотна ярост.

Посочи с пръст вратата.

– Изчезвай!

Манате погледна към Ошида, който кимна. Той бързо излезе от стаята.

Настъпи дълго мълчание, после Ошида каза:

– Трябва да се махнеш, Поук. Съжалявам, че всичко свърши така. Планът беше хитър. Лош късмет. Тази катастрофа!

Поук изгледа дебелия индианец и каза:

– Трябват ми пари. Хиляда долара.

Ошида трепна. Като видя израза, изписан на лицето на Поук, и блесналите му очи, разбра, че е в опасно положение.

Сети се за пистолета, който винаги държеше в чекмеджето на бюрото. То беше на около четири ярда от мястото, където седеше сега. Автоматичен колт, 45 калибър. Беше го купил от един сержант и не смяташе, че някога ще му се наложи да го използва. Гордееше се с него. Редовно го чистеше и го смазваше. Сега, когато видя лицето на Поук, разбра, че пистолетът... ако стигне до него... щеше да спаси живота му. Но знаеше, че от мястото, където седеше, не може да го докопа. Затова реши да блъфира.

– Ако имах толкова пари, щях да ти дам. С баща ти сме добри приятели. За мен е удоволствие да ти помогна.

– Не намесвай баща ми... дай парите – каза Поук и извади пушката.

Ошида кимна. Изправи се бавно и отиде до бюрото. Посегна към най-горното чекмедже, като прикриваше действията си с едрото си тяло, когато усети пушката в гърба си. Разбра, че е победен. Отвори второто чекмедже. Там държеше парите.

– Това е всичко, което имам. Взимай!

Поук го избута настрани. Грабна дебела пачка долари, прибра я в пазвата си и бързо се отдалечи към вратата.

Ошида не помръдна.

– И помни, Поук, че с баща ти сме добри приятели – каза с разтреперан глас.

– Отвори най-горното чекмедже! – каза Поук. – Хайде... отваряй!

Изгледаха се продължително и Ошида забеляза лудостта в очите на Поук.

Отвори бавно чекмеджето с разтуптяно сърце.

Поук видя пистолета върху мазната попивателна хартия.

– Значи добри приятели? – каза той и натисна спусъка.

Силен гръм разтърси сградата и отекна навън по брега.

Щом Ошида падна, Поук се пресегна, взе 45 калибровия колт, оста-
ви празната си пушка и излезе от стаята.

Като чу изстрела, детективът Алек Хорн, който отговаряше за този район, се затича към края на улицата. Точно тогава Поук излезе от къщата. За секунда Хорн се поколеба дали индианецът е Поук Тохоло. Като видя пистолета в ръката му, моментално стреля.

Поук го изпревари с частица от секундата. Куршумът улучи Хорн по рамото и го събори.

Куршумът на Хорн прониза лявото рамо на Поук.

Той се завъртя и хукна слепешката по улицата. Болката в рамото го обърка. За първи път се усети преследван и се паникьоса. Стигна до вратата на двуетажна разнебитена къща на края на улицата, скрита вратата и се спусна слепешком по тъмния коридор. Единствената му мисъл бе да се скрие. Имаше стълба. Заизкачва се през две стъпала. Когато стигна на площадката, сиря. Отдясно имаше само една врата. Нямахше тавански прозорец. Разбра, че се е хванал в капан.

Тогава вратата се отвори. Той вдигна пистолета. На площадката излезе млада индианка, висока, слаба, с белези от шарка по лицето, а косата ѝ бе заплетена и прибрана на кок.

Тя замръзна, като го видя. Поук насочи пистолета към нея.

Стояха и се гледаха. По ръката на Поук се стичаше кръв и капеше на пода.

– Превържи я! – той показа раната на рамото си и отново я заплаши с пистолета.

Очите ѝ широко се отвориха и тя кимна. Влезе в стаята и го повика с ръка.

* * *

Когато Поук каза на Манате да излезе, той отиде само до склада, защото се страхуваше за шефа си. Щом чу изстрела, разбра, че страхът му е бил основателен. Видя Поук да се отдалечава по коридора, бързо влезе в дневната и намери огромното тяло на земята. Изтръпна от ужас, излезе и се затича по коридора към задния изход. Тогава чу двата изстрела, които си размениха Поук и Хорн.

Предпазливо надникна навън. Зърна Поук да бяга и да влиза в последната къща.

После видя ранения детектив, който се опитваше да се изправи.

Ако Поук не беше убил Ошида, Манате и за момент не би помислил да го предаде. Но с убийството му Поук сам пререза връзката с индианското братство.

Манате отиде при падналия детектив. В същия момент Лепски и Анди Шийлдс се прехвърлиха през стената.

Лепски бутна надолу пистолета на Шийлдс.

– Не е той! – Избута Манате и коленичи до Хорн, който седеше, присвит от болката. – Зле ли си ранен?

Хорн тръсна глава.

– Тръгна натам.

Лепски погледна към мръсната задънена улица.

– Погрижи се за него, Анди. Обади се за помощ. Трябва да се е прехвърлил оттатък стената.

– Сър! – Манате стоеше, облегат на стената. – Той е в последната къща на края на улицата. Няма друг изход. Знаем къщата. Манее, внучката на Ошида, живее там.

Лепски изгледа индианеца. Почуди се дали да му вярва. Знаеше за братството между всички индианци по брега. Това можеше да е трик, за да има време Поук да се отдалечи.

– Уби шефа ми, сър. – Той сякаш прочете мислите на Лепски. – Луд е. Трябва да го заловите. Там е, вътре!

– Сигурен ли си, че няма друг изход?

Манате кимна.

Още двама полицаи се прехвърлиха през стената.

– Вие се погрижете за Алек – каза им Лепски. – Давай, Анди, да го хванем!

С пистолети в ръка двамата детективи се затичаха надолу по улицата и спряха пред затворената врата. Лепски влезе, а Шийлд го

прикриваше.

Лепски видя петна от кръв по пода и погледна нагоре към тясната стълба.

Отдръпна се назад и включи преподавателя.

Чу гласа на Теръл.

Докладва какво се беше случило и обясни точно къде се намира.

– Блокирали сме го, шефе – заключи той. – Ще се качим с Анди да го хванем.

– Не може ли да избяга? – попита Теръл.

– Не... блокирали сме го.

– Задръж така. Том, докато дойда. Аз ще го хвана.

Лепски се намръщи. Спомни си, че Биглър му каза да държи Теръл настрана от тази каша.

– О'кей, шефе. – И изключи. Колеба се дълго, после погледна към Шийлд. – Хайде да го хванем този кучи син. – И започна тихо да се изкачва по стълбите.

Манее, индианското момиче, превърза ръката на Поук. Докато обработваше раната, той седеше на леглото и оглеждаше малката задушна стая. Вратата стоеше отворена. Над леглото бе закачен голям кръст. Той го погледна и отмести очи с чувство на вина. Кръстът му напомняше за баща му и го връщаше във времето, когато двамата коленичиха в църквата, миришеше на тамян, пламъкът на свещите трепкаше, лицето на баща му беше спокойно.

– Ти си Поук Тохоло, син на най-добрия приятел на дядо ми – каза Манее и се отдръпна от него. – Той не отказваше помощ на никого.

– Дядо ти ли? – Поук се изпъна и очите му се разшириха. – Ошида?

Тя кимна:

– Да. Иди при него. Той ще ти помогне.

Поук усети как го обхваща пълно отчаяние. От много време се страхуваше, че не е съвсем наред с мозъка. Отказваше да повярва, че не може да се излекува само със силата на волята. Сега разбра, че наистина е болен. Защо беше убил Ошида? Ако го бе помолил да го скрие, щеше да е в безопасност.

Той седеше неподвижно, усещаше пулсиращата болка на рамото си, а пистолетът лежеше на коленете му. Знаеше, че това е краят. Не можеше да му се помогне, нито пък можеше да се спаси.

Десетото стъпало на стълбата беше изгнило. Поук се беше изкачвал през две стъпала и го пропусна, Манее също го прескачаше, но Лепски стъпи точно върху него. Стъпалото се разцепи с трясък под тежестта му.

Той се държеше за парапета и само това му помогна, за да не се заклеши. Изруга тихо и си измъкна крака. Като разбра, че се е издал, взе на един дъх останалите стъпала и стигна до площадката. Махна на Шийлдс и се залепи до стената с пистолета в ръка.

Светлината, която идваше от прозореца на стаята, очертаваше правоъгълник на прашния под.

Шийлдс се изкачи по стълбата и се сви на третото стъпало под Лепски също с пистолет в ръка.

Когато стъпалото се счупи, Поук замръзна. Бързо погледна към площадката и вдигна пистолета.

Манеe видя безнадеждното отчаяние, изписано по лицето му, и се отдръпна по-надалеч.

Поук извади парите от ризата си и ги хвърли на леглото.

– Съжалявам – каза той. – Много съм болен. Има нещо, което не е в ред в главата ми. – Той посочи парите. – За теб са. – Поколеба се и продължи. – Убих дядо ти. Това са неговите пари. Взех ги. Сега са твои.

Лепски, който пълзеше покрай стената, спря и се ослуша.

Манеe погледна купчината пари върху мръсно бялата кувертюра на леглото. Никога не беше виждала толкова много пари. Очите ѝ бяха широко отворени.

– Мои ли са?

Мислите ѝ минаваха светкавично през ума. Ако парите наистина са нейни, започва нов живот. Тази стая, миризмата, шумът на пристанището, мъжете, които я опипваха, докато работеше в ресторанта, моряците, които водеше тук, когато ѝ трябваха нови дрехи... всичко щеше да изчезне...

– Вземи ги. – Поук я гледаше.

– Наистина ли?

Тя не можеше да повярва и гледаше втренчено.

– Убих дядо ти – каза той, но разбра, че тя не го слуша. Мислеше единствено за парите. Поук усети как го обхваща омраза. – Взимай ги и се махай.

Тя грабна парите и изскочи на площадката.

Лепски я хвана за ръката и я бутна към Шийлдс. Той ѝ запуши устата.

Поук седеше на леглото и гледаше през отворената врата. В ума му оживяха картини от омразното минало: клубът, сервилността на баща му, богатството, арогантността, грубостта ѝ и снизходителността.

Често си бе мислил за смъртта. Най-добрият начин е да угаснеш

като фитил на газова лампа. Светлината бавно намалява и накрая изчезва съвсем. Но той знаеше, че сега няма да изгасне постепенно.

Когато видя сянката на Лепски, погледна към кръста. Изгубил внезапно всякаква надежда, пхна пистолета в устата си и натисна спусъка.

* * *

– Компания ли търсите?

Мег замръзна и погледна нагоре.

От два часа седеше на някаква каменна пейка в края на пристанището, съвсем сама, с изключение на един орел-рибар, който кръжеше наоколо.

Шокът от катастрофата вече беше преминал. Сега се чудеше какво да прави. Нямаше пари. Дрехите ѝ бяха в къщата при дебелия индианец и тя бе убедена, че ако отиде да си ги прибере, ще ѝ поиска наема. А може би и Поук беше там. Не можеше да се върне, нямаше нищо и какво ли я очакваше?

Беше се разминала с късмета, помисли си тя с горчивина... „Великият“ късмет! Повдигна дългата си коса с отчаяние. Трябваше да намери друг мъж, който да ѝ купи някои неща. Винаги щеше да се намери мъж, който да ѝ помогне, ако легне с него.

– Компания ли търсите?

Така я бе попитал и Чък, когато се срещнаха за първи път, и после стана тази ужасна каша.

Погледна младия мъж.

Ама, че глупак! – си помисли.

Беше висок, изключително слаб, с брада и с очила. Диоптрите му бяха толкова силни, че очите му приличаха на цариградско грозде. Беше със сива риза, черен панталон и широк кожен колан с потъмняла месингова катарамата.

Поне беше чист и сигурно имаше пари, помисли си Мег. Само мръсните като нея нямаха пари.

Усмихна се насила.

– Здравей. Откъде изскочи?

– Видях те. Изглеждаше самотна. – Той подръпна брадата си, сякаш искаше тя да я забележи. – Самотна ли си?

Гласът му беше мек и слабovolев. Докато изучаваше мъжа, тя почувства разочарование. Този глупак не ѝ вършеше работа.

Но в нейното положение не можеше да си позволи капризи, затова каза:

– Предполагам.

– Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

– Не.

Той заобиколи пейката и седна.

– Казвам се Марк Лийс. А ти?

– Мег.

– Само Мег ли?

Тя кимна.

Последва дълго мълчание.

Мег се загледа в орела-рибар, който кръжеше наоколо. Ако можеше с магическа пръчица да стане като него! Щеше да е чудесно. Беше убедена. Сигурно е много хубаво да летиш над морето, да се гмуркаш за риба, да бъдеш абсолютно свободен!

– На почивка ли си?

Тя се намръщи и се върна отново на земята.

– Какво?

– На почивка ли си?

– А ти?

– Не. Вчера останах без работа. Опитвам се да измисля къде да отида и какво да правя.

Тя почувства известно съжаление към него.

– Като мен: и аз се чудя какво да правя.

Той я погледна, после отмести очи. Макар погледът му да беше бърз и смутен, тя знаеше, че е забелязал големите й гърди и дългите й крака. Колко е лесно! Мъжете са такива глупави животни.

– Омръзна ми този град. Много е скъпо. Само за богатashi. Имам кола. – Той отново я погледна. – Мисля да отида в Джаксънвил. Имам приятел там. Може да ми намери работа. – Пак погледна гърдите й. – Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя не се поколеба.

– Добре.

Той се успокои и опипа брадата си.

– Чудесно. Къде ти е багажът? Ще докарам колата и ще те взема.

Сега беше нейният ред да го огледа. Слабото му лице не изразяваше възбуда. Той гледаше надолу към слабите си кокалести ръце. Тя се поколеба за момент. Може да е сексманиак. Помисли още малко и сви рамене. Сексманиакът става опасен само ако се съпротивляваш. Трябва да напусна Парадайз Сити. В Джаксънвил не е по-лошо откъдето и да било другаде.

– Нямам нищо. Нито пари... нито дрехи... нищо.

– Имаш нещо... всички момичета имат. – Той стана. – Да тръгваме.

Тръгнаха смълчани по пристанището към паркинга. Стигнаха до някаква таратайка.

Щом се качиха, той каза, без да я погледне:

– Искам да се любим, а ти?

Тя знаеше, че ще се стигне дотам, и си представи момента, когато този жалък глупак щеше да легне отгоре ѝ.

– Имаш ли някакви пари?

Той я погледна несигурно и отмести поглед.

– Какво общо имат парите?

– Ще видиш.

После тя се огледа в огледалото и се намръщи.

Господи! Беше ужасна! Косата ѝ!

Отвори чантата, за да извади гребена, и се вкамени. Сърцето ѝ силно задумка. В чантата имаше кафяв плик от амбалажна хартия... беше го взела от аерогарата. Катастрофата стана толкова бързо, че не бе имала време да го прибере в жабката. Съвсем го беше забравила.

Бързо затвори чантата.

Петстотин долара!

Глупакът се опитваше да запали колата, натискаше стартера и мърмореше.

Беше свободна! Като орела-рибар! Нямаше нужда този нещастник да пъшка и стене отгоре ѝ!

Петстотин долара!

Отвори вратата на колата и слезе.

– Хей! – Той я изгледа, когато тръшна вратата. – Къде отиваш?

– Не и там, където си ти – каза тя и тръгна.

По-късно седна отново на пейката и отвори плика с треперещи ръце; орелът-рибар кръжеше над нея.

В плика нямаше пари.

Поне един от членовете на Клуб 50 бе намерил кураж.

Върху скъпата хартия с релефен щемпел на клуба със стегнат, гладък почерк беше изписано следното съобщение:

Върви по дяволите!

КРАЙ

© 1971 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Антоанета Миндова, превод от английски

James Hadley Chase
Want To Stay Alive?, 1971

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

Джеймс Хадли Чейс
ИСКАШ ЛИ ДА ОСТАНЕШ ЖИВ?

Антоанета Миндова, преводач
София Бранц, стилова редакция
Красимир Андреев, художник
Виолета Делчева, коректор
Формат 84/108/32. Печатни коли 11. Цена 14,92 лв.
Печат Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“
„Зебра 2001“, 1992 г.
с/о НИКА, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3567>]